

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

V. ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ *

Χαλασμός κόσμου.—Μάλλωμα τῶν συννέφων μετ' τῆ θάλασσα.—"Άνεμος μαλλώνει, δέρνει τὰ βουνά.—"Άνέμων πάλη.—Πάλη στοιχειῶν.—Νεραΐδων.—Δρακόντων.—Γαδάρων.—Δράκοντες προξενούντες τρικυμίαν.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησάμεθα μνήμην τοῦ τρόμου, μεθ' οὗ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἀπέβλεπον εἰς τὰς καταιγίδας, ὧν ἠγνόουν τὴν ἔκβασιν, φοβούμενοι πολλάκις μὴ ἀπολήξωσιν εἰς τελείαν τοῦ κόσμου καταστροφὴν. Ὡς ἀπηχήματα τῶν παλαιτάτων ἐκείνων μυθικῶν ἰδεῶν διεσώθησαν ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ μεμονωμένοι τινὲς φράσεις, ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον παριστάσαι τὰς δεινὰς καταιγίδας ὡς ἄλεθρον καὶ ἀπάνισιν τοῦ παντός· οὕτω λέγουσιν ὁσάκις ἐπιγένηται χειμῶν καὶ βρονταὶ σκληραὶ: «Γίνεται χάσι κόσμου, χαλασμός κόσμου, χαλαῖ, χάνεται ὁ κόσμος» καὶ παροιμίαι: «χάσι κόσμου, χαρὰ θεοῦ», ¹ ἐπὶ γαλήνης ἐπερχομένης εὐθὺς μετὰ καταιγίδα· «ὁ κόσμος συντελεῖται, κ' ἡ γῆ γὰρ χειροκτενίζει.» (Κυθήρων). «ὁ κόσμος ἐχαλιότανε, κ' ἡ γῆ γὰρ ἔξεροκτενίζοτανε.» (Πελοπόννησος). Μεταφορικῶς δὲ λέγουσιν ἐν Θῆρᾳ: «Τὰ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀπαναστάσις» ἐπὶ μεγάλῃς ὀχλοδοῆς καὶ ταραχῆς.

Ἐξ ὁμοίων παραστάσεων διεπλάσθη, ὡς τινες φρονῶσι, τὸ περὶ ἀφανίσεως τοῦ κόσμου (Weltuntergang) μυθολογικὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν. ² Παρατολμοτέρα δὲ φαίνεται ἡμῖν τοῦλάχιστον ἡ συνταύτισις τοῖς μύθοις περὶ τοῦ Διὸς, καταπιόντος τὴν Μῆτιν, περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκθρονίσεως τοῦ Διὸς ὑπὸ υἱοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Θέτιδος, καὶ ἐν γένει περὶ κινδύνου τῶν οὐρανίων θεῶν, κινδύνου ὁμοῦ, οὗ ἀπηλλάγησαν, διότι ἀπὸ τῶν ὁμηρικῶν ἡδη χρόνων οἱ τε θεοὶ ἐθεωροῦντο ἀθάνατοι καὶ αἰώνιοι καὶ ἡ τοῦ παντός διάταξις ἀίτιδος.

Συνήθης ἐστὶν ἡ παράστασις τῆς καταιγίδος ὡς ἔριδος ἢ πάλῃς τῶν νεφῶν ἢ ἀνέμων πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ τὰ ὄρη. Ἐν τινι δημοτικῷ ᾄσματι, ἐπιτι-

* Ἴδε σελ. 585

¹ Νεοελλ. ἀνάλ. I. Παροιμίαι ἀρ. 133.

² Schwartz, Naturansch. II. σ. 169—171. (Gewitter=Weltuntergang).

μῶσι νέφη τὴν θάλασσαν, καὶ κελεύουσιν αὐτὴν νὰ παύσῃται χειμαζομένη.

Τρία κομμάτια σύγγοφα ἔς τὸν οὐρανὸν σουρμένα,
τῶνα βαστάει ψιλὴ βροχὴ, τᾶλλο στρωτὸ χαλάει,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο τῆ θάλασσα μαλλώνει, κτλ. 1

ὁ ἄνεμος πολεμῆ ἢ δέρνει τὰ βουνά. «Μὴν ἄνεμος τὰ πολεμᾷ (τὰ βουνά),
μηνὰ βροχὴ τὰ δέρνει;» 2 καὶ ἐν ἑτέροις δημοτικοῖς ἔσμησι :

Καὶ ὄγηκα νόχτα ἔς τὰ βουνά, βουνὰ καὶ κορφοβούγια,
Μ' ἀκού' τὸν ἄνεμο καιρὸ μὲ τὰ βουνὰ μαλλώνει. 3—

— Σηκῶνομαι πολὺ ταχὺ, δυ' ὥραις ὅσο νὰ φέξῃ,
ἴκούγω τὸν ἄνεμο καὶ ἀχῆ, τὰ ἔλατα καὶ τρίζουν,
μὲ τὰ βουνὰ ἐμάλλωνε, μὲ τὰ βουνὰ μαλλώνει. 4

Κοινότατοι δὲ πάντων οἱ μῦθοι περὶ πάλης τῶν Ἀνέμων πρὸς ἀλλήλους. Ἐν Ἰωαννίνοις νομίζουσιν ὅτι κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανίων παλαίουσιν οἱ Ἄνεμοι, ὁ δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανίων πνέων θεωρεῖται νικητὴς καὶ κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης. 5 Οἱ ἄνεμοι, κοινῶς προσέτι καιροὶ καλούμενοι, παλαίουσι μάλιστα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ὁ δὲ κατισχύσας θὰ πνέῃ διαρκῶς καὶ λάβρος καθ' ἅπαν τὸ ἔτος· λέγουσι δ' ἐπὶ τιαύτης περιστάσεως, τὸ πῆρε, ἢ ἐνίκησεν ὁ Βορρᾶς, ὁ Νότος κτλ. ἀκρίτων δὲ ὄντων τῶν ἀνέμων, ἡ πάλη θεωρεῖται ἀμφίροπος καὶ λέγουσιν, οἱ Καιροὶ, ἢ, ὁ Καιρὸς δέρνεται.— Ἐν Ἀραχώδῃ (ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λεβθεΐας), διηγοῦνται μῦθον περιεργον περὶ τῆς ἀντιζηλίας τῶν Ἀνέμων· ὁ Καταιβατὸς, ὁ χαλεπώτατος πάντων ἐν Ἀραχώδῃ, ἠλαζονεύσατό ποτε πρὸ τῶν ἄλλων ἀνέμων, τοῦ Σερόκκου, τοῦ Λίβα, τοῦ Νότου καὶ τοῦ Μέγα, περὶ τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ, ἰσχυρίζομενος ὅτι ταῦτα ἦσαν τὰ κάλλιστα ἐν τῷ κόσμῳ, λαμπρότερα καὶ τῶν τοῦ Ἥλιου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐν αὐτοῖς ὠχυρωμένος οὐδένα τῶν Ἀνέμων φοβεῖται, διότι καὶ ἡ θέσις ἐφ' ἧς ἔκτισεν αὐτὰ εἶναι ἀπόρητος. Τοιοῦτο ἀνάκτορον ἤγειρέ ποτε ὁ Καταβατὸς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐπὶ κορυφῆς τοῦ Παρνασοῦ ἐκ κρυστάλλων παμμεγίστων καὶ χαλάζης καὶ χιόνος· εἶτα δὲ αὐγῆκε καὶ τὸ

1 Δελέκου, Δημ. Ἀνθολογία σ. 41.

2 Passow. ἀρ. 409 σ. 291. Πρὸλ. Δελέκ. σ. 27. Πολλὰκις παρίσταται ἡ ἀστραπὴ ὡς μάστιξ· «χειμερὶ μάστιξ» (Νόων., Διονυσ. ΑΖ', 397 κς.) «μάστιξ κακὴ» μεταφορικῶς παρ' Ὀμήρω. Ὁ Ζεὺς μαστιγίζει τὸν Τυφώα. (Ἰλιάδ. Β, 781 κς. Ἡσιόδ. Θεογον., 857 «πληγῆσιν ἱμάσσας») Βλ. καὶ ἀνωτ. σ. 4.— Ἐν ἐκτάσει δὲ Schwartz, Naturansch. II. σ. 110. Ursprung der Mythol. σ. 12. 33. 62. 97. 119 κς. 161. 225. 260. 261.

3 Δελέκ. σ. 49.

4 Δῶτ. σ. 58.

5 A. Mommsen, Griech. Jahreszeiten I σ. 9.

διαλάλησεν, πνέων πανταχοῦ γῆς· ἀλλ' ὁ Νότος λείος καὶ κατὰ σμικρὸν πνεύσας κατέτηξε τὸ λαμπρὸν ἀνάκτορον καὶ οὐδὲ ἔχνος ἀπέμεινεν αὐτοῦ, εἰμὴ τὰ δάκρυα τοῦ Καταιβατοῦ βέοντα ποταμηδόν. 1

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Λατίνοις ποιηταῖς καὶ ἰδίως παρ' Ὀρατίῳ ἀπαντῶσιν ἐκφράσεις, ἐξ ἀναλόγων ἰδεῶν ἀπορρέουσιν. 2 Ἐν Mosel πιστεύουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ματθία παλαίουσιν οἱ ἄνεμοι, ὁ δὲ νικητὴς θὰ πνέῃ καθ' ἅπαν τὸ ἔτος. 3 — Πόσον δὲ φυσικὴ ἐστὶν ἡ τιαύτη παράστασις δείκνυσιν ἡ ὁμοιοτάτη τῶν Νεοσηλανδῶν παραδόσις περὶ πάλης τῶν Ἀνέμων, ἰδίως δὲ περὶ καταδιώξεως τοῦ Δυτικοῦ ἀνέμου ὑπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ. 4

Οἱ Ἄνεμοι καλοῦνται καὶ Στοιχεῖα, ἢ δ' ἔρις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους πάλημα στοιχειῶν· οὕτω δὲ καλοῦσιν οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκοῦντες τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἐν ὥρᾳ χειμῶνος συναπτομένους φοβεροὺς ἀγῶνας τῶν Ἀνέμων. Κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν Ἀραχωδιτῶν, ὁ Καταιβατὸς, ὁ δεινῶς ἐπαγίζων ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψομένων ὑπὲρ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Πλειστοῦ (τανῦν Μάννα), ὁ ἀπελαύνων τὰ νέφη τῶν ἐναντίων ἀνέμων πέραν τῆς Κίρριδος πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, εἶναι ὁ κράτιστος τῶν καιρῶν, καθ' οὗ οὐδεὶς τῶν ἄλλων δύναται ἐπ' ἐλπίδι ἐπιτυχίας νάντιπαλαίση. Οὗτος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος παλεῖται μὲ τὰ ἄλλα Στοιχεῖα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασοῦ· ὅταν δὲ μάχωνται οἱ Καιροὶ αὐτοῦ, ὁ Παρνασσὸς σειέται, μουγκροῖζει, στένει· ὑπὸ τοὺς στίβηροὺς τῶν παλαιστῶν πόδας, σκεπάζεται μὲ χιόνια, ἀδυνατῶν νὰ ὑπομείνῃ τὴν λυσσώδη τῶν ἀντιμαχομένων μανίαν. Ἀλλὰ τέλος νικητὴς ἀναδείκνυται πάντοτε ὁ Καταιβατὸς, ὅστις κάθηται πλέον εἰς τὸ κρυσταλλένιο παλάτι αὐτοῦ καὶ ἀναπαύεται· ἡ παγερὰ αὐτοῦ ἀκπνοὴ καλεῖται Ἀπόγειο, ὀλέθριον πρὸ πάντων κατὰ τὸν Μάρτιον. Αἱ παραδόσεις αὗται διατηροῦνται ζωηρόταται καὶ γενικῶς πιστεύονται παρ' ἀπάντων τῶν περιόικων τοῦ Παρνασοῦ. Διηγοῦνται δὲ, ὅτι περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος μοναχὸς τις ἐκ τῆς μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκά, Γερόθεος καλούμενος, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸ παλᾶτιον τοῦ Καταιβατοῦ, καὶ τῶν Στοιχειῶν τὸ πλέγμα, καὶ τὸ φοβερὸν Ἀπόγειο παραλαβὼν δὲ τροφὰς καὶ ξύλα καὶ εἴ τι ἄλλο αὐτῷ ἀναγκαῖον ἀνήλθεν εἰς τὸν Παρνασσὸν μὴν Νοεμβρίῳ καὶ ἐκλείσθη ἐν τινὶ σπηλαίῳ, κειμένῳ πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς ἀκροτάτης τοῦ ὄρους κορυφῆς, ἣτις Λυκέρη καλεῖται. Ἐκεῖ ἔζησε μέχρι τῶν μέσων Μαρτίου, καὶ εἶδε, ὅσα νὰ ἴδῃ ἐπόθει· καὶ τοι ὁμοῦ καὶ σιτία εἶχεν

1 Βλ. Νέων Ἑλλάδα ἀρ. 35.

2 Schwartz, Nat. II. σ. 62—63. — Horat., Od. I, 9, 9 κς. ventos — deproeliantes). I, 3, 12 κς. (Africum Decertantem Aquilonibus). I, 1, 15. (Luctantem Icaris fluctibus Africum).—Lucret., VI, 96 κς. (Aetheriae nubes contra pugnatibus ventis).—Ovid., Met. V, 285. (victorque Aquilonibus Austro etc.)

3 N. Hocker, Aberglauben von der Mosel ἐν Zeitschr. f. deutsche mythol. u. sittenk. I. σελ. 240.

4 Schirren, Die Wandermymthen der Neuseeländer. Riga, 1856 σ. 85.

ικανὰ καὶ καύσιμα ξύλα, ἀλλ' ἡ βοή τῶν παλαιόντων Καιρῶν, ὁ κτύπος καὶ ὁ ποδοβολητὸς αὐτῶν, αἱ βρονταὶ, αἱ ἀστραπαὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μούγκρισμα τοῦ Παρνασοῦ, τὸν ἐφόβισαν οὕτως, ὥστε ἀφείλον αὐτὸν πᾶσαν ῥώμην, τὸ δὲ Ἀπόγειο τοῦ Μαρτίου κατεμάρανεν αὐτὸν καὶ ἐρρούφηξε τὸ αἷμα του, ὥστε εἶδε φανερὰ τὸν Χάρον προσερχόμενον καὶ ἰστάμενον πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου· τότε δὲ ἔγραψεν ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου ταῦτα·

Εἶδα τὸ πάλεμμα Στοιχειῶν,
εἶδα καὶ τὸ παλάτι·
κῆ ἄλλο δὲ φοβήθηκα,
ὅταν τοῦ Μαρτίου τ' ἀπόγειο.

Τὸ σπήλαιον τοῦ μοναχοῦ δείκνυται ἔτι, ἡ δὲ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ μελανία λέγουσιν ὅτι προῆλθεν «ἀπὸ τῆ φωτὸς τοῦ κακομοίρη τοῦ Γερόθεου.»¹
Ἐντεῦθεν ἐν δημοτικοῖς ἔσμασι ποιητικαὶ παρομοιώσεις τοῦ ἐν μάχῃ ταραχοῦ πρὸς πάλην στοιχειῶν·

Κᾶνε βουβάλια σφάζονται, κᾶνε στοιχεῖα παλεύου,
Μηδὲ βουβάλια σφάζονται, μηδὲ στοιχεῖα παλεύου·²

Ἄλλὰ βαθμηδὸν ἡ συνταῦσις τῶν Ἀνέμων μὲ τὰ Στοιχειὰ ἐλησημονήθη, καὶ ὁ λαὸς διηγᾶται μύθους περὶ παλέμματος Στοιχειῶν, ἅτινα φαντάζεται ὄντα δαιμονικὰ ἰδίας ὄλως φύσεως, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντα πρὸς τοὺς ἀνέμους, καταλαβόντα δὲ τὴν θέσιν τῶν ἀρχαίων δαιμόνων (genii loci).³
Ἀναμφιλέκτως ὁμως καὶ οἱ οὐσιωδῶς ἀλλοιωθέντες μῦθοι οὗτοι ἐκ μετεωρολογικῶν ἀπέρρευσαν, οὐχὶ σπανίως δ' ἐν τισὶ τούτων ἀναγνωρίζομεν εὐχερῶς ἔχνη τῶν ἀρχικῶν παραστάσεων. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μυθολογοῦνται παλαιόντα τὰ Στοιχειὰ δύο τόπων πρὸς ἄλληλα, καὶ τὸ κατισχυῶσαν εὐεργετεῖ τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ὑπαγομένους ἀνθρώπους, οὗς προστατεύει καὶ κακοποιεῖ τοὺς προστατευομένους τοῦ ἀντιπάλου. Κατὰ τινὰ παράδοσιν τῶν κατοίκων τῆς Παρνασίδος, τὸ Στοιχειὸν τοῦ Καστρίου (Δελφῶν) καὶ τὸ τῆς Ἀραχωβίτης διαπαλαίουσιν ἀλλήλοις παρὰ τὴν πηγὴν *Χτοργιζαρόν*, οὐ μακρὰν τῆς πολίχνης ταύτης, καὶ ἂν νικήσῃ τὸ Ἀραχωβίτικο θηήσκουσι Καστριῶται, ἂν δ' ἡττηθῇ Ἀραχωβίται.⁴ Ἀλλαχοῦ τῆς Στερεᾶς μυθολογεῖται ὅτι ἐν Στοιχειῶν τῆς θαλάσσης παλαίει πρὸς Στοιχειὸν χιλιετοῦς πλατάνου, καὶ ὅτι ἀποθνήσκουσι πολλοὶ κάτοικοι ἐκ τοῦ πλησίον τῆς φωλεᾶς τοῦ ἡτ-

τηθέντος χωρίου.¹ Ὅμοια παράδοσις ὑπάρχει καὶ ἐν Μάνῃ (ἐν Δήμῳ Καρδαμύλης), διάφορος κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀντὶ Στοιχειῶν ἀναφέρονται Νεράιδες. Κατὰ τὴν παράδοσιν ταύτην αἱ Νεράιδες διακροῦνται εἰς *Βουνήσιαις* (πρὸς τὰς ὄρεάς τῶν ἀρχαίων) καὶ εἰς *θαλασσιναῖς* (πρὸς τὰς Νηρηίδας). Αἱ Βουνήσιαις τρέφουσιν ἀδιάλλακτον πρὸς τὰς θαλασσινὰς μῆσος, ἐκάστην δ' ἐσπέρην Σαββάτου (*Σαββατόβραδο*) κατέρχονται τῶν ὄρεων, αἱ δὲ θαλασσιναὶ ἀναδύουσι τῆς θαλάσσης, καὶ συγκροτοῦσι μάχην κατ' ἀλλήλων· ἂν ἡ ἔκδοσις τῆς μάχης ἀποφῇ ὑπὲρ τῶν Βουνήσιων, εὐεργετοῦσιν αὐταὶ παντοιοτρόπως, ὅτινα ὀρεινὸν ἀπαντήσωσι καθ' ὁδὸν ἐπιστρέφουσαι· τοῦναντίον δὲ κακοποιοῦσι τὰ μέγιστα τοὺς νησιώτας καὶ τοὺς παρὰ τὴν θάλασσαν οἰκοῦντας οὗς κακὴ μοῖρα ἤθελε ρίψει εἰς τὸν δρόμον των· τὰ αὐτὰ πράττουσι νικῶσαι καὶ αἱ θαλασσιναὶ, εὐεργετοῦσαι μὲν τοὺς νησιώτας καὶ τοὺς ἐπιθαλαττίους, κακοποιοῦσαι δὲ τοὺς ὀρεινοὺς.

Ὡς ἐν τῇ παραδόσει ταῦται Νεράιδες καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν τῶν Στοιχειῶν, ἐν ἐτέραις ταῦτα ἀντικαθιστῶσι Δράκοντες, οἵτινες ἐν ταῖς δημῶδες μύθοις οὐχὶ σπανίως συγγέονται πρὸς τὰ Στοιχειὰ. Ἐπὶ τοῦ Ζαγοριακοῦ ὄρους ὑπάρχουσι πολλαὶ λίμναι, ὧν ἡ μεγίστη καλεῖται *Δρακολλιμνή*. Ὁ Δράκος ταύτης πολεμεῖ καθ' ἑτέρου τῆς κάτω λίμνης,² ἐκσφενδονίζουσι δὲ κατ' ἀλλήλων βράχους ὑπερμεγέθεις, καὶ σύμπασα ἡ περίξ χώρα σεισται ἐκ τῆς τρομερᾶς πάλης.³

Ὁ ἀρχικὸς πυρὴν εὕρηται καὶ ἐν ἄλλοις μύθοις περὶ ἀγῶνων φανταστικῶν ὄντων, περὶ συγκρούσεων ψυχῶν τεθεωτῶν ἐν τῷ ἀέρι ἢ πλησίον τῶν τάφων των, ἀλλ' οὕτως ἢ ἡλιωμένους καὶ συγκερασμένους μετ' ἀλλῶν ἀσχετῶν ὄλως ταύταις μυθολογικῶν στοιχείων, ὥστε ἄκκιρον θὰ ἦτο νὰ διαλάβωμεν περὶ τούτων ἐνταῦθα. Ἀρκούμεθα δὲ ἀναφέρωμεν μόνον, ὅτι ὁ περὶ πάλης Στοιχειῶν μῦθος, βαθμηδὸν τροποποιούμενος, κατήχησε νὰ μεταπέσῃ ἐπὶ τέλους εἰς δεισιδαιμονίαν, καθ' ἣν ἡ ἔρις ὄνων προμηνύει βροχὴν. «Ὅταν δυὸ γαιδάροι μαλλώνουν θὰ βρέξῃ.» «Ἐνεκα τούτου πολλὰκις, βλέποντες ἐρίζοντας ἐπὶ γελοῖαις ἀφορμαῖς δύο ἀνδρας, ἀναφωναοῦσι «θὰ βρέξῃ!» ὑβρίζοντες πλάγιως αὐτοὺς, καὶ χλευαστικῶς ὑπονοοῦντες ὅτι ἡ ἔρις αὐτῶν, ὡς ἡ τῶν ὄνων, εἶναι προάγγελμα βροχῆς.

Ἡ περὶ πάλης μυθολογικὴ παράστασις ἀπαντᾷ ἐν ταῖς μετεωρολογικοῖς μύθοις πολλῶν λαῶν. Τοιαύτη ἡ ἔννοια τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μύθων περὶ

¹ Passow, Carm. popul. σ. 634 (Index verb. λ. στοιχειον).

² Λαμπρίδου, Ζαγοριακά σ. 13—14.

³ Χασιώτης ἐν Χρυσάλλιδι τ. Δ', σ. 19. — Οὐχὶ ἄσχετον ταῖς τοιοῦτοις μύθοις εἰκάσομεν ὅτι εἶναι καὶ τὸ ἐπόμενον χωρίον τῆς Ἐσθῆρ, ἀποκρῶφου βιβλίου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· «καὶ ταῦτο ἦν αἰτοῦ τὸ ἐνύπνιον· καὶ ἰδοὺ φωνὴ καὶ κραυγὴ θορύβου, βρονταὶ καὶ σεισμός, τάραχος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἰδοὺ δύο δράκοντες, καὶ προσῆλθον ἀμφοτέροι παλαίειν. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν φωνὴ καὶ ἐταράσσετο πάντα ἀπὸ τῆς κραυγῆς τῆς φωνῆς ταύτης.» (Ἐσθῆρ, Α', 5—7. — Libri apocryphi V. T. ed Fritzsche σ. 31).

¹ Νέα Ἑλλάς ἀρ. 35.—Βλ. καὶ B. Schmidt, Griech. Mærchen, Sagen usw. Lpz. 1877. σ. 144—145.

² Passow, ἀρ. 257 σ. 191.—Ἐν ἄλλοις ἔσμασι ἀντὶ στοιχειῶν, ἀναφέρονται θεριά· (αὐτ. ἀρ. 3 σ. 6.—Ἀραβαντινοῦ, Συλλ. δημ. ἔσμ. Ἀθ. 1880 ἀρ. 32 σ. 28.)

³ Περὶ τῶν Στοιχειῶν ἐν γένει διαλαμβάνομεν ἔκτενῶς ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ τῆς ἡμετέρας Νεοελληνικῆς μυθολογίας.

⁴ Schmidt, Volksl. I. σ. 189.

της ξριδος των Λαπιθων προς τους Κενταύρους, οτινες κατὰ τὰς πειστικωτάτας των νεωτέρων ἐρμηνειῶν εἰσι προσωποποιήσεις των ἀνέμων καὶ των καταιγίδων.¹—Κατὰ τὰς δοξασίας των Πρώσων χωρικῶν τὰς ἀπὸ των θυελλῶν καταστροφὰς προξενούσιν οἱ Ljeschi (Στοιχειὰ των δασῶν), οτινες παλαιότες ἐκσφενδονίζουσι κατ' ἀλλήλων βράχους καὶ κορμούς δένδρων.² Ἐν Βεστφαλίᾳ οἱ χωρικοὶ λέγουσιν ἐπὶ καταιγίδων, «use Herrgott Kistl».³ Παρὰ τὸ Altbunglau τῆς Βοημίας, ἐπὶ σφοδρῆς καταιγίδος καὶ ἀντιπνοῆς ἀνέμων λέγουσιν ὅτι οἱ πονηροὶ ἄγγελοι παλαίουσι πρὸς ἀλλήλους· παρὰ δὲ τὸ Auszig πιστεύουσιν ἐπίσης, ὅτι ἡ χάλαζα προέρχεται ἐκ των θρυμμάτων μυλίων λίθων, οτινες σφενδονίζονται ὑπὸ πανηρῶν πνευμάτων ἐριζόντων ἐν τῷ ἀέρι, καὶ συγκρούμενοι ἀλλήλοις κατασυντρίβονται εἰς μυρία θρύμματα.⁴ Τέλος ἡμιάγριοι τινες λαοὶ δοξάζουσιν, ὅτι αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ προέρχονται ἐκ τῆς συμπλοκῆς πτηνῶν ἐν τῷ ἀέρι.⁵

Ἐν τινι παρῶν παραμυθίῳ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς μου, (γραφέντι παρὰ τοῦ κ. Ζαννῆ Κρίστη), ὁ ἦρως Κοντογιαννάκης ὁ Σπιθολιόντας πορευόμενος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ροπάλου του, βλέπει εἰς ἓν μέρος «ἓνα δράκο πελώριο, καὶ ἦτανε ἔς τὴν ἀκρογαλιὰ, εἶχε τὰ χέρια του μέσ' ἔς τὸ γυαλὸν, ἐτάραξε τὴ θάλασσα καὶ ἔκανε τρικυμίας ἔς τὸν κόσμον.» Ὁ ἀδελφὸς ταύτου, δράκος φοβερώτερος, διαμένων εἰς μέρος ἀπέχον δρόμον ἐνὸς ἔτους «ἐξερρίζωνε ποτὶ ποταμοὶ καὶ τῶν λίμναις» ἕτερος δὲ ἀδελφός, ἐξ ἔτου μακρὰν οἰκῶν «ἔπλενε τὰ βουνὰ, τὰ ἔβαζε ἀπάνω ἔς τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, τὰ σκάντρουσε καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα» ὡς ὁ Ἦωτας καὶ ὁ Ἐφιάλτης παρ' Ὀμήρου, οἱ τὴν Ὀσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου ἐπισωρεύοντες. — Ἄν ταῦτα ὄσιν ἄλλως μονήρη, ἢ τούναντίον σχετίζονται ἄλλοις, ἀγνώστοις ἡμῖν μύθοις τοῦ λαοῦ, δὲν ἠδυνάμεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν.

VI. ANEMOI.

Ὀνομασίαι ἀνέμων.—Προσωποποιήσεις ἀνέμων.—Ἐπιτήσεις αὐτῶν.—Ἀνθρωποφάγοι.—Μάννα ἀνέμων.—Ἀρρενες καὶ θήλειοι ἀνεμοί.—Ἐρωτήσεις.—Ἄνεμοι προξενούντες βροχὴν καὶ χάλαζαν.—Ὁ κύρ Βοριᾶς.—Νότος.—Καταιβατός. Πέτρουργες ἀνεμών.

Οἱ ἀνεμοὶ καλοῦνται νῦν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀδιαφόρως Ἄνεμοι, Καιροί, Ἀέρηδες,⁶ οἱ ὁκτώ δὲ κυριώτεροι⁷ καλοῦνται ὑπὸ των ναυτικῶν ἰδίῃ δια-

¹ Βλ. ἐν ἐκτάσει Mannhardt, Wald-u. Feldkulte. τ. II. σ. 96 κς.

² Αὐτ. I. σ. 139.

³ Wolf, Beiträge z. deutsch. Mythol. I, 63.

⁴ Grohmann, Aberglauben aus Böhmen σ. 93. ἀρ. 183. 184.

⁵ Bastian, Die Rechtsverhältnisse σ. 260 σημ.

⁶ Ἀέρηδες καλεῖται ἐν Ἀθήναις τὸ ὠρολόγιον τοῦ Κυρηῆστου, ἐν ᾧ τὰνάγλυφα των ἀνέμων.—Ἡ δὲ λέξις ἀέρας εἶναι μάλλον εὐχρηστος τῆς λέξεως ἀνέμου ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης.

⁷ «Οἱ ἑπτὰ ἀνεμοί» ἐν κρητικῷ δημοτικῷ ᾄσματι (Jeannarakí, Ἄσμ. Κρητ. ἀρ. 60 σ. 84).

των ἰταλικῶν αὐτῶν ὀνομάτων, ἀπὸ των χρόνων Ἰωῆς, καθ' οὓς ἤρξαντο ἐπικρατοῦντες τοῦ Αἰγαίου οἱ Ἐνετοί.¹ Τὸ παλαιότατον παράδειγμα τῆς ἀντικαταστάσεως των ἑλληνικῶν δι' ἰταλικῶν λέξεων εἶναι πιθανῶς ἐπιγραφὴ τις ἐπὶ εἰκόνας των τεσσάρων κυρίων ἀνέμων ἐν πύλῃ τῆς ἐν Ἀθῶνι μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, ἣτις ἀναγράφει ὡς ἐξῆς τὰ ὀνόματα τούτων· «Ζέφυρος, Βορέας, Πουνέντι, Νότος.»² Ἐν τινι Ἑλληνικῷ χειρογράφῳ ἀστρολογικῆς ὕλης, γραφέντι κατὰ τὴν ΙΕ' ἢ ΙΣ' ἑκατονταετηρίδα, ἐκτὸς τοῦ Νότου, οἱ λοιποὶ ἀνεμοὶ ἀναφέρονται ἰταλιστί. «Λεβάντες, σωρόκος, νοτία, γαρμπής, πουνέντες, μαίστρος, τραμουντάνα, γρέος.»³ Ἔνθα ἡ ὀνομασία τοῦ νότου ἐλήφθη ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰταλικῆ, διότι καὶ ἰταλιστί ὁ ἀνεμος οὗτος καλεῖται ἐνίοτε noio.

Παρὰ δὲ τοῖς μὴ ναυτικοῖς εἰσὶν ἔτι εὐχρηστοὶ ἑλληνικὰ των ἀνέμων ὀνόματα, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ Βοριᾶ καὶ τοῦ Νότου (Νότος, Νοτιάς, ἀρσ. Νοτιά, Νοθιά θηλ.), ἅτινα ὑπερισχύσαντα ἀκούονται συχνότερον των ἰταλικῶν τραμουντάνας καὶ ὠστρίας· σπανιώτερον δὲ λέγεται καὶ ὁ Λεβάντες Ἀνατολικός, ὡς ἐν τῷ δημοτικῷ ᾄσματι,

Ἄρχετ' ὁ Νότος τὸ νερὸ, κ' ὁ κύρ Βοριᾶς τὸ χιόνι,
κ' ὁ σκύλος Ἀνατολικὸς ῥήχνει τὸ κουκοσάλι.⁴

Ἐπίσης καλοῦσι Alban (λίβας, ἐκ τοῦ λιψ-λιβός) κυρίως τὸν ἐκ Λιβύης πνέοντα καυστικώτατον ἐκείνον ἀνεμον, ὅστις ἐν Ἀφρικῇ καλεῖται Σαμουῦν, ὑπὸ των Ἰταλῶν sirocco. Ἑτέρα ἑλληνικὰ ὀνόματα ἀνέμων εἶναι ὁ Μπάτης,⁵ ἢ μετὰ μεσημβρίαν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν πνέουσα αὔρα. Καταιβατός (πρὸς ἑλ. καταιβάτης), ὁ ἐκ τοῦ Παρνασοῦ πνέων ἀνεμος,

¹ Οὐχὶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου θεωροῦμεν τὴν καταγραφὴν ἐνταῦθα των παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἐν χρῆσει ξενικῶν ὀνομάτων των ἀνέμων. α'.) Κύριοι ἀνεμοί: 1) Τραμουντάνα, τραμουντάνα, τραμουντάνα (ἰταλ. tramontana, βορρᾶς). 2) Λεβάντες, λεβάντης, λεβαντίνι (levante, ἀπηνιώτης, ἀνατολικός). 3) Νότος, ὠστρία (noio, austro). 4) Πονέντες, πονέντης, πουνέντης (pronente, ζέφυρος, δυτικός). β'.) ὑποδιαίρεσις: 1) γραικος, γραιγος γραιτος (grecco, καιτίας, βορειοανατολικός). 2) Σιρόκκος, σωρόκος (sirocco, εὔρος, νοτιοανατολικός). 3) γαρμπίνος, γαρμπής (garbino, λιψ, νοτιοδυτικός). 4) μαίστρος, μαιέτρος, μαίστραλάκι (maestrale, Σκιρων, βορειοδυτικός).—γ'.) Εἰδικώτεροι ὑποδιαίρεσις: 1) Γραιγοτραμουντάνα (BBA). 2) γραικολεβάντες (ABA). 3) Σιρόκκο λεβάντες (ANA). 4) ὠστρία σιρόκκο (NNA). 5) ὠστρία γαρμπή (NNA). 6) πονέντες γαρμπή (DNA). 7) Πονέντες μαίστρα (ABA). 8) μαίστρα τραμουντάνα (BBA).

² Didron, Manuel d' iconographie chrétienne grecque et latine 1845 σ. 179.—Ὁ Didron παραλείπει νὰ σημειώσῃ τι περὶ των χρόνων, καθ' ὃν ἐγράφη ἡ εἰκὼν αὕτη, ἴσως ὅμως δὲν εἶναι μεταγενεστέρη τῆς ΙΕ'. ἑκατονταετηρίδος.—Σημειωτέα καὶ ἡ παρανόησις τῆς λέξεως Πουνέντης (ἀνατολικὸς ἀνεμος ἀντὶ δυτικοῦ), ὑπεμφαίνουσα ὅτι οἱ ἐν Ἀθῶνι δὲν εἶχον ἔτι προσοικειωθῆ πρὸς τὰ ξενικὰ ὀνόματα των ἀνέμων.

³ Κώδης 93 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Ἐρμάγγῃ Πανεπιστημίου (φ. 13α).

⁴ Jeannarakí ἀρ. 279 σ. 216.

⁵ Ἐκ τοῦ ἐμβατεύω, ἐμβατής, ἢ λέξις οὐχ εὐρηται ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης παρὰ τοῖς ἄρχαίσις.

ἐν Ἀραχώβῃ καὶ τοῖς περίῃ, ¹ Θρακίᾳ, βορειοβορειοανατολικῆς, ὁ ἐκ τῆς Θράκης πνέων, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θρασκίας, ὁ Μέγας (ἐν ἐπαρχίᾳ Λεβαδείας²) κλπ. Ἐν γένει δὲ συχνότατα ὁ ἄνεμος ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ τόπου ἐπόθεν πνέει, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματά εἰσι πολυάριθμα, ποικίλλοντα κατὰ τὰ διάφορα χωρία· ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν Φοικικίας, Σκίρων κλπ.

Περὶ τοῦ ἀνέμου λέγουσι συνήθως ὅτι φυσᾷ (πνεῖ, ἐπιπνεῖ), εἰσὶν ὅμως ἐν χρήσει καὶ φράσεις ἐνέχουσαι ἀρχικῶς μυθολογικὴν τινα ἔνοιαν· ὡς, μουγκρίζει ὁ ἄνεμος· ³ βογκάει (στενάζει), ⁴ σηκώθη ⁵, ἔπεσεν ὁ ἀέρας, παίρνει ὁ καιρὸς τὰ σύγνεφα· ⁶ κλπ.

Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἀναφέρεται ὅτι, γενομένης ποτὲ τρικυμίας, ὁ Ἰησοῦς ἀεγερθεὶς ἐπέτιμψε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη· οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;· ⁷ Τοιαῦτα ἀποστροφῆι πρὸς τοὺς ἀνέμους, ὑπεμφαίνουσαι προσωπαποίησιν τούτων, ἀπαντῶσι συχνότατα ἐν τῇ δημῳδαίᾳ ποιήσει. Ἐν τινι βαυκαλήματι ἡ μήτηρ κελεύει τοὺς ἀνέμους νὰ παύσωνται πνέοντες. «Καὶ σέτς, ἄνεμα, σιγάτε.» ⁸ Ἡ αὐτὴ ἐπιτίμησις ἀναφέρεται ἐν γαμηλίῳ τινὶ ἄσματι, ψαλλομένῳ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν, τοῦ περὶ τὴν νύμφην καὶ τοῦ περὶ τὸν γαμβρὸν

Πάψατε, ἀέρες, πάψατε, ποῦ φέρουσα τὴ νύμφη. ⁹

Ἐν ἐτέρῳ γαμηλίῳ θεσσαλικῷ ἄσματι ἰεραξὺς ὑποτίθεται ὁ προσκαλῶν τοὺς ἀνέμους νὰ σιγήσωσι χάριν τοῦ γάμου.

Ἀπὸ τὰ τρίκορφα βουνὰ

γεράκι ἔσυρε λαλιά.

— Πάψετ' ἀέρες πάψατε,

ἀπόψε κι' ἄλλη μιὰ βραδεῖα κτλ.» ¹⁰

¹ Ὁ λαὸς λέγει «τὰ βουνὰ κατὰ δάξουν (ἢ, χύνουν) τὸν ἀέρα.» ἐπὶ σφοδρῶ ἀνέμω.

² Μέγας ἄνεμος ἔλεγτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἡ χαλεπός. «Ζέφυρος μέγας» (Ὀδυσσ. Ξ, 458).

³ Βλ. καὶ Passow ἀρ. 29.—Περὶ ὁμοίων φράσεων ἄλλων ἔθνων, πρὸς δὲ περὶ τῆς μυθολογικῆς παραστάσεως τοῦ ἀνέμου ὡς θηρίου μυκωμένου βλ. Schwartz, Naturan. II. σ. 54. 67 κε. πρὸς. καὶ 59 κε.

⁴ «Καὶ ὁ Βοριάς ἐφούσκωσε, βαρῆα φυσᾷ, βογκάει.» (Ἰατρῖδ., Συλλογὴ δημοτ. ἄσμ. σ. 19.)—Πρὸς. Schwartz, Naturan. II σ. 70 (Wind Stöhnt.)

⁵ Βλ. Ὀδ. 176. «ὄρτο οὐρός.»—Ἰλ. Ψ, 212 «ὄρέοντα (Βορέας καὶ Ζέφυρος).»—ἐνδύρουσαν ἔελλατ.» (Κοίντ. Σμυρν., ΙΔ', 231).

⁶ «Πάρε, καιρὲ, τὰ σύννεφα, καὶ σὺ, Βοριά, τὰ λόγια, Κι' ἀμέτε τα τῆς μάννας μου νὰ λῆ μοιρολόγια.» (Πανδώρα τ. ΙΒ' σ. 522).—Πρὸς. Ἰλ. ψ. 214 «νέφεα κλονέοντες (Βορέας καὶ Ζέφυρος).» «Βορέου νέφεα κλονέοντος.» (Ἡσιόδ., Ἐργ. 553). «νέφος. . . πνοῆσιν ἑλαυνόμενον Βορέου.» (Κοίντ. Σμυρν., Η, 46—47.) «νέφη. . . ἑλαυνόμενα προτέρωσσε Ἡὲ νότιοι βίη, ἡὲ Θρηκὸς Βορέου.» (Θεοκρίτ., ΚΕ, 89 κε).—Schwartz, Nat. II. σ. 56—57.

⁷ Ματθ. Η', 26. 27.—Μαρκ. Δ', 39. 41.—Λουκ., Η', 24. 25.

⁸ Βύρων τ. Β'. σ. 189.

⁹ Λελέκ., σ. 144.

¹⁰ Fauriel, II. σ. 236—Sanders, Volksl. Neugr. σ. 104. 105.—Μανούσου, Τραγοῦδια ἔθνικα Β' σ. 100—101.—Passow, σ. 457.—Wachsmuth, *des alte Griech. im neuen* σ. 88.—Tomasco, Canti popol. III. σ. 92.

Ὁμοιότατον τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἄσματι εἶναι καὶ τὸ φινικόν, ¹ ἡ γνώμη ὅμως ἐπιφανοῦς μυθολόγου, ὅτι τὸ ἐνταῦθα ἀναφερόμενον γεράκι κεκτῆται σπουδαίαν μυθολογικὴν σημασίαν, σχετιζόμενον ταῖς παραστάσεσι τοῦ ἀνέμου ὡς ἰεράκος ἢ ἀετοῦ, ² ἢ ἀπλῶς ὡς πτερωτοῦ, φαίνεται ἡμῖν οὐχὶ λίαν βλάσιμος. Ἐκ μόνου τοῦ προκειμένου ἄσματος τοῦλάχιστον οὐδὲν τοιοῦτο δύναται νὰ ὑπονοηθῇ, διότι συχνάκις ἐν ταῖς ἡμετέροις δημοτικαῖς ἄσμασι ὑποτίθενται πτηνὰ ὀμιλοῦντα ἢ ἐνεργοῦντα, καὶ ταῦτα μὴ προσωπαχούσης βραθείας τινὸς μυθολογικῆς ἔνοιας.

Ἀνωτέρω ³ εἶδομεν ὅτι οἱ ἄνεμοι Βορρᾶς καὶ Νότος, προσωποποιούμενοι, ἀπεργάζονται, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν κατοίκων τῆς Παρνακίδος, τὴν βροχὴν καὶ τὴν χάλαζαν. Κατὰ δὲ τὸ κρητικὸν ἄσμα οὐ παρέθεμεν δύο στίχους (σ. 671) ὁ Νότος φέρει τὴν βροχὴν, ὁ κῆρ Βοριάς χιόνα καὶ ὁ σκύλος Ἀνατολικὸς χάλαζαν. Προσωποποιήσεις πάντων τῶν ἀνέμων, ζώντων ὡς ἐν οἰκογενεῖᾳ, ἀναφέρονται ἐν δημῳδαίᾳ παραμυθίῳ. Ἐν τῇ «Ντόνα Κλίνα», παραμυθίῳ θηρακικῷ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Πεταλά ⁴ ὁ ἦρωα παραμυθίῳ θηρακικῷ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Πεταλά ⁴ ὁ ἦρωα τρέχων πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐξωτικῆς συζύγου αὐτοῦ, ἀφικνεῖται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Ἀνέμων, ἐνθα εὖρων τὴν γρακὴν μητέρα αὐτῶν ἐρωτᾷ, ἂν εἰζεύρη ποῦ εὕρεται ἡ σύζυγός του. Ἡ δὲ μήτηρ τῶν ἀνέμων τῷ ἀποκρίνεται «πῶς, αὐτὴ τὴ βασίλισσα μὴδ' ὁ παπποῦς μου, μὴδ' ἡ λαλιά μου δὲν τὴ ζέρει, ὄχι ἐγὼ· παρὰ ἔχω δώδεκα παιδιὰ, θηλυκὰ καὶ ἄρσενικὰ, καὶ εἶναι οἱ καιροὶ, καὶ περιμένω νᾶρθουνα τώρα νὰ φᾶνε καὶ νὰ τσ' ἀρωτήξω, ἴσως αὐτοὶ ποῦ νᾶι κοσμογορισμένοι καὶ ζέρουνε. Μονάχα, παι-»
 «δὶ μου, ποῦ θά σε κρύψω;» Σκεπάζεται μετὰ τὴν καπὸτα του, (ἦτις κα-
 «ἴστη ἀοράτους τοὺς φέροντας.»—Μὲ βλέπεις;» Λέει, — «Ὅχι.» «Ἐρχεται
 «ἡ θυγατέρα τῆς ἡ Νοθιά. Τσῆ χε ἔτοιμο φαεῖ, καθίζει, τρώει, πίνει ξε-
 «κουράζεται» τὴν ἀρωτᾷ, τίποτε. «Ἦρθαν ὄλαις ἡ θηλυκαὶς, Τραμουντά-
 «να . . . καὶ δὲν ἤξερανε πρᾶμμα.» «Ἦρθαν καὶ αἱ ἀρσενικοὶ, τίποτε· ἦρθε
 «καὶ ὁ Βοριάς, τίποτα· ἦρθε καὶ ὁ Σορόκος ποῦ τσῆ λειπε τρία χρόνια·
 «λέει, — «Ἦχι, μητέρα, ἀνθρωπινὸ κρέας;» Λέει, — Καὶ δὲν ζέρεις παιδί
 «μου, πῶς δὲν ἔρχεται κανεὶς;» Τρώει, πίνει, ἐκεῖ ποῦ ἤξεκουράζοντα,
 «πᾶει αὐτὴ μετὰ τὰ χὰδρια. — Ἀπὸ τὴ λαλιά σου, παιδί μου, ἦκουσα γὰρ
 «μὲν βασίλισσα, ποῦ τῆνε λένε Ντόνα Κλίνα, νὰ μοῦ πῆς, τῆνε ζέρης
 «σύ;» — «ὦ! λέει, μητέρα μου, τί θέλεις νὰ ζέρης; ποῦ ἐγὼ τῆνε μισῶ.
 «Ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι.» Μετὰ πολλὰς δὲ παρακλήσεις, ὁ Σορόκος ἀναδέχε-
 «ται νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν ἦρωα τοῦ παραμυθίου, ὅστις προπορεύεται τοῦ ἀνέμου,

¹ Βλ. Grimm, D. Myth. σ. 601 (528 δ' ἐκδ.)

² Grimm, ἀτ. σ. 526—523 (δ' ἐκδ.)

³ Βλ. ἀνωτ. σ. 602.

⁴ Ἡ συλλογὴ αὕτη εὑρηται παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ τῶν Νεοελληνικῶν ἀγαλέκτων τοῦ φιλο-
 λογικοῦ συλλόγου Παρνασσῶδ.

τῇ βοηθείᾳ ὑποδημάτων μαγικῶν.—Καί τοι ἀμφίβολον, ἂν τὰ ἐν τῷ παραμυθίῳ τούτῳ ἀναφερόμενα περὶ τῶν Ἀνέμων εἶναι γνήσια ἑλληνικὰ, ἐπειδὴ ὁμοίωτα ἐπεισόδια ἀπαντῶσι καὶ ἐν παραμυθίοις ἄλλων λαῶν¹ οὐχ ἤττον ἄξια παρατηρήσεως εἰσὶ τὰ ἐν αὐτῷ μυθολογίῳ, ἰδιαίτατα δὲ τὰ ἐν τῷ ἑλληνικῷ μόνον ἀναφερόμενα. Κοινὸν μεταξύ ἀλλήλων τὰ τε εὐρωπαϊκὰ ταῦτα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔχουσι τὸ ἀνθρωποφάγον τῶν Ἀνέμων, παρισταμένων ἀπαρλλάκτως, ὡς ἐν ἄλλοις παραμυθίοις οἱ Γίγαντες, οἱ Δράκοντες, ὁ Ἥλιος, αἱ Λάμραι κλπ. Ὁ Σορόκος εἰσερχόμενος ὁσφραίνεται ὁσμὴν ἀνθρωπίνου κρέατος, καὶ μόλις διὰ τῶν θωπειῶν τῆς μητρὸς πείθεται νὰ μὴ καταβροχθίσῃ τὸν ὑπὸ ταύτης ἀποκρυβέντα ἄνθρωπον, καὶ νὰ παράσχῃ αὐτῷ τὴν συνδρόμην του.² Ἐπίσης ἐν πᾶσι τοῖς παραμυθίοις τούτοις, ἀναφέρεται μήτηρ ἀνέμων, ἐν τῷ ἑλληνικῷ μάλιστα καὶ Πάππος καὶ Μάμμη. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐμυθολογοῦν ὅτι οἱ τέσσαρες κύριοι ἄνεμοι μήτέρα εἶχον τὴν Ἡῶ, γεννήσασαν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἀστραίου,³ οἱ δὲ σφοδροὶ καὶ καταστρεπτικοὶ, οὗς ἐπροσωποποιοῦν, ἀποκαλοῦντες Ἀρπυίας, τὴν Ὠκεανίδα Ἡλέκτρην καὶ πατέρα τὸν Θαύμαντα.⁴ Κατὰ δὲ τὸν Ρίγ Βέδαν μήτηρ τῶν Ἀνέμων (Μακρούτ) ἦν ἡ Νεφέλη ἢ Ἀγελάς (Prijni).⁵ — Τὸ ἑλληνικὸν παραμυθίον, διαφέρον κατὰ τοῦτο τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀναφέρει πολλοὺς Ἀνέμους καὶ οὐχὶ ἓνα· μάλιστα διακρίθῃ τούτους εἰς ἄρρενας καὶ θήλειες, κατὰ τὸ

¹ Κατὰ τι βωμουνικὸν παραμυθίον τῆς Τρασσουλθανίας, θέλων νὰ εὕρῃ τις τὴν Ρουσουλίνα, ἐρωτᾷ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν· αὕτη προσκαλεῖ τὰς μελίσσας αὐτῆς (ἡμέρας)· ἐκ τῶν τριάκοντα αἱ εἰκοσι καὶ ἑνὲα οὐδὲν ἐγίνωσκον· μετ' οὐ πολλὸ ὅμως φθάνει ἡ τριακοστὴ, ἐρχομένη ἐκ τῆς κατοικίας τῆς Ρουσουλίνας, ὅπου καὶ ὄδηγετὶ τὸν ζητούντα. (Ausland 1856 σ. 500).—Ἐν παραμυθίῳ τῆς Σιλεσίας ἀναφέρεται, ὅτι εἰς ζητῶν τὴν εἰς περιστέραν μεταμορφωθείσαν ἀδελφὴν του, ὁδοιπορεῖ καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τινα κατοικίαν, ὅπου ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μήτηρ τοῦ Ἀνέμου, ἔρχεται κατόπιν ὁ Ἄνεμος, θέλει νὰ φονεύσῃ τὸν ξένον, ἡ μήτηρ κατευνάζει αὐτόν. Ἄλλ' οὐδὲν δύναται ὁ Ἄνεμος, ὁ δ' ἀδελφὸς μόνον ἐν τῷ ὑπὸ τούτου ὑποδειχθείσῃ κατοικίᾳ τοῦ Ἥλιου ὄδηγεῖται δεόντως περὶ ἀνευρέσεως τῆς ἀδελφῆς (Zeitschrift f. deutsche myth. u. sittenk. I. σ. 311 κε).—Ἐν ἑτέρῳ ἐνετικῷ, γυνὴ ἀναζητοῦσα τὸν σύζυγόν της μεταβαίνει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἑσπέρου, ὑπὸ τούτου δὲ παρκεύμεται εἰς τὸν Ἥλιον καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὸν τὰ πάντα εἰδῶτα Ἄνεμον. Ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἀνέμου, κρύπτεται κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅπως μὴ οὗτος τὴν φάγῃ καὶ εἶτα πληροφορεῖται ἐπακρωθῶς περὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ σύζυγος. (Jahrbuch. f. roman. u. engl. Liter. τ. VII σ. 251—252). Ὅμοια εἶναι καὶ γερμανικὰ παραμυθία (Kuhn. u. Schwartz, Maerk. Sagen. σ. 282 κε. Ἄνεμος, Ἥλιος καὶ Σελήνη.—Πρβλ. Grimm, Kindermaerchen εἰς ἀρ. 88 καὶ 127).—Πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα παραμυθία δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς κύκλον εὐρύτερον, ἐν ᾧ ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τὰ Ἄστρα, τοὺς Ἀνέμους κλπ.

² Περὶ τῆς ἀδελφῆς τῶν ἀνέμων βλ. Grimm, D. M. σ. 602.—Schwartz, Heutiger Volksgl. σ. 27.—Ὁ Ἄγιος μετὰ τῶν τέκνων του παρίσταται ἐν Ὀδυσσεΐ (Κ.) εὐχοούμενος διαρκῶς· οἱ Ἄνεμοι δαίνονται εἰλαπίνην παρὰ τῷ Ζεφύρῳ ἐν Ἰλιάδι (Ψ, 201).

³ Ἡσιόδ., Θεογον. 378 κε. Ἀργέστην, Ζεφύρον, Βορέην τ' αἰφροκίλευσαν Καὶ Νότον. Ἰσως ὅμως Ἀργέστης εἶναι ἐπίθετον τοῦ Ζεφύρου (ἀργέστην Ζεφύρον) καὶ οὐχὶ ὁ ἄνεμος εὐρος.

⁴ Ἡσιόδ., Θεογ. 265 κε.

⁵ Rig—Veda, Ἰγν. 37, 9 καὶ ἄλλ. μεταφρ. Benfey ἐν Orient. u. Occident. τ. I σ. 388.

γένος τῶν ὀνομάτων αὐτῶν· παρὰ τὴν ἰταλικὴν Τρικμοντάναν, ἀναφέρεται καὶ ὁ ἑλληνικὸς Βορέας, ὁ δὲ Νότος μεταβάλλεται εἰς κόρην Νοθία.¹ Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μυθολογίαν ἐκτὸς τῶν ἄρρένων, ὑπῆρχον καὶ θήλειες, προσωποποιήσεις τῶν μελαγχρῶν αὐρῶν, ἀῆται, θυῖαι, aurae, οὐχὶ σπανίως ἀναφερόμεναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἀπεικονιζόμεναι ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης, ὡς γυναῖκες, ἔχουσαι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν δίκην ἰστίου κολπουμένην ἐσθῆτα ἢ πέπλον.² Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ (Κ.) ἀναφέρονται ἐξ υἱοῦ καὶ ἐξ θυγατέρος τοῦ ταμίου τῶν Ἀνέμων Αἰόλου, σφόδρα ὅμως ἀμφιβάλλεται ἂν διὰ τούτων ἐνοοῦνται οἱ ἄνεμοι καὶ αἱ αὐραὶ.

Ἐκ τῶν ἀνέμων κυριώτατος θεωρεῖται ὁ Βορέας, καὶ οὗτος προσωποποιεῖται καὶ συχνότερον τῶν λοιπῶν ἀναφέρεται ἐν τοῖς δημοτικῶι· ἰδίως ἔπρασιν. Ἐνίοτε μετὰ τοῦ Βορέα ἀναφέρεται καὶ ὁ Νότος, ὁ καταχέων βροχὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ρεμμονίσει τὸ χαλκί. Τούτους ἀμφοτέρους ὑπελάμβανον καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὡς τοὺς κυριώτατους τῶν ἀνέμων· «ἐπὶ τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, τὰ δ' ἄλλα τούτων παρεκβάσεις,» κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη.³ «Εἰσὶ δὲ τινες, οἱ φασι δύο τοὺς κυριώτατους ἀνέμους, βορέαν καὶ νότον, τοὺς δὲ ἄλλους κατὰ μικρὰν ἔγκλισιν διαφέρειν.»⁴ Ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἀχιλλεὺς εὐχεται ἐπικαλούμενος τοῦ Βορέου καὶ τοῦ Ζεφύρου καὶ ὑπισχνόμενος αὐτοῖς, θυσίας·⁵ ἐκ πάντων δὲ τῶν ἀνέμων μόνους τῷ Βορέῳ καὶ τῷ Ζεφύρῳ ἀνήγειρον ἰδίᾳ βωμούς.⁶

Ὁ Πίνδαρος ἀπεκαλεῖ τὸν Βορέον βασιλέα ἀνέμων,⁷ ὁ δὲ καθ' ἡμέρας λαὸς Κύρ Βορέα.⁸ Ἐνίοτε οἱ ναυτικοὶ ἐπονομαζοῦσιν αὐτὸν καὶ Γέρο· «Γέρο Βορέα ἀρμένιζε καὶ Νότο παλληκάρη» παραγγέλλει ναυτικὴ τις παροιμία. Οὕτω καὶ οἱ Φρεΐσιοι (Friensen) ἐπονομαζοῦσι τὸν βορειοδυτικὸν ἄνεμον Uald (γέροντα)⁹ καὶ old (γέροντα) ἐν γένει οἱ ναυτικοὶ τῆς Ἀρκτου, ὁπόταν ἀτάκτως πνέων ἐξαπατᾷ τοὺς ναυτιλομένους.¹⁰

Ὁ Βορέας νομίζεται ὄξυς καὶ ὀργίλος, πικρὸς¹¹, δεινῶς κολάζων τοὺς περιφρονούντας τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ψάλλεται τὸ

¹ Οὕτω καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ τῆς Ἑλλάδος «Νοτία» (βλ. σ. 670). Ἐν Πελοποννήσῳ νοτιὰ καλεῖται ἡ ὕρασια, ἣν ἐπιφέρει πνέων ὁ καιρὸς Νοτίας· (ἐκ τούτου καὶ βῆμα νοτίω, νοτισμένος).

² «Aurae vellicantes sua veste.» Plin., 36, 29.—Πρβλ. Stephani, Comptes rendus. St. Petersb. 1852 σ. 11 κε. Ὅμοιος Αὔραι ἐποχούμεναι κόκκων (Gerhard, D. u. Forschungen 1858 τ. 119, 2· 120, 3) παρὰ Preller. Griech. Mythol. τ. I σ. 388 γ' ἐκδ.

³ Ἀριστοτέλ., Πολιτ. Δ', 3, 4.

⁴ Στράβ. 29.—βλ. καὶ Isid., Orig. 13, 11. «Ex omnibus autem ventis duo cardinales sunt: Septentrio et auster.»

⁵ Ἰλιάδ. Ψ, 195.

⁶ Maury, Hist. des religions de la Grèce τ. I. σ. 167.—Preller, Gr. Myth. I σ. 389 (Ναοὶ καὶ βωμοὶ τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἰλισόν, ἐν Μεγάλῃ πόλει καὶ ἐν Θουρίοις).

⁷ Πίνδαρ., Πυθ. Δ' 181 (322).

⁸ Καὶ παρὰ Γερμανοῦς ἐνίοτε: «Herr Nord.» Holmbaum παρὰ Schwartz, Nat II σ. 77.

⁹ Mannhardt, Germ. Myth. σ. 443.

¹⁰ Schwartz, Naturan. II σ. 78.

¹¹ «Φύσα βερία, πικρὸ Βορέα, γὰρ νᾶγρέψ' ἡ λίμνη» (Ἀραβαντ., Δημ. ζῆσμ. Ἡπειρ. σ. 11).

ἔσμα περὶ τοῦ Κύρ Βοριᾶ, τοῦ βυθίσαντος τὸ πλοῖον ὑπερόπτου πλοικάρχου Μίαν τῶν παραλλαγῶν τοῦ ἔσματος τούτου, πελοποννησιακῆν, ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τοῖς Νεοελληνικοῖς ἀναλέκτοις.¹

Ὁ κύρ Βοριᾶς παράγγειλε εὖλων τῶν караβιῶνε:
— Καράβια, ποῦ εἰστέ² τὸ ἤγαλδ, οὐλα λιμάνι πιάστε.
Τοῦ κύρ Ἀνδριᾶ τὸ κάτεργο δὲ θέλει γιὰ νὰ πιάσῃ.
— Δέ σε φοβοῦμαι, κύρ Βοριᾶ, ἔς τὸ νοῦ μου δέ σε βάνω.
τ' ἔχω ἀντέναις προῦντζιναις, κατάρτια ἀσημένια,
ἔχω μεταξωτὰ πανιά, τῆς Μάλτας τὰ μεταξία,
ἔχω τοὺς ναύτας διαλεκτοὺς, κι' ἀτός μου παλληκάρια³
ἔχω καὶ τρία μουτσόπουλα, γνωρίζουν τοὺς ἀέρες⁴
τῶνα γνωρίζει τὸ γαρμπή, τᾶλλα τὸ λεβαντίνι,
τὸ τρίτο τὰ καλλίτερα τὸν κύρ Βοριᾶ γνωρίζει.
Ἄναίβα, βρὲ ναυτάκι μου, ἔς τὸ μεσανὸ κατάρτι,
ξαγνάντεψε τριγύρω σου, τὸ τί καιρὸς λαλάει.
Παιζογελῶντ' ἀναίβαινε, κλαίγοντα καταβαίνει, 2
κι' ὥστε νὰ το βωτήσουνε νὰ τοὺς το μολογήσῃ,
γρόμισ' ἢ θάλασσα πανιά κι' ὁ ἄμμος παλληκάρια. κλπ.

Καθ' ἑτέραν παραλλαγὴν τοῦ αὐτοῦ ἔσματος, τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος,

Βαρὺς Βοριᾶς ἐφύσησε, φόβος τῶν караβιῶνε,
κι' ὅσα καράβια τᾶκουσαν, ἄραξαν ἄσ' ἐλιμνῶνα.
κι' ἔνα καράβι κρητικὸ ἔς τὸ νοῦν του δὲν τὸ βάνει⁵
— Δέ σε φοβοῦμαι, βρὲ Βοριᾶ, κτλ.» 3

Κατὰ τινὰ τέλος κρητικὴν παραλλαγὴν ὁ Βοριᾶς ἀναγγέλλει οὐχὶ εἰς τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἀνὰ τὰ ὄρη εἰς τὰς παύμανας, ἅτι θὰ πνεύσῃ λάβρος, καὶ βοσκὰς ἀλαζῶν εἶναι ὁ ὑπ' αὐτοῦ τιμωρούμενός.

Ὁ κύρ Βοριᾶς ἐμήνυσε μαντάτα ἔς τῆς μαδάραις,
— Τὰ ζᾶ μαζώνετε, βοσκὸ, καὶ νὰ χιονίσει θέλω» 4 κλπ.

Ἐν ἔσματι, τοῦ ἀκριτικοῦ πιθανῶς κύκλου, ὁ Βοριᾶς ὑποτίθεται ὄργιζόμενος, διότι ἰταμῶς προσεκλήθη ὑπὸ νεάνιδος νὰ πνεύσῃ λείος καὶ μαλακός.

Ἐκεῖ ποῦλεγε κ' ἔκλαιγε, ἕνας βοριᾶς σηκώθη.
— Ἄγάλλι' ἀγάγια, κύρ Βοριᾶ, μὴν πάρῃς τὸ λινάρι κλπ.
κι' ὁ κύρ Βοριᾶς, ἄν τᾶκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη
καὶ πέρασε πολὺ πολὺ, τῆς πῆρε τὸ λινάρι κτλ. 5

¹ Νεοελλ. Ἄναλ. τ. I σ. 89.

² Ὁ στίχος οὗτος ὁμοιάζει, κατὰ σύμπτωσιν ἀναμφιβόλως, ἐτέρῳ βρετανικοῦ (τῆς Γαλλίας) ἔσματος, καθ' ὃ Νέος τις ἀκόλουθος, διαταχθεὶς νάναβῃ εἰς κωδωνοστάσια καὶ ἴδη τις κρούει τοὺς κώδωνας, «Ἄναβαίνων ἔτραγώδει παιδρῶς καταβαίνων ἔτρεμε σφοδρῶς» διότι οἱ κώδωνες ἐκρούοντο αὐτομάτως, ἐκ θαύματος. (Villemarquē, Chants popul. de la Bretagne 1846 τ. II σ. 53.)

³ Ἰατρίδου, Συλλ. δημ. ἔσμ. σ. 19.

⁴ Jeannarakī, ἔρ. 407 σ. 110.

⁵ Βύρων τ. Β' σ. 435—436.

Ἐν γένει ὁ Βοριᾶς περιγράφεται ὡς ἄγριος ἀνὴρ, πελώριος, δύσκολος, πάντοτε γουρλώνων τὰ ἄκρα, τὰ πάντα βίβρα πρᾶττων.¹ Πικραπλήθειαι εἰσι καὶ αἱ ἀπεικονίσεις τοῦ ἀνέμου τούτου ἐπὶ καλῶν ἀγγείων, ἀττικῆς τέχνης, ἐφ' ὧν ἀπεικονίσαις τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἄρειθουίας² ὁ Βοριᾶς παρίσταται ἐν τούτοις ἄγριον βλέπων, ἀχμηροκόμης καὶ μεγαλοπέφυγος.³ Τὸ βίβριον τοῦ χαρακτηρῶς αὐτοῦ διδάσκει καὶ ὁ αἰσώπειος μῦθος περὶ ἐριδος τοῦ Βορέου πρὸς τὸν Ἥλιον⁴, ὃν γινώσκει ὁ λαὸς εἶτε ἐκ παραδόσεως, εἶτε ἐκ διδασκαλίας. Ὁ Βορέας καὶ Ἥλιος ἤρισαν ποτε περὶ δυνάμεως, ἀπερξίσαν δὲ νάπνοιμωσι τὴν νίκην ἐκείνῳ, ὅστις ἤθελε δυνηθῆ *νάρπαξῃ τὴν κάπαν* τοῦ χωρικοῦ⁵· πρῶτος ἐφύσηξεν ὁ Βοριᾶς ἀπὸ πρῶτης· μέχρι μεσημβρίας· ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε, διότι ὅσῳ σφοδρότερον ἐφύσαε, τόσῳ ὁ χωρικός ἐμάλυνε τὴν κάπαν του, μέχρις ὅτου ἀποκαμῶν ὁ Βορέας κατέπαυσε πνέων. Περὶ μεσημβρίαν ἤρξατο ὁ Ἥλιος, προσλάμπων τὸ πρῶτον μετρίως· ὁ χωρικός ἀμόλαιε τὴν κάπαν του βαθμηδόν, καὶ ἐπιταθέντος τοῦ κύματος *τὴν ἔβγαλεν* ὅλως διόλου. Ὁ Ἥλιος ἐνίκησε καὶ ἔκτοτε ὁ Βοριᾶς δὲν ἐρίζει πλέον πρὸς αὐτόν.⁶

Κατὰ τὴν παραμύθιον θηρακικὸν τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Πεταλά, ὁ Κύρ Βοριᾶς κατοικεῖ μετὰ τῆς μητρὸς του μαγίσσης εἰς παλάτιον, ἐνθα εὐρηται καὶ τὸ ἀθάνατο νεροῦ⁷ ὑπάρχει ἐν τῷ παλατίῳ ἡλιακόν, ὁπόθεν βλέπει τις ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅλα τὰ βασίλεια, ἀλλὰ τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε καὶ μέχρι τοῦ μέσου τῶν κλιμάκων μόνον ἀνερχόμενός τις κκαταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἀκκατσχέτου. Μία Βασιλοπούλα μεταβαίνει ἐκεῖ, εἰς ἀνδρα μετημφισμένη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀθανάτου νεροῦ· ἢ δὲ μάννα τοῦ Βοριᾶ τὴν παρουσιάζει αὐτῷ, ἀπαρραλλάκτως ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίοις παραμυθίοις, ὑποσχεθέντι προηγουμένως, ὅτι δὲν θὰ τὴν κακοποιήσῃ· ὁ κύρ Βοριᾶς ὑπέσπευεταὶ ὅτι εἶναι κόρη, περὶ τούτου ὅμως βεβαιουῦται μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς· ἀσθενεὶ βαρέως, καὶ περιστέρια μαγικά, ἀρπάσαντα τὴν κόρην ἐκ τοῦ παλατιοῦ αὐτῆς, τὴν φέρουσιν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βοριᾶ. Τότε αὐτὸς ἀνερρώσθη, καὶ ἀπὸ ἀγρίου ἀνδρὸς μετεμορφώθη εἰς ὠραῖον βασιλόπουλον, διότι ἡ Μοῖρά του ὠρίζε νάνακτῆσθαι τὴν μορφήν ταύτην, εὐθύς ὡς εὐρεθῆ νέα πρόθυμος νὰ τον ὑπανδρευθῆ.— Σημειωτέον, ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ παραμυθίῳ ὁ κύρ Βοριᾶς οὐδαμῶς παρίσταται ὡς προσωποποίησις τοῦ Ἀνέμου· ὁ ἀρχικός μῦθος ἡλλοιώθη οὐσιωδῶς, οὕτω δὲ μεταπλασθὲν τὸ παραμύθιον ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον ἐκείνων τῶν παραμυθίων, ὧν πλεῖστα εὐρηνηται παρὰ διαφόροις λαοῖς, καθ' ὃν ὁ ἥρωϊς καταδικασθεὶς νὰ φέρῃ μορφήν ὑποδεστέρου ὄντος ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν περικαλλεῖ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὀρισμένων τινῶν τύπων.

Ὁ Νότος, ὁ ἀναφερόμενος ἐνίοτε ὡς σύντροφος τοῦ Βοριᾶ, περιγράφεται

¹ Ν. Ἑλλ. 35.

² Βλ. Preller, Gr. Myth. I, 387 (370).

³ Αἰσ. μυθ. 396 καὶ σ. 201 Κορ. 82, 82 6 Halm.

⁴ Ν. Ἑλλ. 35.

ἡμερος καὶ οὐδέποτε βιαίως ἐργαζόμενος ἀλλὰ πάντοτε ἡρέμα· διότι ὁ ἀνεμος οὗτος ἐν Ἑλλάδι, πρὸς πάντοτε ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνέων, μαλακύνει μὲν τὴν τοῦ χειμῶνος δριμύτητα, κατατῆκει δὲ τὰς χιόνας καὶ τὸν παγετόν. Ἐν τῇ δημῳδαί παροιμίᾳ, ἧς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, ὁ Νότος ὀνομάζεται *παλληκάρη*· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ζωγραφίᾳ τῆς μονῆς τοῦ Βυτοπεδίου, τῇ ἀπεικονίζουσῃ τοὺς τέσσαρας κυρίους ἀνέμους, ὁ Νότος μόνος παρίσταται νέος καὶ ἀγένειος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ γέροντες καὶ πωγωνοφόροι. ¹

Ἀνωτέρω ἐν τοῖς περὶ Καταιγίδων ἐμνημονεύσαμεν μύθους τινὰς περὶ τοῦ Καταιβατοῦ, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀνέμου τῶν Ἀραχωσιτῶν (ἐν ἐπαρχίᾳ Λεβαδείας). Ὁ Καταιβατὸς οὗτος εἶναι γέρον πολιοῦρις, ἀγριος· κατοικεῖ ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ, εἰς *προσταλλένιο παλάτι*. Ὅταν μετὰ τὴν πάλην πρὸς τοὺς ἄλλους Καιροὺς, νικητὴς ἀναδεικνύμενος, ἀναπαύεται καθήμενος ἐν τῷ παλατίῳ του, διὰ μόνης τῆς ἀναπνοῆς αὐτοῦ παρέρχεται τὰς καταιγίδας καὶ τὸν πάγον· τὸ Ἀπόγειο, ἢ περὶ τὸν Μάρτιον μάλιστα πνέουσα παγετώδης αὖρα εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Καταιβατοῦ. Παραπλησίαν εἰκόνα τοῦ δαίμονος τοῦ Ἀνέμου εὐρίσκομεν καὶ ἐν τῇ σκανδιναυικῇ μυθολογίᾳ. Κατὰ τὴν Ἑδδαν, ἐν τῇ βορειοτάτῃ ἄκρᾳ τοῦ οὐρανοῦ κάθηται γίγας, Hraeswelgr (πτωματοβόρος) καλούμενος. Ἔχει οὗτος μορφήν ἀετοῦ, καὶ ὅταν προσπαθῇ νὰ πετάσῃ, πνέῃ ἀνεμος ἐκ τῆς κινήσεως τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ. ²

Ἡ βυζαντινὴ γραφικὴ ἀπεικόνιζε τοὺς ἀνέμους διὰ κεφαλῶν, ὧν τὸ στόμα στρογγυλοῦμενον, ἐκφυσᾷ ἀνέμους· αἱ κεφαλαὶ αὗται φέρουσι καὶ δύο μεγάλας πτέρυγας, εἰς ἔνδειξιν τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου. ³ Ὡς κεφαλαὶ πτερωταὶ φυσῶσαι ἀπλῶς ἐκ τοῦ στόματος ἢ εἰς κέρατα παρίσταντο οἱ ἀνεμοὶ ἐν μνημείῳ τῆς χριστιανικῆς τέχνης, πρὸ πάντων μέχρι τοῦ 9' αἰῶνος. ⁴ Ἐκτοτε αἱ παραστάσεις αὗται μέχρι τοῦ 15' αἰῶνος κατέστησάν πως ποικιλώτεροι. ⁵ Ἐν τῷ ὄρολογίῳ Κυρηήστου οἱ ὀκτὼ ἀνεμοὶ ἀπεικονίζονται πτερωτοὶ καὶ ὀλόσωμοι. Πτέρυγας ἀνέμων ἀναφέρουσι καὶ Ἕλληνας ποιηταί, ⁶ πτερωταὶ δ' ἦσαν αἱ θεότητες τῶν Ἀνέμων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, οἱ Ἄνεμοι, οἱ Βορεάδαι, αἱ Ἀρπυιαί, ὁ Ἑρμῆς. ⁷ Παρὰ τῷ ἡμετέρῳ ὅμως λαῷ, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον εἰξεύρομεν, τοιαύτη παράστασις περὶ πτερυγῶν ἀνέμων ἐστὶν ἄγνωστος.

(Ἐπίεται τὸ τέλος).

N. F. ΠΟΛΙΤΗΣ.

¹ Didron εἰθ. ἀν.

² Dämisaga, 18.—Simrock, Deutsche Mythol. § 16 σ. 31 δ' ἐκδ.

³ Didron εἰθ. ἀν.

⁴ Piper, Mythol. der christl. Kunst. I, 2 σ. 440—443.—Grimm, D. M. σ. 525 δ' ἐκδ.

⁵ Piper, σ. 443—457.

⁶ Βλ. Nonn., Διον. Β, 181.—Πτέρυγας ἀνέμων ἀναφέρονται καὶ ἐν τῇ ἑβραϊκῇ μυθολογίᾳ (Piper, ἀντ. σ. 438) ὡς καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ. (Πρβλ. Simrock, D. M. σ. 33 § 16 δ' ἐκδ.—Grimm, D. M. σ. 526—528 δ' ἐκδ.)

⁷ Βλ. καὶ Roscher, Hermes der Windgott σ. 35.—Schwartz, II σ. 47—49.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΜΙΜΟΣ

Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΔΙΔΑΧΘΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΕΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΡΦΕΩΣ

ΤΗ 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Ἄνακρέων	Δ. Ταβουλάρης
Ἴβυκος	Γ. Πετρίδης
Σιμωνίδης	Ν. Καρδοβίλλης
Φερεκύδης	Σ. Ταβουλάρης
Ναυσιτέλης	Π. Λαζαρίδης
Μαιάνδριος	Γ. Δρακόπουλος
Δημοκλήδης	Κ. Βερίνης
Λοκρίων	Ε. Βούλγαρης
Εὐπαλξος	Π. Λαζαρίδης
Θράσων	Γ. Νικηφόρος
Τενθρηδῶν	Κ. Λαμπρόπουλος
Στρούθων	Π. Ρούσος
Δάφνη	Σ. Ταβουλάρη
Λαγίσκα	Ι. Νικηφόρου
Πετᾶλη	Μ. Δρακοπούλου

Αὐτικοί, Φρουροί, Δούλοι.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Σάμῳ ἐν ἔτει 525 π. Χρ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἡ καλύθη τοῦ Ἀνακρέοντος. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται διὰ τοῦ ἐξώστου ὁ κηπος. Ἀναδενδρὰς ἐλλίσσεται περὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων ὀπισθεν τοῦ δρυοράκτου, ὅπερ εἶνε πρὸ τοῦ ἐξώστου καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ φαίνεται τῆς καλύθης ἡ εἴσοδος μεταξὺ δύο πτελεσίων. Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἀριστερᾶ κυκλοτερὲς ἱκρίον, ἐφ' οὗ ἀνθῶν γάστραι· ἐκ τοῦ κέντρου ὑψοῦται κίων δωοικῶ ρυθμοῦ· ἐπὶ τούτου ὁ Ἔρωσ τοῦ Γιτιάδα. Πρὸ τοῦ ἱκρίου, ἀλλ' ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως στρογγύλη τράπεζα, ἐφ' ἧς πιθάκιον, χοεῖς καὶ κύπελλα. Παρὰ τὸ ἱκρίον δεξιᾶ, καὶ ἀριστερᾶ τῆς εἰσόδου ἄλλη στρογγύλη τράπεζα. Ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾶ καὶ σχεδὸν κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς βωμὸς ἀνθοστόλιστος· ὀπισθεν αὐτοῦ κίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἐφ' οὗ ὁ πολιοῦχος τῆς Σάμου θεός. Ἐπὶ τοῦ κίονος τούτου εἶνε ἀνηρτημένη βάρβιτος. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως δεξιᾶ μικρὸν ἀνακλίντρον ὑπὸ ψάθης κεκαλυμμένον, ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου κίων ἰωνικοῦ βυθμοῦ, ἐφ' οὗ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Βουπάλου. Ἀριστερᾶ μεταξὺ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ ἱκρίου θύρα· κατέναντι τῆς θύρας ταύτης δεξιᾶ μικρὸς ἐξώστης, δι' οὗ φαίνεται τοῦ Αἰγαίου ἡ θάλασσα καὶ ὁ λιμὴν τῆς Σάμου. Πάπυροι καὶ μουσικὰ ἐργαλεῖα πανταχοῦ. Οἱ κίονες εἶνε ἀνθοστόλιστοι, ὡς καὶ πᾶσα γωνία καὶ πᾶσα τράπεζα. Κατὰ γῆς κάδοι καὶ πιθάκια· ἐδώλια παρὰ τὰς τραπέζας καὶ ἐπὶ τινῶν ἐδώλιων ἀμφορεῖς.

ΕΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΣΤΡΟΥΘΩΝ διερχόμενος τὴν σκηνὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κρατῶν πινάκια, καθ' ἣν στιγμήν εἰσέρχεται ὁ ΘΡΑΣΩΝ διὰ τοῦ βάθους.

Θράσων

Αἶ, Στρούθων, ποῦ, ποῦ εἶνε; τρώγουν;

Στρούθων στρεφόμενος

Θράσων περιδεῆς

Πῶς ἤρρησας;

Θράσων

Τί λέγεις; ἔφαγαν λοιπόν;

Στρούθων

Πρὸ τῆς ὥρας.

Θράσων ἀπελπὶς· ἰδίᾳ

Ἄ, ἐγὼ ταλαίπωρος

Στρούθων βλέπων ἀριστερᾶ.

Ἴδού, ἀκούεις; ἔρχονται.
(Ἐξέρχεται δεξιᾶ.)

Θράσων

Καὶ μὴ πεινώ!

ΕΚΗΝΗ Β'.

ΘΡΑΣΩΝ, ΛΑΓΙΣΚΑ, ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ,
ΠΕΤΑΛΗ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Λαγίσκα

Ὁ Θράσων.

Πετάλη

Πῶς δὲν ἦσο εἰς τὸ πρόγευμα;

Θράσων γελῶν ἠλιθίως

Ναί, ναί, δὲν ἤμην.

Λαγίσκα

Ἄ, καὶ τί ἀπόλεσας.

Φερεκύδης

Ταρίχους, σκόμβρους, φρουρίνους, κωβιούς.

Θράσων ἀπομάσσων τὸν ἰδρώτα αὐτοῦ.

Τί λέγεις, φίλε;

(Εἰς πᾶσαν φωνὴν στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαλοῦντος καὶ ἀκούει ὡς ἀπεγνωκώς.)

Σιμωνίδης

Φάσσας, νήσσας, ὄρτυγας.

Λαγίσκα

Χοιρεῖους ἐγεφάλους.

Πετάλη

Ἰῶνα, ἦπατα.

Φερεκύδης

Τυρόν, πλακοῦντας, μῆλα, οὔκα, πέπονας.

Θράσων ἀπελπὶς

Ὦ, δὲν ἀντέχω!

Σιμωνίδης

Ἄ, ἐφάγαμεν λαμπρά.

Θράσων ἰδίᾳ.

Κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι νῆστις· ἄ, ὁ ἄθλιος!

Φερεκύδης ὡσεὶ ἀναζητῶν τινα

Ἄλλὰ ὁ Ἀνακρέων ποῦ ἐπῆγεν; ἀἶ;
(Βαίνει πρὸς τὸ βάθος)

Θράσων πίπτων ἐπὶ πιθάκινης δεξιᾶ
Θεοί!
(Μένει σύνουος καὶ περίλυπος)

Σιμωνίδης

Ἀλλάσσει τὰς χορδὰς τῆς λύρας του

Πετάλη βλέπουσα τὸν Ἀνακρέοντα

Ἴδού ὁ Ἀνακρέων.

Λαγίσκα τρέχουσα πρὸς αὐτόν.

Ἐλα, φίλτατε.

ΕΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Ἀνακρέων βλέπων πρὸς τὰ δεξιὰ

Αἶ, Στρούθων, φέρε οἶνον.

Λαγίσκα

Ναί, νὰ πῶμεν.

Ἀνακρέων περιπτυσσόμενος αὐτήν.

Ὦ, οὐ, Λαγίσκα, πόσον, πόσον σ' ἀγαπῶ.

Φερεκύδης γελῶν.

Ἄ, ναί.

Ἀνακρέων

Τί εἶπες;

Φερεκύδης

Τίς, ἐγὼ; ἄ, τίποτε.

Ἀνακρέων

Δὲν τὸ πιστεύεις;

Φερεκύδης

Χὰχ, ἄχ, ἄ!

Ἀνακρέων

Πλὴν τί γελᾷς;

Φερεκύδης

Ἄ, τί ἄστειον!

Λαγίσκα

Σίγα σὺ, φιλόσοφε.

Φερεκύδης

Καὶ τὸν πιστεύεις;

Λαγίσκα

Τὸν πιστεύω, μάλιστα.

Φερεκύδης

Μεθ' ὅσα εἶπε καὶ εἰς ἄλλας,

Λαγίσκα

Ναί, ναί, ναί.

'Ανακρέων μειδιῶν.

Και τί ἐκ τούτου συμπεραίνεις, φίλτατε;
'Ο βίος εἶνε δλος ἔρωτος δι' ἡμᾶς·
ἡ μία τώρα καὶ ἡ ἄλλη αἷριον,
δὲν εἶνε αὐτῆ; ἄλλη· οὕτω πάντοτε.

Σιμωνίδης ἀπορῶν

Πλὴν πόσους ἔχεις ἔρωτας, 'Ανάκρεον;

'Ανακρέων.

Παιδίον!

Φερεκύδης

Πόσους ἔχει; τούτο ἐρωτᾷς;

Σιμωνίδης

Τρεῖς, πέντε, δέκα;

Φερεκύδης

Δέκα μόνον;

Πετάλη ἐνούσα τὰς χεῖρας.

'Ω Θεοί!

'Ανακρέων τῷ Σιμωνίδῃ

'Ἐὰν ν' ἀπαριθμήσης δύνασ' εὐχερῶς
τὰ λεῖτα φύλλα, πλὴν ἐν ᾧρα ἔαρως,
τῶν δένδρων ὄλων ὅσα εἰν' ἐπὶ τῆς γῆς,
καὶ τῆς θαλάσσης τὰ μυρία κύματα,
αἷ, τότε μόνον πιθανῶς θά δυνηθῆς
τὸν ἀριθμὸν νὰ εὕρης τῶν ἐρώτων μου.
Θες πρῶτον πάντων εἴκοσιν ἐξ 'Αθηνῶν,
εἰς τούτους πρόσθεσ' ἄλλους πεντακαίδεκα.

'Α, ἐκ Κορίνθου' θῆς ἐρώτων ὄρμαθούς,
διότι, ὡς γνωρίζεις ἢ ὡς ἤκουσας,
ἐν 'Αχατῇ αἱ γυναῖκες αἱ καλά.
Κατόπιιν πρόσθεσ' δυσχιλίους ἔρωτας
ἐν Λέσβῳ, Ρόδῳ, ἐν τῇ χῶρᾳ τῶν Καρῶν
καὶ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τῇ ἀειθαλεῖ.
'Αρκοῦν; τί λέγεις; Καὶ δὲν ἀπηριθμησά
οὐδὲ τὴν ἐν Συρίᾳ ὀλιβίτητα,
οὐδὲ τοὺς πόθους' ὄσους εἶδ' ἡ Κάνωβος,
οὐδὲ τὰς ἐρωμένας εἶπον τὰς πολλὰς
εἰς ᾧν τοὺς κόλπους ἀνεπαύθη ἐνχαρις
ἐν τῇ ὠραίᾳ Κρήτῃ, ὅπου τ' ἀγαθὰ,
ὅπου ἀπαύστως τῆς Παιφίας ὁ υἱός
ἐποργιάζει ἐν μυρίασι πόλεσιν.

Τί θέλεις ἔτι καὶ πρὸς τί ν' ἀπαριθμῶ
τοὺς ἐν ταῖς χῶραις τῶν Βακτρῶν, τῶν Ἰνδῶν,
καὶ πέραν τῶν Ραδαίρων τόσους ἔρωτας
αἷ ᾧν ἐτράφη· ἡ ἐρώσά μου ψυχῆ;

Φερεκύδης

'Ακούεις, Σιμωνίδη;

Σιμωνίδης περιπτυσσόμενος τὴν Πετάλην

'Α, Πετάλη μου.

Θράσῳ ἰδίᾳ.

Καὶ νὰ μὴ ἔχω οὐδὲ ὄρυγα ἐγώ!

Σιμωνίδης

Σὲ, σὲ καὶ μόνην ἀγαπῶ, Πετάλη μου.

Λαγίσκα περιπτυσσομένη τὸν 'Ανακρέοντα

'Ω, ἔχε ὄσους θέλεις πρῶην ἔρωτας,
'Ανάκρεόν μου· τί ἐκείνοι πρὸς ἐμέ;
Δὲν ἐξετάζω πόσαι σὲ ἠγάπησαν
κ' εἰς πόσας εἶπες λόγους πλήρεις ἔρωτος.
Γὼ παρελθὸν παρῆλθε· βλέπω τὸ παρὸν
καὶ ἡ χαρὰ μου εἶνε ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

'Ανακρέων ἀσπαζόμενος αὐτὴν

'Α, ναί, φιλάτῃ, σ' ἀγαπῶ, Λαγίσκα μου.

Λαγίσκα ἐν ἐκστάσει

'Ω, πόσον ἀρμονίως λέγεις τούτο σά.
Λαλεῖς ἢ ψάλλεις; 'Α, εἶπέ, ἐπέζησαν
ἐκείναι τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψας;

Πετάλη.

Λαγίσκα, τώρα πρέπει νὰ πηγαίνωμεν
διὰ νὰ μεταδώμεν καὶ εἰς τὸν ναόν.

Λαγίσκα δυσθύμως

'Α, ὄχι· ἄφες· Φερόμεν βραδύτερον.

Πετάλη

'Αλλὰ θά εἶνε τότε; δὲν πιστεύω.

Λαγίσκα θλιβερῶς

Σιμωνίδης

Πετάλη, φεύγεις;

Πετάλη

Πλὴν δὲν σᾶς τὸ εἴπομεν
ὅτι θά ἔλθῃ ἐκ Μιλῆτου σήμερον
ἡ Δάφνη; Κ' ἐννοεῖτε πόσον θέλωμεν
νὰ ἴωμεν κ' αἱ δύο τὴν περιφέρειαν
ἐταίραν τῆς Μιλῆτου.

'Ανακρέων μετὰ περιεργίας

Καὶ θὰ εἶν' ἐκεῖ;

Πετάλη μεταβαίνουσα ἀριστερᾷ

'Αναμφιβόλως· θὰ κοσμήσῃ τὸν βωμὸν
τῆς Κυθαρείας.

Φερεκύδης

Εἰν' ἡ κόρη εὐμορφος;

Πετάλη μορφάζουσα

Μοῦ... μοῦ...

Σιμωνίδης

'Ωραία λέγουν ὅτι εἶνε.

Φερεκύδης

Ναί;

Πετάλη

Καὶ τόσον ὄχι.

Λαγίσκα τῷ 'Ανακρέοντι

'Αλλὰ δὲν θὰ φύγωμεν
ἐὰν δὲν ψάλης πρῶτον, φίλτατε.

Πετάλη

Ναί, ναί.

'Ανακρέων ἀσπαζόμενος τὴν Λαγίσκαν

Νὰ ψάλω, φίλη τῆς ψυχῆς μου.

Λαγίσκα κροτούσα τὰς χεῖρας.

Τί χαρὰ!

('Ὁ Στρούθων κομίζει τὸν οἶνον.)

Φερεκύδης

'Ο οἶνος.

'Ανακρέων λαμβάνων κύπελλον

Κίρνα, Στρούθων, κίρνα.

Φερεκύδης

Πίωμεν.

'Ανακρέων κατεργόμενος καὶ τείνων τὸ
κύπελλον τῷ Στρούθωνι, ὅστις κατὰ τοῦ
τελευταίου αὐτοῦ λόγους πληροὶ αὐτό.

Στεφάνους ἐξ ἀνθέων ἐτοιμάσωμεν
καὶ διὰ μύρτων διαπλέκοντες αὐταὺς
τὰ μέτωπά μας εὐφροσύνας στέψωμεν
τῷ Διονύσῳ ἄγοντες τὴν ἑορτήν.
Θὰ ἐξυμνήσω ἐνθους καὶ τὸν 'Ἐρωτα
τὸν τεθαλιέτην παιδα τῆς Κυπρογενοῦς,

δὲν περιστέφει μίτρα πολυάνθεμος.
'Ο 'Ἐρως εἶνε ὁ δυνάστης τῶν θεῶν,
αὐτός, αὐτὸς θαμάζει καὶ τὸν ἀνθρώπον!
(Ἡ μὲν Λαγίσκα στέφει τὸν 'Ανακρέοντα
ὅστις πίνει ἀμυστί, ἡ δὲ Πετάλη τὸν Σιμωνί-
δην, ὅστις πίνων μορφάζει)

Φερεκύδης ἀποβάλλων τὸν στέφανον, δὲν ἡ
Λαγίσκα ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ

Τί; στέφανον μοὶ δίδεις;

Λαγίσκα

Πλὴν θὰ πίωμεν;

Φερεκύδης

Φοβεῖσαι μὴ μεθύσω;
(Ῥίπτων μακρὰν αὐτοῦ τὸν στέφανον
καὶ καγγάζων)

Χᾶχ, ᾄχ, ᾄχ, ᾄχ, ᾄ!

Πάντες

Εἶοι, εὐάν!

Λαγίσκα

'Η τέρψις, φίλοι, μεθ' ἡμῶν.
(Πίνουσιν ἅπαντες)

'Ανακρέων

'Ὅπταν πίνω οἶνον πᾶσα μέριμνα
καὶ πᾶσα σκέψις ἄλλη ἀφανίζεται.
Τί πρὸς ἐμέ οἱ πόνοι καὶ οἱ στεναγμοί;
πρὸς τί νὰ κλαίω περὶ πάντων μεριμνῶν;
Κ' ἐὰν δὲν θέλω, θ' ἀποθάνω πάντοτε·
τί νὰ πλανῶμαι ἀπολλόμενος καρδία;
'Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς τὸν οἶνον τὸν εὐφρόσυνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου πίωμεν λοιπὸν,
διότι ἐν τῇ μέθῃ φροῦδαι γίνονται
κ' αἱ σκέψεις κ' αἱ φροντίδες καὶ αἱ μέριμναι.
(Πίνουσιν ἅπαντες)

Θράσῳ ἰδίᾳ.

Καλλίτερον θά ἦτο ἂν ἐτρώγαμεν.

(Πίνει ταχέως καὶ ρίπτει τὸ κύπελλον)

Σιμωνίδης ἀπορῶν

'Ὅπόσον οἶνον πίνεις, ὦ 'Ανάκρεον.

'Ανακρέων ἐδθῶμως

'Ἡ γῆ, ὦ φίλε, πίνει δρόσον, βετούς,
τὴν γῆν τὰ δένδρα πίνουσιν καὶ αὐξάνουσιν,
ὁ πόντος πίνει ἀναρίθμους ποταμούς,
ὁ ἥλιος τὸν πόντον, καὶ τὸν ἥλιον
πίν' ἡ σελήνη ὅπως ὑπὸ τῆς σελαγῆ.
'Αφοῦ τὰ πάντα πίνουσιν ἐν τῷ σύμπαντι
πρὸς τίνα λόγον νὰ μὴ πίνω καὶ ἐγώ;

Σιμωνίδης τῷ Φερεκύδει
Διδάσκαλε, εἰς ταῦτα σὺ τί ἀπαντᾷς;
Φερεκύδης βαίνων πρὸς τὴν τράπεζαν γελῶν
Τί ἀπαντῶ;
Σιμωνίδης
Τί λέγεις;
Φερεκύδης πληρῶν τὸ κύπελλον αὐτοῦ.
Τώρα, πρόσμεινον.
Ἴδού, ὦ Σιμωνίδη, ἡ ἀπάντησις.
(Πίνει ἀμυστί)
Σιμωνίδης ἀπορῶν
Καὶ σὺ;
Φερεκύδης
Κ' ἐγώ.
Σιμωνίδης ἐκπληκτος
ὦ Κρόνε κ' ἑταίρειε Ζεῦ!
Φερεκύδης
Τί Ζεῦ καὶ Μεῦ καὶ Κρόνε. Κολοκύνθια.
Νὰ πίνης οἶνον, ἵνα γένης ποιητής.
Ἀνακρέων περιπτυσσόμενος τὸν Σιμωνίδην
Ἄλλὰ ὁ Κεῖος εἶνε ἤδη ἄριστος.
Φερεκύδης
Ἄφοῦ δὲν πίνει.
Σιμωνίδης
Πῶς δὲν πίνω; καὶ ἰδοῦ.
(Κενοὶ κύπελλον)
Φερεκύδης γελῶν
Τί εἶναι τοῦτο, αἶ;
Σιμωνίδης
Πλὴν πῶς, ἀλλ' ἔπια
καὶ ἄλλο.
Φερεκύδης περιφρονητικῶς
Ἄλλο;
(Δεικνύων κᾶδον)
Πίνεις τὸ πιθάκιον;
Σιμωνίδης ἐκπληκτος.
Θεοί!

Φερεκύδης
Ἐδῶ σὲ θέλω.
Σιμωνίδης
Πῶς;
Φερεκύδης
Διὰ μιᾶς.
Σιμωνίδης
Ἄλλ' εἶνε τοῦτο δυνατόν; ἀδύνατον.
Ἀνακρέων
Τὰ πάντα σὺν τῷ χρόνῳ, νέε ποιητᾶ.
Δὲν ἐνθυμῆσαι ὅτε ἦλθες; ἔπινες;
οὐδὲ σταγόνᾳ τῶρα πίνεις κύπελλα.
μεθαύριον θὰ ἔλθουν τὰ πιθάκια
καὶ ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν ἡλικίαν του
ὁ πίνης οἶνεῶνα ὅπως καὶ αὐτός.
Σιμωνίδης
Θὰ πίνω;
Φερεκύδης
Ἄν δὲν πίνης, Κεῖς δύστηνε,
θὰ ψάλλῃς τότε ὅπως οἱ νεκραγωγοὶ
καὶ πέσε ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν θάλασσαν.
Λαγίσκα κατερχομένη
Τὸ ἄσμα.
Πετᾶλη ὁμοίως
Ναί, τὸ ἄσμα.
Θράσων ἀπελις ἰδίᾳ
Θράσων δύσμοιρε!
Ἀνακρέων εὐχαρις
Τί θέλετε νὰ ψάλω;
Λαγίσκα
Ὅτι θέλεις σὺ.
Σιμωνίδης
Ἀνακρέων μου, ψάλε· εἶσαι εὐθυμος
καὶ ὁ τι μελωδῆσης ἔσται θαυμαστόν.
Ἀνακρέων κρούων τὴν βάρβιτον.
Θέλω τοὺς Ἀτρείδας, θέλω
καὶ τὸν Κᾶδμον νὰ δμῆσω,
ἀλλ' ἡ βάρβιτός μου μόνου
πονηρὰ μὲ τὰς χορδὰς της
μόνον ἔρωτα ἔχει.

Ἡμεῖς τὰ νεῦρα πρώην,
ἤματι τὴν λύραν ὄλην,
ἀλλ' ἐνὸς ζητῶ νὰ μέλω
ἔθλους Ἡρακλέους, αὕτη
ἔρωτας ἀντιφωνεῖ.
Αἶ, λοιπὸν, εὐδαχιμονεῖτε,
χαίρατε χορὸς ἡρώων!
Θέλω... ἀλλὰ πῶς; ἰδέτε
ὅτι ἡ βάρβιτός μου ἄλλο
πλὴν ἔρωτων δὲν δμνεῖ.
Λαγίσκα ἀσπαζομένη αὐτόν.
Λαμπρόν.
Πετᾶλη κροτοῦσα τὰς χεῖρας.
Ἐραῖον!
Λαγίσκα
Ψάλε κ' ἄλλο.
Πετᾶλη περιχαρής.
Ναί, ναί, ναί
Θράσων ἐχειρόμενος ἐν ὄρχῃ.
Ἄλλ' εἶθε, φίλαι, κ' ἀδιάκριτοι.
Λαγίσκα
Τί;
Πετᾶλη
Πῶς;
Ἀνακρέων βλέπων τὸν Θράσωνα
Ὁ Θράσων;
Λαγίσκα
Ἄ, τὸν βλάκα!
Θράσων ἰδίᾳ
Μὲ ἐξάλισαν.
Ἀνακρέων πλησιάζων τὸν Θράσωνα.
Πῶς δὲν σὲ εἶδον; ἦσο πρὸ πολλοῦ ἐδῶ;
Θράσων
Δὲν ἐρωτᾶτε, βλέπω, ἐὰν δύναται
νὰ ψάλλῃ κ' ἄλλο.
Πετᾶλη
Αἶ, καὶ σὺ, ἀνόητε.
Θράσων ἰδίᾳ
Ἐγὼ νὰ τρέμω ἐκ τῆς πίνης καὶ αὐτοὶ
νὰ μοῦ γαμίζου τὴν γαστέρα μ' ἄσματα!
Σιμωνίδης
Ὁ Θράσων ἔχει δικαίον, Πετᾶλη μου.
δὲν εἶνε τόσο ἐύκολον νὰ ψάλλῃ τις
διὰ μιᾶς καὶ ἄλλο.
Θράσων
Ἐννοεῖται, ἔ!
Λαγίσκα
Πετᾶλη
Κρίμα!
Ἀνακρέων
Μῆ, καλά μου, θλίβεσθα
καὶ αὐριον σὰς ψάλλω πάλιν.
Λαγίσκα περιχαρής.
Ἀνακρέων
Βεβαίως.
Λαγίσκα περιπτυσσομένη αὐτόν
Φιλτατέ μου.
Θράσων ἰδίᾳ
Δέξα τοῖς Θεοῖς!
Λαγίσκα
Ὅς ἀνατείλῃ αὐριον ὁ ἥλιος
ἐδῶ θὰ εἶμαι.
Πετᾶλη
Καὶ ἐγώ.
Ἀνακρέων
Καὶ σὺ, καὶ σὺ.
Λαγίσκα
Θὰ μέλωμεν ἡμέρας.
Ἀνακρέων
Ὅσον θέλετε.
Πετᾶλη
Νὰ εἶσαι, Σιμωνίδη, αὐριον καὶ σὺ.
Σιμωνίδης
Καὶ ἀμφιβάλλεις;
Λαγίσκα ἀσπαζομένη τὸν Ἀνακρέοντα
Χαῖρε.
Πετᾶλη ἀσπαζομένη τὸν Σιμωνίδην
Χαῖρε.
Ἀνακρέων συνοδεύων αὐτὰς
Χαίρετε.
Θράσων ἰδίᾳ
Ἄ, ἐπὶ τέλους! Βάλλετ' εἰς τοὺς δαίμονας.

ΞΚΗΝΗ Δ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ, ΘΡΑΣΩΝ,
ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ἀνακρέων κατερχόμενος

Καὶ πῶς δὲν ἦλθες, Θράσων, εἰς τὰ ἄριστον;

Θράσων

Δὲν ἦλθον; Ἦλθον, φίλτατέ μου, ἀλλ' ἄργά,
διὰ τὸ ἀκούσω πρὸς μεγίστην θλίψιν μου
τὸ γραμματεῖον μόνον. Φάσσας, ἔργουγας,
ταρίχους, σκόμβρους καὶ μυρίους πειρασμούς.

Στένων.

Ἄ, ὅλα ταῦτα πλέον εἶνε ὄνειρον.

Ἀνακρέων

Καὶ τώρα ἴσως δὲν ὑπάρχει τι.
(Ἀνέρχεται τὴν σκηνήν)

Θράσων ἐμβρόντητος.

Πῶς, πῶς;

Ἀνακρέων καλῶν τὸν Στρούθωνα
Ἄ, Στρούθων!

Θράσων

Δὲν ὑπάρχει;

Φερεκύδης

Τί, δὲν ἔφαγες;

Θράσων

Δὲν ἔφαγα ὁ τάλας.

Φερεκύδης γελῶν

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

(Εἰσέρχεται ὁ Στρούθων, μεθ' οὗ συνομιλεῖ
ὁ Ἀνακρέων)

Θράσων ἰδίᾳ.

Γελᾷ ὁ φαῦλος! ἄ, βεβαίως· ἔφαγεν.

Ἀνακρέων κατερχόμενος

Ἐπάρχει, Θράσων.

Θράσων περιχαρῆς

Ἄ!

Ἀνακρέων

Εἰπέ τῷ Στρούθωνι
νὰ σ' ὑπηγάγη πρὸς τὸν μάγειρον.

Θράσων τρέχων πρὸς τὸν Στρούθωνα

Ναί, ναί.

(Ἐγκαλιζέται αὐτὸν καὶ ἐξέρχεται πηδῶν,
ἐνφ' οἱ ἄλλοι γελῶσιν.)

ΞΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΘΡΑΣΩΝΟΣ.

Φερεκύδης

Ὁ τάλας Θράσων! πάντοτε παράσιτος.

Σιμωνίδης

Φερεκύδης, δὲν πρέπει ν' ἀποστρέψῃσαι
τούς παρασίτους ὅταν φέρῃς ἐπὶ σοῦ . . . .

Ἀνακρέων

Τί, πάλιν πάλιν; φθειριῆς, φιλόσοφε;

Φερεκύδης ἀταράχως

Χάχ, ἄ! Οἱ φθειρῆς, φίλτατά μου ποιηταί,
δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ φύσει πανταλῶς
ἐάν δὲν εἶχον δι' αὐτοὺς τὸν ἄνθρωπον.

Σιμωνίδης

Καὶ ἵνα σώσῃς τῶν φθειρῶν τὴν γενεάν
νὰ τοὺς συνάξῃς πάντας ἀπεφάσισας.

Φερεκύδης

Ἐξ οὗτου πρὸς τὰ ὄντα.

Σιμωνίδης

Ἐῦγε· ἄριστα.

Ἀνακρέων

Αὐτὰ διδάσκεις εἰς τοὺς μαθητάς σου;

Φερεκύδης

Ναί.

Σιμωνίδης

Καὶ αἱ εὐθήεις ἀκροῶνται;

Φερεκύδης

Ἄπαντες.

Ἀνακρέων

Ὁ Πυθαγόρας;

Φερεκύδης

Πάντων πρώτιστος αὐτάς.

Ἀνακρέων γελῶν
Λοιπὸν καὶ φθειροσόφους θ' ἀπολαύσωμεν.

Σιμωνίδης γελῶν

Βεβαίως. Καὶ θὰ γείνη αἰρεσιάρχος.

Φερεκύδης

Ποῦ ἐννοεῖτε σεῖς τοιαῦτα πράγματα.

ΞΚΗΝΗ Σ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ἸΒΥΚΟΣ, εἶτα ΔΑΦΝΗ.

Ἰβυκος περιχαρῆς

Ἀνάκρεον, ἄ φίλοι.

Σιμωνίδης

Ἄ, ὁ Ἰβυκος.

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς αὐτὸν

Ἀπὸ τῆς χθὲς ποῦ ἦσο;

Ἰβυκος ἐν συγκινήσει

Ἐρχεται.

Ἀνακρέων

Τίς;

Σιμωνίδης

Τίς;

Ἰβυκος

Ἡ Δάφνη.

Φερεκύδης

Πῶς;

Ἀνακρέων ἀνερχόμενος

Ἡ Δάφνη; ποῦ, ποῦ εἶνε; ποῦ;

Ἰβυκος βλέπων τὴν Δάφνην καὶ δεικνύων
αὐτῇ τὸν Ἀνακρέοντα.

Ἴδοὺ ὁ Ἀνακρέων.

Δάφνη εἰσερχομένη παιδρὰ

Χαῖρε, ποιητά.

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

Ὦ!

Φερεκύδης ὁμοίως

Ἄ!

Ἀνακρέων ἀπὸ τῆς χειρὸς λαμβάνων
τὴν Δάφνην, καὶ κατερχόμενος τὴν σκηνήν.Ὦ Δάφνη, τίς θεὸς σ' ἀπέστειλε
νὰ ἐπαυξήσῃς τὴν χαρὰν τοῦ οἴκου μου;Δάφνη ἰδίᾳ, περιέργως ἐξετάζουσα
τὰ πάντα διὰ τοῦ βλέμματός.Τί εἶδους οἶκος εἶνε ἄρα γε αὐτός;
Ἄνθη καὶ λύραι, λύραι καὶ πιθάνια.
Τί πενιχρότης! οὐδαμοῦ ὁ ἄργυρος!
Μὴ ἐν Μιλήτῳ μὲ ἠπάτησαν λοιπὸν;

Ἀνακρέων

Ὦ, ἄφες, ἄφες ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σου.

Δάφνη σκυθρωπάζουσα αἰφνης ἐνφ' ἰδίᾳ τὴν
χεῖράτης πρὸς ἀσπασμὸν τῷ Ἀνακρέοντι ἰδίᾳἘκπλήξεις τὰς ἐκπλήξεις διαδέχονται,
ἀπὸ πρῶτας διαρκῶς ἐκπλήσσομαι.

Φερεκύδης ἰδίᾳ,

Τί πλᾶσμα εἶνε τοῦτο!

Ἀνακρέων εὐχαρῆς

Ὦ χαρά, χαρά!

Ὦ, εὐποτυμία!

Σιμωνίδης

Βλέπεις; τί σοὶ ἔλεγον.

Ἀνακρέων

Δὲν εἶπες ὅτι ἔχει θεῖαν καλλονήν·
θνητὴν γυναῖκα μοῦ τὴν ἀπεικόνισας,
ἀλλὰ τὴν εὖρον ἀνωτέραν καὶ αὐτῆς
τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Βουπλάδου.

Ἰβυκος

Κάθησε,

καλὴ μου Δάφνη, μέχρις ὅτου φέρουσιν
ἐκ τοῦ λιμένος ἅπαντα τὰ σκεύη σου.(Προσφέρει αὐτῇ ἐδάλιον, ἐφ' οὗ ῥίπτει
τὴν χλαμύδα αὐτοῦ)

Δάφνη καθημένη δόσθουμος.

Λοιπὸν ἐδῶ θὰ μένω;

Ἰβυκος

Ναί, ἐδῶ.

Ἀνακρέων μειδιῶν

Ἐδῶ.

Δάφνη ἰδία

Παρέροχος τρώντι καὶ ἐκπληκτικὴ
ἢ Σάμρος πᾶσα καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς.

Φερεκύδης

Χαρίεσσα θεότης, ἄφες με κ' ἐμέ...

Δάφνη ἀναπηδῶσα

Τίς εἶν' ὁ κύων οὗτος;

Φερεκύδης

Κύων; τίς, ἐγώ;

"Ιβυκος

Δὲν εἶνε κύων, Δάφνη.

Φερεκύδης ἀγερῶχος

Ἐταιρίδιον!

'Ανακρέων

Ὁ Φερεκύδης εἶνε, ὁ φιλόσοφος.

Φερεκύδης μετὰ στόμφου

Καὶ μάλα γε.

Δάφνη

Τί θέλει;

Φερεκύδης μειδιῶν

Φίλημα γλυκύ.

Δάφνη θυμουμένη

Πῶς, ὑποθέσεις, ρυπαρὰ φιλόσοφε,
ὅτι ἐγὼ, ἢ Δάφνη, θὰ καταδεχθῶ
εἰς σὲ νὰ δώσω φίλημα;

Φερεκύδης

Μὴ δίδης σὺ,
ἀλλ' ἄφες νὰ σοῦ δώσω.

Δάφνη στρέφουσα αὐτῇ τὰ νῦτα καὶ
ἀνερχομένη τὴν σκηνὴν

"Α, τί βράσανος;

Φερεκύδης ἰδία

Δὲν μοῦ τὸ δίδει; θὰ τὸ δώσω τότε ἐγώ.
(Ἀκολουθεῖ αὐτὴν καὶ χαριεντίζεται.)

'Ανακρέων χαιρών τῷ Ἴβυκῷ

Ποῦ, Ἴβυκε, τὴν εὔρες;

Σιμωνίδης ἰδία μετὰ λύπης

"Α, Πετὰλη μου.

"Ιβυκος ἐν μέσῳ αὐτῶν τιθέμενος

Κατόπιν ταῦτα· τώρα νὰ φροντισώμεν
νὰ μὴ μάς φύγη, ἐννοεῖς;

Σιμωνίδης δειλῶς*"Αλλ'* Ἴβυκε,

ἂν ἢ Πετὰλη μάθῃ... ὅτι... καὶ ἐγώ...

"Ιβυκος

Παιδίον!

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

Πῶς;

'Ανακρέων γελῶν

Τί λέγει;

"Ιβυκος

Εἶσαι ἄπειρος

ἀκόμη, Κεῖς· ἀλλ' ἢ πείρα ἔρχεται.

Δάφνη φεύγουσα τὴν ἐνόχλησιν
τοῦ Φερεκύδου.

Πλὴν ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μ' ἀπαλλάξῃτε
τοῦ γεροντίου τούτου, ὅπερ μ' ἐνοχλεῖ;

'Ανακρέων

Φερέκυδες, θὰ παύσης τὰ κομφεύματα;

Φερεκύδης ὑπερηφάνως

Ἄ, φθονερὰ νεότης, σὲ καταπτοῶ.

Δάφνη δόσθυμος

Αὐτὰ τὰ σκευὴ πότε θὰ τὰ φέρωσί;

"Ιβυκος

Τί σοῦ συμβαίνει, Δάφνη, κ' ἐσκυθάρωσας;

Δάφνη

Ποῦ εἶνε ὅσα εἶπες παρὰ τὴν ἀκτὴν,
ποῦ εἶν' ἢ εὐτυχία, ἢν ὑπέσχεσο;

"Ιβυκος

Καὶ τί ἀφ' ὅτι ἔχεις ἔτι ἀπαιτεῖς;

Δάφνη

"Ἄλλ' ἔως τώρα τίποτε δὲν ἔχω.

"Ιβυκος

Πῶς;

Δάφνη

Ἐκτός ἐάν νομίζῃς ὅτι εἶνε τι
τὸ μέρος τοῦτο, ὅπου μὲ ὠδήγησας.

'Ανακρέων

Ὁ οἶκος οὗτος δὲν σὲ τέρπει, Δάφνη μου;

Δάφνη

Καὶ ἀπὸ πότε ἐν ἧ ζῶμεν ἐποχῇ
αἱ πενυχταὶ καλοῦσιν οἶκοι λέγονται;

'Ανακρέων δεικνύων πρὸς τὰ ἔξω

Ἴδὲ ὅποιαν θῆαν ὄντως μαγικὴν
ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ἔχομεν ἐδῶ.
Ἐνώπιόν μας ἢ εὐρεῖα θάλασσα
ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ ὁρίζοντος
γαλήνιος, ἀκύνων, πάντοτε γλαυκῆ.
Κατέναντι μας οἱ ὀρμίσκοι, ὁ λιμὴν
καὶ τὰ μυρία πλοῖα τὰ ἐκπλέοντα.
Ἐδῶ ἐπὶ τῶν λόφων κῆποι ἀνθηροί,
ἐν οἷς οἱ κρινοὶ αὐτομάτως φύονται·
ἐκεῖ κοιλάδες, ὄρη, δάση καὶ ὄρυμοι...

Δάφνη ἐνῶ ἔμμενεν ἀπαθὴς κατὰ
τὴν ἀφήγησιν, δυσανασχετοῦσα αἴφνης
καὶ διακόπτουσα τὸν Ἄνακρέοντα.

"Α, ἐπὶ τέλους ὄλ' αὐτὰ μ' ἐκούρασαν·
οἱ λόγοι καὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση... ἄ!

"Ιβυκος

Δὲν θ' ἀπολαύσης εὐτυχίαν ἀλλαγῶ.

Δάφνη εἴρων

Καὶ θὰ τὴν ἀπολαύσω ταῦτα βλέπουσα!

"Ιβυκος

Ἐδῶ θὰ λησμονήσης καὶ τὴν Μίλητον.

'Ανακρέων

"Ω, ἴδε, Δάφνη, ἴδε κάτω, ἀντικρῶς·
ἐν τῇ κοιλάδι κάτω, βλέπεις, Δάφνη μου;
Ἐπὶ πρασίνης χλόης σύμπλεκτα σκιρτᾶ,
χορὸν αἱ νέμφαι ἄγουσιν εὐφρόσυνον,
ἐνῶ σατύρων πλῆθος φαίνεται μακρὰν
ἐκ τοῦ πλησίον ὄρους κατερχόμενον...

Δάφνη, ἥτις πάλιν ἔμμενεν ἀπαθὴς δια-
κόπτουσα αὐτὸν ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξακο-
λουθῇ.

"Ἄν καὶ ἐν Σάμφ κατοικεῖτε πρὸ πολλοῦ

τὰ ἔθιμα τῆς νήσου δὲν γνωρίζετε.
Ποῦ εἶνε τὰ συνήθη ἐπίδοματα,
οἱ ἐξ ἀργύρου ἀμφορεῖς, τὰ κύπελλα
καὶ τὰλλα δῶρα, ὅσα πρέπει νὰ τελεῖ
καλὸς οἰκοδεσπότης πρὸς τοὺς ξένους του;

Σιμωνίδης ἰδία

Ἐδῶ νομίζω ὅτι τὰ ἐμπλέκομεν.

'Ανακρέων

Τοιαῦτα δῶρα δὲν τελοῦν οἱ ποιηταί,
διότι καὶ δὲν ἔχουν νὰ τελέσωσι.

Δάφνη συνοφρουομένη

Καὶ πῶς λοιπὸν θὰ μένω μεθ' ὑμῶν ἐγώ;

'Ανακρέων

Λαμβάνουσα ὡς δῶρον ὕμνους, ᾄσματα.

Δάφνη σκιρτῶσα

Τί, πῶς;

'Ανακρέων

Βεβαίως.

Δάφνη διανοίγουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς

"Ἄσματα καὶ ὕμνους;

'Ανακρέων

Ναί.

Δάφνη ἀνακαγχάζουσα

Χάχ, ἄχ, ἄ!

'Ανακρέων

Δάφνη.

Δάφνη

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

'Ανακρέων

Τί γελᾷς;

Δάφνη

Ὁ πλοῦτός σας ἐξ ὕμνων ὄλος σύγκειται;
καὶ δι' ᾄσμάτων σεις λοιπὸν ἐκτίνατε
τὰς ὀφειλάς σας; Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

"Ιβυκος

Γελᾷς;

Δάφνη ἐν ὀργῇ

Νὰ μὴ γελάσω πρὸς παράφρονάς;

"Ιβυκος

Ἄνακρεον, τὴν λύραν τότεσσον λοιπὸν

καὶ ψάλε, ψάλε ἄσμα καταθύμιον
διὰ τὴν πύξιν μόνη εἰς τοὺς κόλπους σου
εἰς σὴν ψυχὴν καὶ σῶμα παραδίδουσα
(βλέπων ὅτι ὁ Ἀνακρέων μένει ἀκίνητος)
Τί κάμνεις; ψάλε.

Ἀνακρέων δειλῶς

Πλὴν δὲν βλέπεις;

Ἴβυκος σταθερῶς

Ἀρχισόν.

Δάφνη ἀρπάξουσα τὴν βάρβιτον ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνακρέοντος ἐνῶ ἔτοι-
μάζεται νὰ ψάλη

Τὴν λύραν ταύτην ἄφες, ἄθλιε καὶ σὺ,
μὴ ἐπὶ τέλους φθάσω εἰς παραφορὰν.
(Βρίπτει τὴν λύραν κατὰ τοῦ Φερεκύδου,
ὅστις ἀναπηδᾷ ἐντρομος.)

Ἴβυκος

Τί κάμνεις, Δάφνη;

Φερεκύδης μορφάζων

ὦ, ἄ, ἔ!

Ἀνακρέων περιλυτός

Ἡ λύρα μου!

Δάφνη ὀργίλη

Ἄ, ἔνοοιτε νὰ μὲ κατασκώψητε!

Ἴβυκος

Ἄλλ' ὄχι, Δάφνη.

Δάφνη

Πρῶτος σὺ, ἀπατεῶν.
Τί ἔσπευσας νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ πλεῖον, αἶ;
διὰ τὴν μ' ἀπατήσης; ἀναδέσταιε!
Ἄλλὰ δὲν πταίεις ὅσον ἔπταισα ἐγὼ
ἢ δοῦσα πίστιν εἰς τοὺς λόγους σου τυφλῶς.
Ἄ, τώρα βλέπω πόσον εἶγον δίκαιον
ὅτι νόμι πάντες, οἷτινες μὲ ὠντεῖραν
διότι ἀποβάσαν μὲ παρέλαθε.
Ἄλλ' ὁμως θὰ ζητήσω σήμερον εὐθὺς
τὸν νεκρὸν ἐκείνον νομοφύλακα,
ὅστις τὰ δῶρα μοὶ παρέειχεν ἄφθονα
καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ μείνω πρὸς ἐκδίεξιν.

Ἴβυκος

Καλὴ μου Δάφνη.

Δάφνη

Ἄφες με.

Ἀνακρέων ἐνῶν τὰς χεῖρας, ἰδέξ

Τί χάνομεν.

Δάφνη ἰδέξ

Περτέρρον! τί ἔχω καὶ αἰσθάνομαι
καθ' ὄλον μου τὸ σῶμα φοβερὸν κνισμόν.
(βάλλουσα κραυγὴν)

Θεοὶ! τί εἶνε τοῦτο... Ἄ, θεοὶ, θεοὶ!

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς αὐτὴν

Τί εἶνε;

Ἴβυκος

Τί συμβαίνει;

Σιμωνίδης κινῶν τὴν κεφαλὴν

Ἄ, φιλόσοφε.

Δάφνη ὀργίλη

Καὶ δὲν μοῦ λέγεις ἕτι μ' ἔφερες ἰδῶν
διὰ τὴν φθειριάσω;

Ἀνακρέων τῷ Φερεκύδει

Βλέπεις, κάκιστε;

Δάφνη

Εὐδαιμονεῖτε, φθειριῶντες ποιηταί,
οἷς ἀποχαμετεῖζω καὶ διὰ παντός.

Ἀνακρέων

Ποῦ φεύγεις, Δάφνη;

Δάφνη ἀπερχομένη

Ἐρρετ' εἰς τοὺς δαίμονας.

Ἴβυκος τρέχων κατόπι αὐτῆς

ὦ, στήθι, Δάφνη;

ΕΚΗΝΗ Η΄.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ,
ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ.

Σιμωνίδης

Σὺ, σὺ, πταίεις.

Ἀνακρέων

Μόνος σὺ.

Φερεκύδης

Ἐγώ;

Ἀνακρέων

Σὺ μόνος.

Φερεκύδης

Κατὰ τί παρακαλῶ;

Σιμωνίδης

Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη;

Φερεκύδης γελῶν

Ποιηταὶ μωροὶ
ἐλπίσαντες δι' ὕμνων ν' ἀπολαύσῃτε
τὰ θέληγητρα ἑταίρας χρυσολάτριδος.
Δι' ἄσματιών! ὡς ἂν ἦσαν αἱ ὦδαι
τεμάχιον χρυσοῦ ἢ καὶ ἀργυροῦ.
Πηγαῖνον νὰ τὴν εὐρω καὶ θὰ ἴδητε
πῶς σαγηνεύει ὁ φιλόσοφος.

Σιμωνίδης

Σὺ;

Φερεκύδης

Ναί.

Σιμωνίδης

Παρέχων ἴσως δωρεὰν τὰ ἔντομα!

Φερεκύδης καγχάζων

Δι' ἄσματιών! Οἱ μωροὶ, οἱ ἄφρονες!
(Ἐξέρχεται)

ΕΚΗΝΗ Η΄.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ,
εἶτα ἸΒΥΚΟΣ.

Ἀνακρέων ὀλιθερῶς

Ἄ, νὰ μὴ ἔχω νὰ δωρήσω εἰς αὐτὴν
οὐδ' ἓνα ὄρμον, οὐδ' ἓν βραχιόνιον.

Σιμωνίδης

Περὶφρονεῖς τὸν πλοῦτον, ἀλλ' ἰδοῦ, ἰδοῦ
τοῦ πλοῦτου ἢ ἀνάγκη.

Ἀνακρέων

Ἄ, ἀργύριον.

Σιμωνίδης

Διὰ τὴν ἄλλειψίν τοῦ τώρα δυστοχεῖς.

Ἀνακρέων

Ἄ, Δάφνη, Δάφνη, διατί δὲν ἔμεινες;

Σιμωνίδης

Κ' ἐν τῇ ὀργῇ της πόσον ἦτο θαλακτικὴ

Ἀνακρέων

ὦ, νὰ μὴ ἔχω, νὰ μὴ ἔχω τίποτε.

Ἴβυκος εισερχόμενος φαίδρως

Ἀνάκρεον, ἡ τύχη δὲν μᾶς εὐνοεῖ.

Ἀνακρέων αἴρων τὴν βάρβιτον

Κ' ἐγὼ τὸ βλέπω, φίλε, καὶ ἡ λύρα μου.

Ἴβυκος

Ἄν ἤρχιζες ἀμέσως δὲν θὰ ἔφευγε.

Ἀνακρέων

Πλὴν πῶς ν' ἀρχίσω; μήπως μ' ἄφησεν αὐτή;

Σιμωνίδης

Ἐζήτει δῶρα! δῶρα ποῦ νὰ εὐρωμεν;

Ἀνακρέων

Ἀνάγκη, φίλοι, ν' ἀποκτήσωμεν χρυσόν.

Ἴβυκος

Τί θέλεις πλοῦτον, ἀδελφε, τί τῶφελος;
Μὴ θὰ σοὶ δώσῃ οὗτος τὴν ἑταίραν, αἶ;

Ἀνακρέων

Βεβαίως, πῶς δὲν εἶδες; ἤθελε χρυσόν.

Ἴβυκος εὐθύμως

Ἄ, τότε ἄς ζητήσῃ μισροπλοῦτον.
Ἄστειον πρᾶγμα ὡς νὰ εἴμεθα ἡμεῖς
ὁμογενεῖς ἐλθόντες ἐκ τῶν Ἰνδιῶν.
Ἰπομονὴ, ἑταῖροι, μὴ τὸ σκέπτεσθε
καὶ δὲν ἀξίσει, μὰ τὸν χυθόνιον θεόν,
τὴν τόσην λύπην καὶ τὴν τόσην μέριμναν.
(Τῷ Σιμωνίδῃ)

Τί ἔχεις σὺ; λυπεῖσαι;

Σιμωνίδης τεθλιμμένος
 "Οχι δι' ἐμέ.
 (Παρατηρεῖ τὸν Ἀνακρέοντα)
"Ιβυκος
 Ἄ, δι' ἐκεῖνον.
Σιμωνίδης
 Φαίνεται περίλυπος.
"Ιβυκος γελῶν
 Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρέλθῃ καὶ αὐτό.
 Πρὸ τόσου χρόνου ζῶμεν ἀδιάσπαστοι
 καὶ δὲν γνωρίζεις τί ἐστὶν ὁ Τῆτιος;
Σιμωνίδης
 Ἄλλὰ δὲν βλέπεις πόσον εἶνα κατηφής;
"Ιβυκος πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα
 Ἀνάκρεον, τί ἔχεις; αἶ, τί σκέπτεσαι;
Ἀνακρέων μεταβαίνων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον
 τῆς σκηνῆς ἐν ταραχῇ
 Πῶς νὰ πλουτήσω. Θέλω χρήμα, θησαυρούς.
 (Διατρέχει τὴν σκηνήν)
Σιμωνίδης μετ' ἀγάπης
 Ἄς ἡδυνάμην νὰ σοὶ δώσω, φίλε μου.
Ἀνακρέων ἰστάμενος
 Ἄν ἐπωλοῦμεν τὰ ἐφόδια ἡμῶν.
Σιμωνίδης
 Λαμπρὰ ἰδέα· ναι, νὰ τὰ πωλήσωμεν.
Ἀνακρέων δίδων τῷ Ἰβύκῳ τὴν βάρβιτον
 Τὴν βάρβιτόν μου λάβε.
 (Τῷ Σιμωνίδῃ)
 Σὺ, τὴν λύραν δός.
 (Ὁ Σιμωνίδης δίδει τὴν λύραν τῷ Ἰβύκῳ)
"Ιβυκος ἀποθέτων ἀμφοτέρας τὰς λύρας
 ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς
 Ὅποια πλάνη! Ἄφες, μὴ πλανώμεθα.
Ἀνακρέων
 Τί, πῶς διστάζεις; πλὴν θὰ λάβωμεν χρυσόν.

"Ιβυκος
 Τίς θ' ἀγοράσῃ ἐργαλεῖα ἔγχορδα;
Σιμωνίδης
 Δὲν δίδει ὁ Λοκρίων δέκα δαρεικοὺς;
"Ιβυκος
 Αὐτὸς ὁ τοκογλόφος; ὄνειρεύεσθε;
Ἀνακρέων
 Λοιπὸν ἀπελπισία; Λέγε, σιωπᾶς;
"Ιβυκος γελῶν
 Ἀπελπισία, φίλτατε Ἀνάκρεον.
Σιμωνίδης ἐν ὄργῃ
 Ἄ, Πλοῦτε, Πλοῦτε, γέρον πρόχωλε, τυφλέ!
 ΚΚΗΝΗ Θ'.
 Οἱ ἀνωτέρω, ΛΟΚΡΙΩΝ.
Ἀνακρέων βλέπων τὸν Λοκρίωνα
 Αἶ, ὁ Λοκρίων.
Λοκρίων μειδιῶν.
 Χαίρετε, γλυκύτατοι.
Ἀνακρέων
 Καὶ πῶς ἐντεῦθεν;
Λοκρίων
 Ἔ, σᾶς ἐπεθύμησα.
Σιμωνίδης τῷ Ἰβύκῳ κρυφίως
 Τὰς ὀφειλὰς συνάζει.
"Ιβυκος ὁμοίως
 Λέγεις;
Σιμωνίδης
 Ἄ, ἰδέ.
Λοκρίων πλησιάζων τὸν Ἰβυκόν
 Δὲν μ' ἐνθυμίσαι, φίλτατέ μου Ἰβυκε.
"Ιβυκος θλιβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Λοκρίωνος
 Πῶς, φίλτατέ μου; ἄ, τί λόγος· πάντοτε.

Λοκρίων
 Σοὺ λέγω δι' ἐκεῖνο τὸ μικρὸν ποσόν.
Σιμωνίδης ἰδίᾳ
 Ἢ καλὰ τὰ εἶπον.
"Ιβυκος ἐν ἀμηχανίᾳ
 Δι' ἐκεῖνος; ναι, ναι, ναι.
Σιμωνίδης ἰδίᾳ
 Κ' ἡμεῖς ἐδῶ ζητοῦμεν τώρα χρήματα.
 [Ἀποφεύγει τὰ βλέμματα τοῦ Λοκρίωνος
 καὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ κατὰλληλον
 μέρος ἵνα κρυφθῇ.]
Λοκρίων
 Ἐλπίζω νὰ μοὶ δώσης.
"Ιβυκος
 Ἐὰν εἶχον . . . .
Λοκρίων
 Πῶς;
"Ιβυκος εὐθύμως
 Αἶ, οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.
Λοκρίων
 Ἄλλὰ ὁ τόκος τρέχει.
"Ιβυκος
 Ἄφες τον καὶ σὺ,
 ἄς τρέξῃ· μὴ θὰ φύγῃ; ὄχι.
Λοκρίων
 Κάλιστα.
"Ιβυκος ἰδίᾳ
 Κατόπιν τούτου τρέγε ἄθλιε καὶ σὺ
 καὶ ὅταν τὸν συλλάβῃς στείλε μήνυμα.
Λοκρίων τῷ Σιμωνίδῃ, ὃν ἀνακαλύπτει
 κερκρυμμένον ὀπισθεν τοῦ κίονος.
 Σὺ, πότε, φίλε, πότε θὰ πληρώσης, αἶ;
Σιμωνίδης μετὰ δειλίας
 Ὅποταν ἔλθουν ἐκ τῆς Κέω οἱ γονεῖς.
Λοκρίων
 Αὐτὰ πρὸ ἔτους τὰ ἀκούω, κύριε. . .
Ἀνακρέων
 Λοκρίων, μοὶ δανείζεις δέκα δαρεικοὺς;
Λοκρίων
 Πῶς; δέκα; -μὴπως ἔχω;
Ἀνακρέων
 Σὺ, δὲν ἔχεις; οὐ;
Λοκρίων ἰδίᾳ.
 Εἰς ποιητὴν νὰ δώσω πλέον· ἀπαγε!
Ἀνακρέων.
 Πῶς ἀποκτιῶνται, φίλτατε τὰ χρήματα;
Λοκρίων
 Αἶ, διὰ μόχθων.
Ἀνακρέων μεθ' ἀπλότητος
 Ἄ, δὲν εἶνε εὐκολαν.
Λοκρίων
 Τί λέγεις;
Ἀνακρέων
 Δὲν ὑπάρχει τρόπος . . . .
Λοκρίων
 Ὁ, πολλοί.
Ἀνακρέων
 Εἰπέ, Λοκρίων, τίς ὁ εὐκολώτερος;
Λοκρίων
 Ἢ ὀλιγοσιτία πρῶτον πάντων.
Πάντες
 Αἶ;
Λοκρίων
 Βεβαίως ἀπορεῖτε σεῖς οἱ ψάλλοντες
 ἐν εὐχαίαις ἀμεριμνομέριμοι.
Ἀνακρέων ἀπορῶν
 Ἢ ὀλιγοσιτία; εἶνε δυνατόν;
Λοκρίων
 Τὴν σκέψιν ἀκολοῦθε καὶ θὰ ἐκπλαγῆς
 διὰ τὴν συμμετρίαν τῆς ἰδέας μου.
 (Λαμβάνων λύραν)
 Τὴν λύραν ταύτην λάβε ὡς παράδειγμα·
 τὴν κρούεις καθ' ἑκάστην ἐπ' ἐνιαυτὸν
 καὶ ὡς ἐκ τούτου ἕνεκα τῆς χρήσεως
 ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀλλάσσης τὰς χορδὰς.
 Ἐὰν αὐτὴν τὴν λύραν, τὴν ἐπιτάχῃς,

ἐάν τὴν κρούσῃς ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ
οὐδὲ χορδὴν θ' ἀλλάξῃς, μὲ ἐνόησας;
Τοιοῦτοτρόπως ἂν δὲν τρώγῃς συνεχῶς
τὰ ἔντερα σου δὲν θὰ καταφθέρωνται
καὶ περιστέλλων τὴν δαπάνην πολλαχῶς;
Ὁ δὲ δεκαπλασιάσῃς τὴν οὐσίαν σου.

Ἀνακρέων περιέρχῃς βλέπων αὐτὸν
Διὰ νὰ εἶσαι οὕτω πῶς κατεσκληκῶς
τοιαύτην ἴσως δαίταν ἀκολουθεῖς.

Δοκρίων μειδιῶν
Βεβαίως, τρώγω . . .

Ἀνακρέων διακόπτων αὐτὸν
Ἄπαξ τῆς ἡμέρας, αἶ;

Δοκρίων
Ἄ, τρίς τῆς ἐβδομάδος.

Ἴβυκος
Τρίς;

Ἀνακρέων Ταλαίπωρε!
ΞΗΝΗ Ι'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΝΑΥΣΙΤΕΛΗΣ**.

Σιμωνίδης
Ὁ Ναυσιτέλης.

Ναυσιτέλης
Εὐτυχεῖτε, ποιηταί.

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς αὐτὸν
Αἶ, χαῖρε, φίλε.

Ἴβυκος ἰδίᾳ
Πῶς; ὁ φλύαρος; Θεοί.
(Ζητεῖ νὰ φύγῃ)

Σιμωνίδης κρατῶν αὐτὸν
Μὴ φεύγῃς· μένε.

Ἴβυκος κρυφίως τῷ Σιμωνίδι
Ἄλλ' ἐξαπωλέσθημεν.

Ναυσιτέλης
Ὁ Πολυκράτης φίλτατε Ἀνάκρεον
πρὸς σὲ μὲ ἀποστέλλει δῶρῶν κομιστήν.

Ἀνακρέων

Εὐγνωμονῶ τῷ φίλῳ, ἀλλὰ ἔγομεν
πολλὰ ἐξ ὧσιν ἐπ' ἐσχάτων ἔστειλε·
καὶ οἶνον καὶ τάριχους καὶ πλακοῦντια . . .

Ναυσιτέλης
Πλὴν ὄχι· ἄλλου δῶρου εἶμαι κομιστής.

Ἴβυκος
Συντόμως, φίλε, ὄχι ὅπως ἄλλοτε.

Ναυσιτέλης
Ὁ Ἴβυκος νομίζω μὲ δέχοφε.

Ἴβυκος
Σὲ διακόπτω πάλιν.

Ναυσιτέλης
Πράττεις κάκιστα.

Ἴβυκος
Ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τί μᾶς ἔφερες,
καὶ δι' ὀλίγων λόγων. Τοῦτο. Λάβετε.
Ἡμεῖς ἀμέσως θὰ σ' εὐχαριστήσωμεν
διὰ ν' ἀπέλθῃς χαίρων καὶ τρισάσμενος.

Ναυσιτέλης
Ὁ Προμηθεὺς . . .

Ἴβυκος δυσανασχέτων
Αἶ, εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ἀνακρέων
Ἄλλ' ἄφες νὰ λαλήσῃ.
(τῷ Ναυσιτέλει)
Καὶ ὁ τύραννος
πῶς ἔχει; λέγε· εἶνε πάντοτ' εὐτυχής;

Ναυσιτέλης
Ἡ εὐτυχία τοῦ τυράννου εἶνε ἄμετρος.

Ἴβυκος ἰδίᾳ.
Θὰ ἐκφωνήσῃ τώρα πανηγυρικόν.

Ναυσιτέλης
Ἄν εἶνε κατὰ φύσιν, εἴν' ἀλόκοτος,
διότι πάντα ὅσα θέλει ἢ ποθεῖ
τ' ἀπόλαμβάνει. Ἄνευ ἄλλης σκέψεως.

Ἴβυκος ἀνυπομονῶν
Πλὴν πάντα ταῦτα τὰ γνωρίζομεν καὶ ἂν . . .

Ναυσιτέλης
Ἡμέρα μὲθ' ἡμέραν δὲν παρέρχεται
χωρὶς νὰ φέρῃ νέον τι εὐτύχημα
κ' ἐάν ὁ Δημοκλήθης δὲν μοι ἔλεγεν
ὅπόσον εἶνε ὕγιής καὶ εὐρωστος
ὅθ' ἐπειθόμην ὅτι πάσχει νόσημα
δεινόν, φρικῶδες, νόσημα καινοφανές,
πληθῶραν εὐτυχίας, ὄλβου σκληρῶμα.

Ἴβυκος ἰδίᾳ.
Θεοί τῆς Σάμου, κεραυνώσατε αὐτὸν!

Ναυσιτέλης
Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Ἀμάσεως
τοσαύτη εὐτυχία εἶνε φθόριμος·
καὶ πρέπει πρέπει δυστυχῶς νὰ αἰσθανθῇ
ὀλίγην δυστυχίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν
κακοῦ μεγάλου ἀπεικταίας συμφορᾶς.
Ὁφείλει ν' ἀποβάλλῃ ὅ τι τιμαλφές
διὰ νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν περιλυπὸν.

Σιμωνίδης
Παράδοξος ἢ σκέψις καὶ πρωτοφανής.

Ἴβυκος
Μὴ διακόπτῃς. Δὲν θὰ τελειώσωμεν.

Ναυσιτέλης
Τοῦ Φαραῶ τὴν γνώμην τὴν ὑπέροσον
ὁ κύριος μου ἠκολούθησεν εὐθὺς
καὶ ρίψας τὴν σφραγίδα εἰς τὴν θάλασσαν
ἠοθάνθη λύπην ὄντως, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ.

Σιμωνίδης
Εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης;

Ναυσιτέλης **Μάλιστα**
[Ὁ Ἴβυκος διὰ νευμάτων ἐπιβάλλει σιγὴν
τῷ Σιμωνίδῃ].

Ἀνακρέων
Καὶ δὲν ἐσκέφθῃ νὰ τὴν δώσῃ εἰς ἐμὲ,
ὅπερ θὰ ἦτο ἴσως ἐν και τὸ αὐτό;

Ναυσιτέλης
Καὶ περὶ σοῦ ἐσκέφθῃ τότε, φίλτατε.
Σοὶ ἀποστέλλει τάλαντα δισχίλια.

Σιμωνίδης
Ὡ!

Δοκρίων
Τάλαντα;
Ἀνακρέων
Ὡς δῶρον;
Ναυσιτέλης
Δῶρον, μάλιστα.

Ἴβυκος ἀνυπομονῶν
Καὶ δὲν τὸ λέγεις τόσῃν ὄραν, ἀδελφέ;

Ἀνακρέων
Ποῦ εἶνε; ποῦ;

Ναυσιτέλης
Οἱ δούλοι τὰ κομίζουσιν.

Ἀνακρέων
Ἐδῶ;
Ναυσιτέλης δεικνύων ἔξω
Ἴδοὺ τὰ φέρουν.

Ἀνακρέων τρέχων ἔξω
Ἄ, ναί, ναί, ἰδοῦ.

(Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Σιμωνίδου δρομαίως)

Δοκρίων ἰδίᾳ
Ταλαίπωρε Δοκρίων, ὦ, τί ἔπαθεσ!

Ἴβυκος βλέπων ἔξερχόμενον
τὸν Ναυσιτέλην

Πί φλυαρίαν ἔχουν οἱ αὐλόδουλοι.
(Ἐξέρχεται)

ΞΗΝΗ ΙΑ'.

ΔΟΚΡΙΩΝ βλέπων αὐτοὺς ἔξερχομένους
Δοκρίων τάλαν, τί ἐξήτεις σήμερον
νὰ ἔλθῃς νὰ συνάξῃς ὀφειλόμενα
καὶ νὰ μὴ δώσῃς χρήματα τῷ ποιητῇ;
(Ἀποτίλλων τὴν κόμην)
Ἄ, δυστυχία, δυστυχία, δύσμοιρε!
καὶ τί νὰ γέινω τώρα; ὦ, παπαί, παπαί!
(Ἰδουρῶμενος)
Καὶ πόσα εἶνε; τάλαντα δισχίλια!
Ἐκ τούτων πόσα, τλήμιον, θὰ κατέτρωγες;
(Περιτρέχων τὴν αἰθουσαν)
Ὡ, ἀτυχία! ὦ τάλαντατος ἐγὼ,
τὰ τάλαντά του μὲ ἀπεταλάντισαν!
(Ἀνορθούμενος)

Λοκρίων, θάρρος τώρα ἔσο ἀναιδής,
περὶ τάλαντων πρόκειται, ταλαίπωρε!
(Φαιδρυνόμενος)
Μειδία! ἔχεις ἤδη τὰ ἡμίσεα!

Ξ Κ Η Η Η Ι Β'.

ΛΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Θράσων εἰσερχόμενος ὑπαινοῦς καὶ
μόλις δυνάμενος νὰ κινηθῆ ἕνεκα πολυφαγίας
Τι ἔφαγα, ὦ Κρόνε! τὸν περιδρομον.

Λοκρίων

Ὁ Θράσων.

Θράσων σφιγγὼν αὐτῷ τὴν χεῖρα

Αἶ, τὸν φίλον.

(Μυστηριωδῶς δι' ἄλλου τόνου φωνῆς)

Πότε τρώγεις, αἶ;

Λοκρίων

Σπανίως, φίλτατέ μου, σπανιώτατα.

Θράσων μακρυνόμενος αὐτοῦ

Αἶ, τὸν εὐήθη, ὅστις δὲν αὐτοκτονεῖ.

Λοκρίων

Σὺ ὅμως, βλέπω, πρὸ ὀλίγου ἔφαγες.

Θράσων

Καὶ τί ἐκ τούτου; μὴ δὲν τρώγω ἐξ ἀρχῆς;

Λοκρίων μακρυνόμενος αὐτοῦ

Αἶ, πὸν παμφάγον, ὅστις δὲν ἐκρήγνυται.

Θράσων βλέπων μακρόθεν δούλους

Τι σάκκους φέρουν; αἶ, Λοκρίων, κύτταξε.

Λοκρίων περιχαρῆς.

Τὰ τάλαντά μας.

Θράσων

Τάλαντα; τί τάλαντα;

Λοκρίων

Ὁ Πολυκράτης στέλλει εἰς τὸν Τήιον
τί, τί νομίζεις; τάλαντα διασχίλιζα.

Θράσων

Πῶς; τί; τί εἶπες;

Λοκρίων μυστηριωδῶς
Σίγα.

Θράσων

Ὅτι τὰ φάγωμεν;

Λοκρίων

Ναί.

Θράσων δίδων αὐτῷ τὴν χεῖρα
Συμμαχία.

Λοκρίων ὁμοίως

Καὶ ἐπιμαχία!

Θράσων σκιρτῶν ἐκ χαρᾶς

Αἶ!

Ξ Κ Η Η Η Ι Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω. **ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ,
ΙΒΥΚΟΣ, ΔΟΥΛΟΙ.**

'Ανακρέων

"ὦ, τί χαρὰ μεγάλη! ἔχω θησαυρούς.
Οἱ δούλοι ἀποθέτουσι κατὰ γῆς
τοὺς σάκκους.

'Ιβυκος

Καὶ εἶς' εὐδαίμων τώρα;

'Ανακρέων

"ὦ, τρισόλδιος!

'Ιβυκος

'Αλλὰ καὶ ἄνευ τούτου ἦγο ἄρα δυστυχῆς;

'Ανακρέων

Μὴ λησμονῆς τὴν Δάφνην.

'Ιβυκος ἀνασείων τὴν κεφαλὴν

'Α, ταλαίπωρε!

Λοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα

Αγαπητέ μου φίλε.

(Βλέπων ὅτι ὁ Ἀνακρέων δὲν ἀκούει)

Φίλτατέ μου σύ.

'Ανακρέων

Τί θέλεις;

Λοκρίων

Πρὸ ὀλίγου μού ἐξήτησας,
ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, χρήματά τινα.
Καλέ μου φίλε, ἡ περιουσία μου
εἰς τὰς διαταγὰς σου εἶνε ἅπασα.

'Ανακρέων ἰδίᾳ

Αἶ, τὸν ἀχρεῖον!

(Τῷ Λοκρίωνι)

'Απατάσαι, φίλε μου.

Θράσων ἰδίᾳ βλέπων τοὺς σάκκους
Εὐφραίνου, Θράσων, ταῦτα πάντα διὰ σέ.

'Ανακρέων

"ὦ σάκκοι πλήρεις, ὦ χρυσᾶ μου τάλαντα.

'Ιβυκος γελῶν

"Ἢ ἔχω ἢ δὲν ἔχω ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Σιμωνίδης χαίρων

Λοιπὸν ἡσθάνθη ἀπερίγραπτον χαρὰν;

'Ανακρέων

'Ἰδοὺ ἡ πρώτη τέρψις.

(Ρίπτων χρυσοὺς εἰς τοὺς ἀπερχο-
μένους δούλους)

Δούλοι, λάβετε.

Λοκρίων ἰδίᾳ.

Χρυσὸν σκορπίζεις;

(Μεγαλοφώνως)

Δὸς λοιπὸν καὶ εἰς ἐμέ.

Θράσων

Καὶ εἰς ἐμέ ὀλίγον.

'Ανακρέων ρίπτων αὐτοῖς χρυσὸν

Λάβε, λάβετε.

Σιμωνίδης

Μὴ σπαταλᾶς τὸ χρῆμα.

Λοκρίων

Τί χρυσός, θεοί!

[Ρίπτεται πρηνῆς ἕνα τὸν χρυσὸν συνάξῃ.
Τούτ' αὐτὸ πράττει καὶ ὁ Θράσων ἐπὶ τοῦ
ἄλλου μέρους τῆς σκηνῆς.]

'Ανακρέων τῷ Σιμωνίδι

Τί πράγμα εἶπες. "Ἐχω, ἔχω θησαυροὺς
καὶ δὲν θὰ σπαταλῶ ἀγαλλόμενος;
(Περιχαρῆς)
Χαῖρε, καλύβη, τῆς πενίας τέρμενον,
σὲ ἐγκαταλιμπάνω ἄνευ διαταγμοῦ.

'Ιβυκος ἐκπληκτος ἰδίᾳ

Θεοί, τί λέγει;

Σιμωνίδης ὁμοίως

Μὴ δὲν ἤκουσα καλῶς;

'Ανακρέων πλησιάζων εἰς τὸν ἐξώστην
δεξιᾶ."ὦ τοῦ Αἰγέως γαληναία θάλασσα,
ἐκ τοῦ ἐξώστου πολυχρόσου δώματος
ὁ τρισευδαίμων θὰ σέ βλέπω τοῦ λοιποῦ.
[Κατέρχεται]

'Ιβυκος

Πῶς; φεύγεις;

Σιμωνίδης

Φεύγεις;

'Ανακρέων

Μόνος ὄχι φεύγομεν.

'Ιβυκος

'Εγὼ δὲν φεύγω.

(Τρέχει πρὸς τὸν Σιμωνίδην)

'Ανακρέων εἰρωνικῶς

'Α, τὸ ἀπεφάσισας;

Σιμωνίδης ἀμφιφρέπων

"ὦ, τί νὰ κάμω;

'Ιβυκος

Σὺ θὰ φύγης;

Σιμωνίδης σταθερῶς.

"Ὅχι.

'Ιβυκος ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν

'Α!

'Ανακρέων ἐξαλλος ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ
τοῦ λογιέου

'Αγάλλου, Δάφνη, εἶμα: μυριόπλουτος!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πλουσία αΐθουσα ἐν τῷ μελάθρῳ τοῦ Ἀνακρέοντος. Οἱ κίονες τοῦ περιστυλίου ἰωνικοῦ βυθ-
μοῦ πολλὴν ἔχοντες τὸν χρυσὸν ἐπὶ τῶν κιονοκράνων καὶ τῶν σπειρῶν. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὀπισθεν δευτέρας σειρᾶς κιδῶν ὁ τοίχος τῆς αἰθούσης εἰκόσι πεποικιλμένους καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ μεγάλη πύλη χαλκῆ. Πρὸ τῆς πύλης ταύτης στρογγύλος βωμὸς χρυσοῦ καὶ λίθους κεκοσμημένους ἑκατέρωθεν τοῦ βωμοῦ ἀγάλματα ὡς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον διά-
δρομον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾷ χρυσοῦν ἀνάκλιτρον καὶ παρ' αὐ-
τῷ μικρὰ τρίπεζα ἐφ' ἧς πυξίς, κάλαμος κτλ. Ἀριστερᾷ στρογγύλῃ τράπεζα, ἐφ' ἧς σαπ-
φειρίνη γάστρα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἡ χρυσοῦ τοῦ Ἀνακρέοντος βάρβιτος. Παρὰ τὴν
τράπεζαν δεξιᾷ κατάχρυσος ἔδρα Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἀριστερᾷ ἐξώστης κατέναντι αὐ-
τοῦ θύρα φέρουσα εἰς τὰ δώματα τῆς Δάφνης. Ἐκατέρωθεν τῶν θυρῶν τούτων χρυσεύλατα
τραπεζοφόρα ἐφ' ὧν γάστραι ἐκ γρανίτου ἔδραι καὶ ἐδώλια ἐκ πλουσίων τῆς Λυδίας ὑφα-
σμάτων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δοραὶ θηρίων ποικίλαι.

ΞΚΗΝΗ Α΄.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ, ΔΟΥΛΟΙ

[Αἰρομένης τῆς ἀδλαίας οἱ δούλοι φαί-
νονται καθιρόντες τὰ πάντα μετὰ σπουδῆς.]

Τενθρηδῶν εἰσερχόμενος

Ταχέως, δούλοι, σπεύσατε, τί κάμνετε;
ἢ δέσποινα θὰ ἔλθῃ καὶ ἀκόμη σεις;

Α' δούλος

Ἄλλ', ἐπιστάτα, μόλις τώρα πρὸ μικροῦ....

Τενθρηδῶν

Προφάσεις αἰωνίως.

Β' Δούλος

Ὅχι, πείστευσον.

Τενθρηδῶν

Ταχύνατε.

Α' Δούλος

Ἄμείως.

Τενθρηδῶν

Σπεύσατε.

Β' Δούλος

Ἰδοῦ.

Τενθρηδῶν

Ἡ δέσποινα προβαίνει· συναπέλθετε.
(Οἱ Δούλοι ἐξέρχονται ταχέως)

ΞΚΗΝΗ Β΄.

ΤΕΝΘΡΗΔΩΝ, ΔΑΦΝΗ,

Δάφνη
Δοιπὸν;

Τενθρηδῶν ὑποκλίνων

Τὰ πάντα ὅπως εἶπας ἔγειναν.

Δάφνη

Τοὺς εἶδες;

Τενθρηδῶν

Ἄμφοτέρους.

Δάφνη

Τὸν φιλόσοφον;

Τενθρηδῶν

Αὐτὸν δὲν εἶδον μόνον.

Δάφνη

Αἴ, τοὺς ὕβριστας;

Τενθρηδῶν

Βεβαίως, καὶ τοὺς δύο.

Δάφνη

Μὴ ἐνόησαν;

Τενθρηδῶν

Ἄ, δὲν πιστεύω.

Δάφνη

Τώρα πήγαινε
καὶ μὴ λησμένοι πῶς σοὶ ὑπηγόρευσα
νὰ εἴπῃς ταῦτα εἰς τὸν Ἀνακρέοντα.
(Ὁ Τενθρηδῶν ἐξέρχεται ὑποκλίνων)

ΞΚΗΝΗ Γ΄.

ΔΑΦΝΗ, καὶ εἶτα ΘΡΑΣΩΝ.

Δάφνη

Ὅ! τοὺς ἀπομακρύνω καὶ ὀλοσχερῶς,
διότι ὅπως εἶδον εἶνε σπάταλοι
κ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ διασκορπίσωσι
τὸν ὅλον πλοῦτον ἐν θαλάσῃ καὶ χοροῖς.
Ὁ βλάξ ἐκεῖνος μάλιστα, ὁ Ἴβυκος,
δὲν ἔλεγε καὶ ἄλλο. Καὶ τὸν ἤκουεν
ὁ Ἀνακρέων.

(Ἀκούουσα βήματα)

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἰδοῦ αὐτόν.

(Ἐξαπλοῦται νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον)

Θράσων εἰσερχόμενος ἀριστερῶθεν ἰδίᾳ

Δὲν μοῦ ἐκφεύγει πλέον οὐδὲ πρόγευμα.
Τὴν ἔκτεν ὄραν τρώγουν; εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ
πρὸ ἡμῆρας καὶ πολλὰκις πρὸ μιᾶς.

Δάφνη στρεφομένη

Σὺ εἶσαι, Θράσων;

Θράσων ὑποκλίνων βαθέως

Ἄ, γλοκεῖα δέσποινα.

Δάφνη

Καὶ ἴσα ἴσα σὲ ἐζήτουν.

Θράσων χαίρων

Πῶς, ἐμέ;

Δάφνη

Μοῦ κάμνετε μίαν χάριν;

Θράσων

Μίαν; Δύο, τρεῖς
καὶ πέντε, δέκα! Ὅσας θέλεις, δέσποινα.

Δάφνη

Γνωρίζεις τὸν Λαχάσην;

Θράσων

Ναί.

Δάφνη

Αἴ, πήγαινε...

Θράσων ἐμβρόντητος

Πῶς, πῶς;

Δάφνη

Μετὰβα πρὸς αὐτόν....

Θράσων

Πλὴν, Δάφνη μου..

Δάφνη

Νὰ τελειώσω ἄρες. Πήγαινε λοιπὸν
κ' εἰπὲ αὐτῷ νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα
ἀνθέων μύρα καὶ ληκύθους μυρτηρᾶς.

Θράσων ἰδίᾳ

Τί βλάξ νὰ εἶπῳ ὅτι τὸν ἐγνωρίζον.

Δάφνη

Ἐνόησας;

Θράσων

Ἄλλ' εἶνε ἄρᾳ γε ἐκεῖ;

Δάφνη

Ἄναμφιβόλως.

Θράσων

Δὲν πιστεύω.

Δάφνη

Πήγαινε.

Θράσων ἰδίᾳ ἀπερχόμενος

Καὶ ἂν τὸ γεῦμα χάσω; τότε; δύστηνος!

Δάφνη

Αἴ, ποῦ πήγαινε; στῆθι.

Θράσων ἐπιστρεφόμενος περιχαρῆς

Πῶς;

Δάφνη

πρὸς τὸν Φωκία σπεύδεις....

Θράσων ἰδίᾳ

Μετέπειτα,

Ἄ, ὁ ἄθλιος!

Δάφνη

Καὶ λέγεις νὰ μοὶ φέρῃ, τώρα, πάραυτα
χρυσοὺς χλιδῶνας κ' ἐλικτήρας ἀργυροῦς.

Θράσω ἰδίᾳ

Ἄ, τώρα πλέον, γεύμα, σὲ ἀπόλεσα.
(Ἀπερχόμενος ἐν βαρθυμῆ)
Κ' ἐγὼ ἤρχομαι τόσον εὐθυμος ἐδῶ.
(Ἐξέρχεται)

ἸΚΗΝΗ Δ'.

ΔΑΦΝΗ καὶ εἶτα ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

Δάφνη ἀνακαθμένη

Περίεργον. Ποῦ εἶνε καὶ δὲν ἔρχεται
ὁ Ἀνακρέων.

(Ἐγειρομένη)

Τί γελοῖος ἄνθρωπος!

Νὰ ἔχη φίλους ἐπίσημους αὐλικούς
καὶ νὰ προκρίνη θεῶτων, τὰ καθάρματα,
τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἴβικον· αὐτοὺς
τοὺς ἀνεστίους. Ὡ, ἂν τὸ ἐπέτρεπον
ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας ἕως σήμερον
αὐτοὶ θὰ ἦσαν τῆς οἰκίας κύριοι.

(Τείνουσα τὸ οὖς)

Ἄκουω βῆμα. Εἶν' αὐτός. Ναὶ, ἔρχεται.
(Ἐξαπλοῦται ταχέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου)

Ἀνακρέων κρατῶν πάπυρον εἰ-
σέρχεται βαρθυμῶς

Ὡς νὰ μὴ ἤρουν τόσαι ἄλλαι μέριμναι
ἰδοὺ καὶ νέα. Δ'φ!

[Διπλοῖ τὸν πάπυρον ἐν ἀγανακτήσει]

Δάφνη ἐπιχαρίτως

Καὶ τί κρατεῖς αὐτοῦ;

Ἀνακρέων

[Ρίπτων τὸν πάπυρον ἐπὶ τινος ἔδρας]

Ἄ, δὲν σὲ εἶδον.

Δάφνη δεικνύουσα ἔδραν τῷ Ἀνα-
κρέωντι μακρὰν αὐτῆς

Κάθησε, Ἀνάκρεον.

(Ὁ Ἀνακρέων πλησιάζει ὅπως καθήσει
παρ' αὐτῆ ἄλλ' ἡ Δάφνη δεικνύει
αὐτῷ τὴν ἔδραν).

Ἐκεῖ, ἐκεῖ.

Ἀνακρέων ἀδημουῶν
Φιλτάτη.

Δάφνη

Λάβε κάθισμα.

Ἀνακρέων δυσθύμως

Πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ πάλιν ὅπως χθές; προχθές;

Δάφνη ὑπερηφάνως

Ἡ χθὲς παρήλθε, φίλε, καὶ ἡ σήμερον
τὴν ὥραν ταύτην ἀνατέλλει.
(Δεικνύουσα πάντοτε τὴν ἔδραν)
Κάθησε.

Ἀνακρέων

Ἄλλ' εἶνε τοῦτο φοικαλέα βάσανος.

Δάφνη

Αἶ, βλέπεις, ἐν Μιλήτῳ τοῦτο γίνεται·
καὶ ἐνα λάθης νέον πάλιν φίλημα
θὰ δώσης πάλιν νέον δῶρον, φίλιτατε.

Ἀνακρέων

Σοὶ δίδω ὅ τι θέλεις, ἀλλ' αὐτὸ, αὐτὰ
νὰ λείψῃ πλέον, Δάφνη, μὲ στενοχωρεῖ.

Δάφνη μειδιῶσα ἐπιχαρίτως

Λοιπὸν τὸν κῆπον, ὃν προχθὲς ἠγόρασας;

Ἀνακρέων

Σοὶ τὸν δωροῦμαι.

Δάφνη μετ' ἀγάπης

Τότε κάθησον, ἐλθέ.

Ἀνακρέων καθήμενος παρ' αὐτῆ

Καὶ ὅ τι ἄλλο θέλεις λάβε, Δάφνη μου,
ἀλλὰ ἐφάπαξ, ὄχι καθ' ἐκάστην, μή.

Δάφνη θωπεύουσα αὐτὸν

Τὰ καθ' ἐκάστην δῶρα μοι ἀρέσκουσι.

Ἀνακρέων

Νὰ σοὶ δωρήσω τότε καὶ διὰ παντός
πάν ὅ τι θέλεις.

Δάφνη

Ὅχι, ὄχι, φίλιτατε.

Ἀνακρέων ἐγειρόμενος

Μοῦ καταστρέφεις πᾶσαν εὐχαρίστησιν
τοιουτοτρόπως, Δάφνη· μὲ καταλυπεῖς.
Ἐννόησόν με τέλας καὶ μετὰβαλε

τὰ ἔθιμα, τοὺς τρόπους, τὴν διαγωγὴν.
Δὲν εἶνε τοῦτο βίος, εἶνε βάσανος.
Κ' ἐνῶ δὲν ἔχω πλέον ἄλλην ἠδονὴν
ἢ παρὰ σοὶ νὰ μένω πλήρης ἔρωτος
σὺ μ' ἀνιδέεις καὶ σχεδὸν μὲ ἀπωθεῖς.

Δάφνη μειδιῶσα

Ὡ τάλαν! σὲ διώκω!

(Μετ' ἀγάπης)

Ἐλα, κάθησε.

(Ὁ Ἀνακρέων κάθηται παρ' αὐτῆ)

Ἐδῶ πλησίον· ἔτι πλησιέστερα.

(Ὁ Ἀνακρέων πλησιάζει, ἡ δὲ Δάφνη
θωπεύει αὐτὸν)

Καὶ τώρα σὲ διώκω;

Ἀνακρέων ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Δάφνης

Ἄ, Σειρῆν, Σειρῆν!

Δάφνη ἀσπαζομένη αὐτὸν

Νὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τοῦτο ἄλλοτε.

Ἀνακρέων

Ἄν ἦσο οὕτω πάντοτε· πλὴν πάντοτε.

Δάφνη

Θὰ εἶμαι, φίλε, ἂν....

Ἀνακρέων

Τί ἂν; εἰπέ, εἰπέ.

Δάφνη

Ἄν.... ἂν τοὺς φίλους θυσιάσης δι' ἐμέ.

Ἀνακρέων ἀνακαθήμενος

Τί λέγεις, Δάφνη;

(Ἐγειρόμενος)

Πῶς· ἐγὼ; τὸν Ἴβικον,
τὸν Σιμωνίδην;

(Μακρυνόμενος αὐτῆς)

Ἄ, μὴ ζήτηε τοῦτο.

Δάφνη ἐγειρομένη

Ἄ!

Ἀνακρέων περιλυπος

Πρὸ πόσου χρόνου δὲν τοὺς εἶδον, ἄθλιος.
(Φαιδρυνόμενος)

Ἄλλὰ θὰ ἔλθουν, ναί, θὰ ἔλθουν σήμερον
καὶ θὰ τοὺς ἴδω, καὶ θὰ τοὺς περιπτυχῶ.

Δάφνη στρέφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα

Δὲν ἀγαπᾷς τὴν Δάφνην ὡς τοὺς φίλους σου.
(Προσποιεῖται θλιψίαν)

Ἀνακρέων ἀκολουθῶν αὐτὴν

Μὴ λέγε τοῦτο· σὲ δὲν ἀγαπῶ; σέ; σέ;
(Περιπτυσσόμενος αὐτὴν)

Ἄ, πόσον εἶσαι πρὸς με, Δάφνη, ἄδικος.
(Βλέπων τὴν βάρβιτον ἐπὶ τῆς τραπέζης κα-
ταλείπει τὴν Δάφνην καὶ λαμβάνει αὐτὴν
ἀπὸ χεῖρας).

Ὡ Ζεῦ! ἡ βάρβιτός μου.

(Περιχαρῆς)

Ἄ, τὴν ἔφεραν.

(Ἀπομακρύνων διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν
Δάφνην ἥτις πλησιάζει πρὸς αὐτὸν)

Ἄ, μὴ ζητήσης πάλιν νὰ τὴν θραύσης, ἄ,
δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω πλέον, φίλη μου.

Δάφνη μειλιχίως

Ὡς ταύτην.

Ἀνακρέων βλέπων τὴν βάρβιτον

Ὅχι, ὄχι· εἶνε καινουργῆς·
καὶ τί ὄρατα! χρυσελεφαντήλεκτρος.

Δάφνη

Θὰ ψάλλῃς;

Ἀνακρέων

Ναί, νὰ ψάλλω ἄφες, Δάφνη μου.

Δάφνη κρατοῦσα τὴν βάρβιτον

Δὲν θέλω.

Ἀνακρέων

Δάφνη!

Δάφνη ἀφαιροῦσα τὴν βάρβιτον ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνακρέοντος

Δὲν μ' ἀρέσκουσι τ' ἄσματα.

Ἀνακρέων ἱκέτης

Ὡ, ἄφες με ὀλίγον, ἐν ἄσματι.

Δάφνη ρίπτουσα τὴν βάρβιτον ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρου

Οὐδέν· δὲν θέλω.

Ἀνακρέων ἀπελπίς

Ἄ, ὁ ἄθλιος ἐγὼ.

Ἄλλὰ ἐξ ὄτου συνοικούμεν, Δάφνη μου,

δὲν ἔψαλλον εἰσέτι μὴ εὐρῶν καιρὸν
ἐκ τῶν μυρίων μεριμνῶν τοῦ πλούτου μου.

Δάφνη

Πρὸς τί νὰ ψάλλης;

Ἀνακρέων

Νὰ σὲ τέρψω.

Δάφνη

Πῶς, ἐμέ,

"ὦ, ἄφες.

Δάφνη

"Ὀχι. Ἐν Μιλήτῳ ἄλλοτε
τοῦ Κορακίου ἤκουσα τοὺς γυλλισμοὺς
καὶ ὄρκον τότε ὤμοσα τῇ Κύπριδι
οὐδέποτε ν' ἀκούσω πλέον ποιητοῦ
καὶ τὸ ὀμνῶ ἄλλιν, ναί, οὐδέποτε.

Ἀνακρέων

"Ὁ Κορακίας εἶνε φαῦλος ποιητής.
Νὰ μὲ ἀκούσης μόνον ἄφες, Δάφνη μου,
καὶ θ' ἀγαπήσης παρσυθὸς τὴν ποίησιν.

Δάφνη

Καὶ μὴ δὲν εἶσαι ὡς ἐκείνος ποιητής;

Ἀνακρέων ἀναπηδῶν

"Ἐγώ;

Δάφνη γελῶσα

"Ἄλλ' εἶσθε ὅλοι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ἀνακρέων ἐκπληκτος

Θεοὶ τῆς Τέω!

Δάφνη

Ναί, ναί, ναί. Καὶ ἔπειτα
ὁ κεκτημένος πλοῦτον πρέπει πάντοτε
περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου νὰ φροντίζῃ.

Ἀνακρέων ἐκπληκτος

"Α!

Δάφνη

Τί θέλεις πλέον βάρβιτον καὶ ἄσματα
ὀπότεν ἔχης ἀναριθμοὺς θησαυροῦς;
Ἄν ψάλλης ὅπως πρόφη τις θὰ μεριμνᾷ
περὶ τοῦ πλούτου καὶ τῶν ὑποθέσεων.
Ἄ, ὄχι! βάλνεις εἰς σωτήριον ὄδον
καὶ πρέπει ν' ἀποβάλλῃς ἀνεπιστρεπτεῖ
τὰς ἕξεις ταύτας αἰτινες παρέμειναν.

Ἀνακρέων ἔντρομος

Τί λέγεις, Δάφνη;

Δάφνη περιπτυσσομένη αὐτὸν

Λέγω, ὅτι σ' ἀγαπῶ!

Ἀνακρέων μακρυνόμενος αὐτῆς
περὶλυπος

"ὦ, τί ἀκούω! Τί μοὶ πέρωται λοιπόν;
(Ἀκούονται φωναὶ ἔξωθεν)

Δάφνη ἀνερχομένη

Τίς ἔρχεται κραυγάζων;

(Παρατηροῦσα ἔξω)

"Ὁ φιλόσοφος!

(Κατερχομένη ἰδίᾳ)

Πλὴν πῶς εἰσῆλθεν αὐτός; τίς τὸν ἄφησε;

Φερεκῦδης ἔξωθεν

Κ' ἐγὼ σοὶ λίγω ὅτι εἶν' ἐδῶ.

Ἀνακρέων ἀκρόωμενος

"Α!

Φερεκῦδης ἔξωθεν μεγαλοφώνως

Ναί.

Ἀνακρέων φαιδρυνόμενος

"Ὁ Φερεκῦδης εἶνε.

Δάφνη ἰδίᾳ ἐν ὀργῇ βλέπουσα
τὸν Φερεκῦδην

"Α!

Φερεκῦδης εἰσερχόμενος

"Ἀνάκρεον.

Ξ Κ Η Η Ε'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ**.

Ἀνακρέων περιχαρῆς τρέχων πρὸς
τὸν Φερεκῦδην

Σὺ, φίλε, σὺ, καλὲ μου, ἄ, Φερέκυδες.

(Περιπτύσσεται αὐτὸν μετ' ἀγάπης)

Φερεκῦδης προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ

Μὲ πνίγεις, θὰ μὲ σκάσης, ἄφες μ' ἀδελφέ.

Ἀνακρέων ἀσπαζόμενος αὐτὸν

"Α, τί χαρὰν ἠσθάνθην, φίλε φίλτατε.

Πῶς δὲν σὲ εἶδον πρὸ καιροῦ, τί ἔχεινες;

Δάφνη αὐστηρῶς

"Ἀνάκρεον.

Φερεκῦδης βλέπων τὴν Δάφνην

"Ἡ Δάφνη;

Δάφνη δεικνύουσα τὸν Φερεκῦδην

Τί ζητεῖ ἐδῶ;

Ἀνακρέων

"Ὁ Φερεκῦδης;

Δάφνη

Τοῦτο δὲν τὸ ἐννοῶ.

Ἀνακρέων ἐμβρόντητος

Πλὴν πῶς;

Δάφνη

Νὰ φύγῃ καὶ ἀμέσως.

Ἀνακρέων ὀργίλως

"Ὀχι.

Δάφνη

"Α!

Φερεκῦδης γελῶν ἰδίᾳ

"ὦ, ὦ, ἡ Δάφνη, βλέπω, τοῦ ἐδέεσποσεν.

Δάφνη ἐν νεύρικῇ ταραχῇ

"Ἄλλὰ θὰ μὲ λυπήσης καὶ πολὺ, πολὺ.

Ἀνακρέων σταθερῶς

Νὰ σὲ λυπήσω.

Δάφνη ἐν ὀργῇ τῷ Φερεκῦδει

"Α, αἰσχρὲ φιλόσοφε.

Ἀνακρέων τιθέμενος πρὸ τοῦ
Φερεκῦδους

Τί κάμνεις, Δάφνη; πῶς, τὸν φίλον μου λοιπόν;

Δάφνη

Αὐτὸς ὁ κύων;

Φερεκῦδης ἀναπηδῶν

Τί καὶ ἄλλιν;

Δάφνη

Φίλος σου!

Ἀνακρέων ὀργίλως

Ἄχ, μὴ προσθέσης ἄλλην λέξιν ἄτοπον
διότι φρίσσω ἤδη ἐξαγανακτῶν.

Δάφνη ἰδίᾳ

Δι' ἄλλου τρόπου πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν.

Ἀνακρέων τῇ Δάφνῃ αὐστηρῶς

Ἄφοῦ ἀνίαν παρ' αὐτῇ αἰσθάνεσαι
καταφρονοῦσα τῆς ἀξίας τοῦ σοφοῦ
δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγον, ὅστις σὲ κρατεῖ
ἐνταῦθα.

Δάφνη προσποιουμένη λύπην

Φεύγω τεθλιμμένη.

Ἀνακρέων

"Ἀπελθε.

(Ἡ Δάφνη ἐξέρχεται ὀργίλα ρίπτουσα βλέμμα-
τα ὁ Ἀνακρέων τὴν ἀκολουθεῖ καὶ κλείει
τὴν θύραν.)

Ξ Κ Η Η Ε'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Φερεκῦδης ἰδίᾳ ἀναστεινὸν τὴν κεφαλὴν

Τοιοῦτον τώρα βίον ζῆ ὁ θῶλιος!

Ἀνακρέων μεταβάλλον ἦθος

Καὶ τί γνωρίζεις νέον; εἶνέ τι καινόν;
εἰπέ, ἀγαπητέ μου, λέγε, φίλτατε.

Φερεκῦδης

"Ἡ Σάμος πᾶσα ζηλοτύπως ὀμιλεῖ
περὶ μεγάλου καὶ πλουσίου γεύματος
εἰς ὃ ἐκλήθη τοῦ τυράννου ἡ αὐλή.

Ἀνακρέων

"Α, ναί, καὶ ἦλθες ἐκ τῶν πρώτων ἄριστα

Φερεκῦδης

"Ἐγώ; πλανᾶσαι.

Ἀνακρέων

Πῶς;

Φερεκῦδης

Δὲν ἦλλον δι' αὐτό.

Ἀνακρέων
Καὶ τότε πῶς . . . .
Φερεκύδης
Πῶς ἦλθον ; νὰ σὲ ἴδω.
Ἀνακρέων
Φερεκύδης
Ἄφου δὲν προσεκλήθην.
Ἀνακρέων
Πῶς, Φερέκυδες ;
Φερεκύδης
Μοὶ εἶπες τί ; καὶ πότε ;
Ἀνακρέων
Πλὴν σ' ἐκάλεσα.
Φερεκύδης
Δὲν ἐνθυμοῦμαι ; ποῦ μὲ εἶδες ; πότε ; ποῦ ;
Ἀνακρέων
Διὰ τοῦ ἐπιστάσου σὲ ἐκάλεσα.
Φερεκύδης μειδιῶν εἰρωνικῶς
Ἄ, διὰ τρίτου ὅπως καὶ ὁ τύραννος !
(Πικρῶς)
Βεβαίως· τώρα πλέον εἶσαι πλούσιος
ὑπερυψώθης, ἔχεις δούλους, μέγαρα,
καὶ ἐπιστάτας νὰ καλοῦν τοὺς φίλους σου.
Ὁ Ἀνακρέων μέγας ἄρχων, λησιμονῶν
καὶ φίλους καὶ γνωρίμους· δίδων γεύματα
εἰς τραπέζιτας, εἰς τοὺς ξένους ἅπαντας
καὶ τοὺς ἐταίρους ὅσοι τὸν ἠγάπησαν
δι' ἐπιστάτου τώρα πλέον προσκαλῶν.
Ἀνακρέων
Λοιπὸν ;
Φερεκύδης βαρυθύμω·
Ἄ !
Ἀνακρέων
Λέγε, δὲν σοὶ εἶπε τίποτε ;
Φερεκύδης
Ὁ ἐπιστάτης ; ὄχι.

Ἀνακρέων
Ὅχι ;
(Καλῶν τὸν Στρούθωνα)
Στρούθων, ἄ !
Φερεκύδης ἰδίᾳ
Πῶς μεταλλάσσει ὁ χρυσὸς τὸν ἄνθρωπον !
Ἀνακρέων τῷ ἐμφανισθέντι
Στρούθωνι
Τὸν Τερθρηδῶνα κάλεσόν μοι πάραυτα
Φερεκύδης ἀνασειῶν τὴν κεφαλὴν ἰδίᾳ
Χρυσᾶ τὰ πάντα, ὁ χιτῶν του, ἡ χλαμῆς,
αἱ τράπεζαι, οἱ λῦχνοι, τὰ ἀνάκλιντρα,
ἡ βάρβητός του, ἡ πυξίς, ὁ κάλαμος·
ὡς καὶ τὰ βλήτρα καὶ αὐτὰ χρυσᾶ, χρυσᾶ.
Ξ Κ Η Η Η Ζ'.
Οἱ ἀνωτέρω, **ΤΕΝΟΡΗΔΩΝ.**
Ἀνακρέων τῷ εἰσερχομένῳ Τερθρηδῶνι
Πῶς, ἐπιστάτα, πῶς δὲν προσεκάλεσας
τὸν Φερεκύδην ὅπως σοὶ παρήγγειλον ;
Τερθρηδῶν
Συγγνώμην, ἄρχον, ἀλλ' ἐνόμισα καλὸν
νὰ μὴ ἀναζητήσω τὸν φιλόσοφον
διότι ἐφοβήθην ὅτι τὰ αὐτὰ
θα ἔλεγε καὶ οὗτος . . . ὅπως ἤκουσα.
Ἀνακρέων ἀπορῶν
Καὶ τί σοὶ εἶπον ὅτε τοὺς ἐκάλεσας ;
Τερθρηδῶν
Συγγνώμην, ἄρχον, ἀλλὰ δὸς τὴν ἄδειαν
νὰ μὴ ἐπαναλάβω ταῦτα οὐδαμῶς.
Ἀνακρέων ἐκπληκτος
Τί λέγεις ; πῶς ; οἱ φίλοι . . . .
Τερθρηδῶν
Φίλοι σου αὐτοί ;
Ν' ἀπέλω ἄφες, ἄρχον· δὲν ἐπιθυμῶ
νὰ σὲ λυπήσω.
Ἀνακρέων
Λέγε, λέγε, Τερθρηδῶν,
τί εἶπον, τί σοὶ εἶπον ; πῶς σ' ἐδέχθησαν.

Τερθρηδῶν διατάζων
Με ὕβρισαν, ὦ ἄρχον, καὶ μὲ ἤκισαν
μυρίας ὕβρεις κατὰ σοῦ ἐκφερόντες.
Ἀνακρέων
Ὁ Σιμωνίδης ;
Τερθρηδῶν
Ναί.
Ἀνακρέων
Ὁ Ἴβυκος ;
Τερθρηδῶν Ναί, ναί.
Ἀνακρέων
Θεοί ! πῶς τοῦτο ; τί λοιπὸν διέπραξα ;
Τερθρηδῶν
Καὶ μετὰ ταῦτα λάξ καὶ πῆξ μ' ἰδίωξαν.
(Ὁ Ἀνακρέων διὰ νεύματος τῆς χειρὸς
ἀποπέμπει τὸν Τερθρηδῶνα
Ξ Κ Η Η Η Η'.
ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.
Φερεκύδης
Τί ἄρα γε συνέβη ; πῶς, Ἀνάκρεον ;
Ἀνακρέων σύννους
Ἄ, τώρα ἐνθυμοῦμαι.
(Περὶλυπος)
Ἄλλὰ τί λοιπὸν,
διότι δὲν ἐδέχθην πρό τινος αὐτοῦς
ἐν ἐπιμόχθῳ ἔργῳ ἐδρισκόμενος
ἀντιθυμοῦνται εἰς ἐμὲ καὶ φέρονται
ὡς ἐὰν ἤμην ὄλιως ἄγνωστος αὐτοῖς ;
Λοιπὸν τοιαῦτα παρ' αὐτῶν ἀνέμενον
καὶ θὰ καθήσω εἰς τὸ γεῦμα σήμερον
χωρὶς τῶν φίλων ;
Φερεκύδης
Μόνος πταίεις, μόνος σύ.
Ἀνακρέων
Ἄλλὰ δὲν βλέπω . . .
Φερεκύδης
Ἦσως σὺ δὲν ἐννοεῖς·
οἱ ἄλλοι ὅμως ἄλλως ἐκλαμβάνουσι
τὸν τρόπον τοῦτον τῆς τοῦ βίου ἀγωγῆς.
ΤΟΜΟΣ Δ', 9 — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

Ὁς μ' εἶπον πάντες ὅσους εἶδον κατ' αὐτὰς
ἀφ' ὅτου ἔχεις πλούτον εἶσαι ἀλαζῶν,
λαλεῖς πρὸς πάντας ὡς ἂν ἦσο τύραννος
κ' ἐπὶ τοῖς θησαυροῖς σου μεγαλοφρονῶν
ὑπερφιάλως πρὸς τοὺς φίλους φέρεσαι.
Ἀνακρέων
Ἐγὼ ; ἐγὼ ; τί λέγεις ; εἶνε δυνατόν ;
τοιαύτην γνώμην ἔχουσιν οἱ φίλοι μου ;
Ἄ, ὅστις ταῦτα διαδίδει μοχθηρῶς
νὰ ἐκτριβῇ ὁ φαῦλος τρόπος πίτυος.
Ἐγὼ ὑπερφιάλως· τίς ; ἐγὼ, ἐγὼ ;
Πόσον ὀλίγον τότε μ' ἐγνωρίσατε
σεῖς πάντες ὅσοι ἐπιστεύσατε αὐτά.
Ἐὰν πρὸς ἄλλους εἶμαι ὑπερφιάλος
πλὴν πρὸς τοὺς φίλους ὄχι· πιστεύσετέ με σύ·
κ' ἐὰν οἱ φίλοι μὲ προσηλάκισαν
ἐγὼ τὰς ὕβρεις ἤδη ἐλησιμόνησα.
(Περιπτυσσόμενος τὸν Φερεκύδην)
Ὁ, μίαν χάριν ὡς ἐκέτης σοῦ ζητῶ.
Μετὰ ταῦτα σπεύδων πρὸς αὐτοὺς, ναί, πήγαίνα
κ' εἶπε αὐτοῖς νὰ ἔλθουν ὅσον τάχιστα.
Φερεκύδης ἀνερχόμενος
Πηγαίνω εὐχαρίστως.
Ἀνακρέων ὁμοίως
Σπεύσον, ὕπαγε.
Ξ Κ Η Η Η Θ'.
Οἱ ἀνωτέρω, **ΛΟΚΡῶΝ.**
Λοκρίων
Ὁ Φερεκύδης ! ὁ καλὸς φιλόσοφος !
Φερεκύδης ἰδίᾳ
Πῶς ; ὁ Λοκρίων ; τί ζητεῖ αὐτὸς ἐδῶ ;
(Παρατηρεῖ μετὰ περιεργίας πῶς οὗτος
χαίρει τὸν Ἀνακρέοντα)
Λοκρίων τύπτων φιλικῶς τὸν
ὄμων τοῦ Φερεκύδου·
Πρὸ πόσου χρόνου δὲν σὲ εἶδον, φίλτατε·
Πῶς ἔχεις ; ὑγιαίνεις ; πάντοτε εὐτραφής ;
Φερεκύδης κρυφίως τῷ Ἀνακρέοντι
Ὁ τοκογλόφος κατὰ σοί, Ἀνάκρεον ;
Λοκρίων ἰδίᾳ.
Αὐτὸς ὁ γέρον εἶνε οἰωνὸς κακῶς·
δὲν μοῦ ἀρέσκει. Πῶς νὰ τὸν διώξωμεν.

Φερεκύδης

Στοιχηματίζω ὅτι τόκους ἀριθμῆς
κινῶν τὰ χεῖλη καὶ μακρὰν ἱστάμενος.

Λοκρίων

Ἄγ, τί νὰ γείνη; ἄλλος τόκους ἀριθμῆς
καὶ ἄλλος καὶ τοὶ γέρον τρέχει ὀπίσθεν
τῶν κορασίων.

Φερεκύδης ἐξαπτόμενος

Ὡς νὰ τὸ ἐμάντευσας.

Βεβαίως τρέχω καὶ καυχῶμαι δι' αὐτό.
Ἦ μὴ νομίζεις ὅτ' ἐμ' ὅμοιος πρὸς σέ
τὸν ἐπὶ δέλτων κύπτουτα νυχθήμερον
διὰ νὰ εὕρης τρόπους ἀνατοκισμοῦ
καὶ ἀπολαύσης ὄφελος ἀθέμιτον;

Λοκρίων ἰδίᾳ

Τοιαῦτα λέγε ὅσα θέλεις, φίλτατε.

Ἀνακρέων

Φερέκυδες, βραδύνης· πήγαινε λοιπόν.

Φερεκύδης κρυφῶς τῷ Ἀνακρέοντι

Αὐτὸν νὰ τὸν διώξεις, εἶνε ὄλεθρος.
(Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ Ι'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΛΟΚΡΙΩΝ

Ἀνακρέων κατερχόμενος

Τί νέον φέρεις;

Λοκρίων

Τέλος εἰσεπράξαμεν
πανθ' ὅσα καθυστέρουν οἱ χρεώσταί μας.

Ἀνακρέων δυσαρέστως

Ταῦτά καὶ πάλιν· ἀλλὰ δὲν σέ ἐρωτῶ
περὶ ταιούτων νέων.

Λοκρίων

Πλὴν, Ἀνάκρεον,
αἱ ὑποθέσεις προηγούνται πάντοτε
καὶ ἐμπιστὸς σου δὲν θὰ ἤμην, φίλε μου,
ἂν δὲν ἤρχόμην καθ' ἑκάστην ἀκριβῶς
νὰ ἴδω λόγον ἐπὶ πάσης πράξεως.

Ἀνακρέων δυσαρέστως μεταβαλ-
ων δεξιᾷ

Λοιπὸν οἱ τόκοι πάντες εἰσεπράχθησαν·

Λοκρίων

Ἀνεξαιρέτως· ὡς ἐκ τούτου ἐννοεῖς
ὅτι δὲν πρέπει οὐδὲ κἂν νὰ σκέπτεσαι
περὶ προσφορωτέρας διαθέσεως
τοῦ ἐπιλοῖπου πλοῦτου.

Ἀνακρέων μεταβαίνων ἀριστε-
ρᾷ, ἰδίᾳ

Ἄ, τί βάσανος!

Λοκρίων ἀκολουθῶν αὐτὸν

Ἐὰν οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν ἐνδελεχῶς
νὰ μεταλλάξουν τὰς φρονίμους σκέψεις σου
μὴ τοὺς ἀκούη· εἶνε γῦπες ἄρπαγες
ἐπιζητούντες κέρδος ἴδιον· ναί, ναί.
Πρὸς τί νομίζεις σοὶ προτείνει συνεχῶς
ὁ Εὐπαλίνοσ τὸ ὑδραγωγεῖόν του;

διὰ νὰ κλέψῃ, νὰ πλουτίσῃ δι' αὐτοῦ.
Ἦ μὴ νομίζεις ὅτι ὁ Μαιάνδριος
ὅστις σοὶ λέγει ν' ἀγοράσῃς γήπεδα
δὲν ἔχει τὴν ἰδέαν νὰ ὠφελήθῃ.

Ὁ Δημοκρότης, ὅστις σοὶ ἐπώλησε
σεσαθρωμένους οἴκους, κύπας πενιχράς
γελαῖ διότι πάντα ταῦτ' ἀπέβαλε
καὶ ἔχει δι' ἐλπίδος ὅτι αὐριον
θὰ ἀγοράσῃς καὶ τὰ παραπήγματα.

Τί θέλεις τώρα γήπεδα, οἰκοδομάς,
ὑδραγωγεία καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.
Νὰ ἐκτοκίσῃς, εἶνε συμφερότερον.

Ὁ πόλεμος θὰ γείνη· εἶνε ἀφεικτός.
Οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι ἐξοπλίζονται
καὶ ἡ κυβέρνησίς μας θέλει δάνεια
διὰ τὸν λόγον τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Ὁ Πολυκράτης δὲν θὰ δώσῃ ὄβολον,
διότι καὶ δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν
νὰ δίδῃ εἰς τὸ κράτος οὔτε φειδωλῶς.

Λοιπὸν ἡμεῖς ἀμέσως νὰ δανείσωμεν
διὰ τὰς γινόμενας προπαρασκευὰς
κ' ἐνθ' τὸ χρέμα ἀφ' ἐνός θὰ δίδωμεν,
ἐξ ἄλλου προμηθείας νὰ ζητήσωμεν
βελῶν καὶ τόκων, διπυρίτου, ἀραβυλῶν.

(Ἐκδιπλῶν πάπυρον)

Ἴδοὺ, ὁ πίναξ οὗτος τοῦτο σοὶ δηλοῖ.
πῶς διὰ τόκου καὶ δι' ἀνατοκισμοῦ
νὰ πολλαπλασιάσῃς τῆς οὐσίας σου.

(Δεικνύων τὸν πίνακα)

Ἴδὲ τὸν στοιχὸν τοῦτον, βλέπεις; μέτρησον,

Ἐὰν εἰς τόκον δώσῃς ὅσα κέκτησαι
καὶ κατὰ μῆνα πρὸς ὀκτώ τοῖς ἑκατῶν

ἐντὸς ὀλίγου, παρατήρησον ἐδῶ
εἰς πόσον θὰ ἀνέλθῃ τὸ ποσὸν αὐτό.
Θὰ ἔχῃς . . . τί νομίζεις; εἶν' ἀπίστευτον.
ταλάντων μυριάδας εἴκοσι καὶ τρεῖς!

Ἀνακρέων

Τί; μυριάδας;

Λοκρίων

Μυριάδας, μάλιστα.

Ἀνακρέων

Ὀλίγον νὰ συνέλθω, μὲ ἐξάλισας
μ' αὐτὰς τὰς μυριάδας. Εἴκοσι καὶ τρεῖς!

Λοκρίων

Καὶ ἴσως περιπλέον ἴσως ἄπειρα.

Ἀνακρέων

Σιώπα.

Λοκρίων

Ἴσως . . .

Ἀνακρέων

Σίγα ναὶ ἡσθένησα.

Ἦ κεφαλῆ μου ἤρχισε νὰ μὲ πονῇ
μ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς σου. Εἴκοσι καὶ τρεῖς!
(Ζητεῖ νὰ διπλώσῃ τὸν πάπυρον)
Τὸν πίνακά σου διπλώσον καὶ αὐριον
μοῦ ἀναπτύσσεις τὰ ἐπίλοιπα . . .

Λοκρίων

Ἀλλὰ . . .

Ἀνακρέων

Ἀλλὰ δὲν ἔχει, διπλώσον τὸν πίνακα.

Λοκρίων διπλῶν τὸν πάπυρον

Κελῶς· ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Ἀνακρέων ἀπελπῆς

Ἄ, θ' ἀποπνιγῶ.

Λοκρίων

ὦ, θὰ τὸν πείσω αὐριον· ἀδύνατον.

Ἀνακρέων

Ποῦ εἶν' ἡ βάρβιτός μου.

(Ἀρπάζει τὴν βάρβιτον)

ὦ, ἂν ἐψαλλον!

(Περικοπῶν τὴν αἴθουσαν)

Ἦ Ἀάφνη δὲν ἀκούει.

(Καθήμενος)

Ὁ καιρὸς καλός.

(Ἐτοιμάζεται νὰ ψάλῃ, ἀφνης
ἱσταται σύννους)

Ἄν ἀποιύχῃ τὸ ὑδραγωγεῖόν μου;
ἄ, δὲν πιστεύω· εἶν' ἀδύνατον, ποτέ!

(Ἐτοιμαζόμενος)

Ἄς ψάλω.

(ἱστάμενος)

Ἴσως ἦτο προτιμότερον
νὰ ἀγοράσω γαίλας ἢ οἰκοδομάς·
ἀλλὰ θ' αὐξήσῃ ἄρα ἡ τιμὴ αὐτῶν;
(Ἐτοιμαζόμενος πάλιν)

Ἄς ψάλω τώρα καὶ . . .

(ἱστάμενος)

Οἱ ὑπολογισμοὶ
τοῦ φίλου τοῦτου εἶνε ἀσφαλέστεροι.

(Ἐγειρόμενος σύννους)

Κεφάλαιον καὶ τόκους . . . ἐπιτόκια . . .

(Ἀποθέτων τὴν λύραν)

Τοκίζω, πρὸς ἐννέα, πρὸς τριάκοντα.

(Πλησιάζων τὸν Λοκρίωνα)

Λοκρίων, πόσα εἶπες; Εἴκοσι καὶ τρεῖς;

Λοκρίων περιχαρῆς

Καὶ πλέον, φίλε· κότταξε τὸν πίνακα.

ΞΚΗΝ Η ΙΑ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ.

Εὐπαλίνοσ

Εὐτύχει, φίλε.

Λοκρίων διπλῶν τὸν πάπυρον

Ἄ, ὁ Εὐπαλίνοσ.

Ἀνακρέων χαιρετίζων αὐτὸν

Σὺ;

Εὐπαλίνοσ ἐκδιπλῶν πάπυρον·

Τὰ σχέδιά μας.

Ἀνακρέων

Ἄ, τὸ ἔφερες;

Εὐπαλίνοσ

Ἴδι.

Ἀνακρέων

Πῶς; δύο;

Εὐπαλίῳ
 Δύο.
Ἀνακρέων
 Τι νὰ εἶνε τοῦτο, τί;
Δοκρίων ἰδίᾳ
 Αὐτὸς ὁ φάδλος. . .
Εὐπαλίῳ
 Τοῦτο εἶνε ἀχέδιον
 τῆς Κωπαίδος λίμνης.
Ἀνακρέων
 Δὲν σὲ ἐνοῶ.
Εὐπαλίῳ
 Ὡς τελειώσῃ τὸ ὑδραγωγεῖόν μας
 θὰ μεταβῶμεν εἰς Ἑλλάδα παρευθὺς
 διὰ τὴν λίμνην;
Ἀνακρέων
 Ποίαν λίμνην, φίλτατε;
Εὐπαλίῳ
 Τὴν Κωπαίδα. Δὲν σοὶ ἔλεγον προχθές. . .
Ἀνακρέων
 Ἄ, ναί, τρώντι. Καὶ θ' ἀποξηράνωμεν
 τὴν λίμνην ταύτην μεταβαίνοντες ἐκεῖ;
Εὐπαλίῳ
 Βεβαίως· ἂν συμφέρῃ.
Δοκρίων ἰδίᾳ
 Ἄ, τὸν πονηρὸν!
Εὐπαλίῳ
 Ἄν ὅμως δὲν συμφέρῃ, τότε, φίλτατε,
 παλοῦμεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ προνόμιον
 κερδαίνοντες ἀκόπως τὸ διπλάσιον.
Ἀνακρέων
 Περὶ τῆς λίμνης νὰ σκεφθῶμεν ἄλλοτε·
 τὸ ἄλλο φέρε.
Εὐπαλίῳ
 Τὸ ὑδραγωγεῖόν μας.
Ἀνακρέων
 Ἄ, τοῦτο εἶν' ὄραϊον.

Εὐπαλίῳ χαίρων
 Βλέπεις, βλέπεις, αἴ;
Δοκρίων ἰδίᾳ
 Ἐγὼ θὰ σὲ συγχύσω· τώρα, κάκιστε.
Ἀνακρέων παρατηρῶν τὸ σχέδιον
 Δὲν εἶνε ὅμως ἡ διώρυξ. . . .
Εὐπαλίῳ
 Τι, στενή;
 Ποσῶς· ἄ, ὄχι· εἶν' εὐρεῖα μάλιστα.
 Ἴδού αἱ διαστάσεις.
 (Ἐκτυλίσσει ἄμμα)
 Ἄδθε, φίλτατε,
 τοῦ ἄμματος τὴν ἄκραν. Μεῖν' ἐδῶ, ἐδῶ.
 (Τοποθετεῖ τὸν Ἀνακρέοντα εἰς τὴν μίαν ἄκραν
 τῆς σκηνῆς καὶ μεταβαίνει κρατῶν τὸ ἄμμα
 εἰς τὴν ἄλλην)
Δοκρίων σταματῶν αὐτὸν ἐν τῇ
 μέσῳ τῆς σκηνῆς.
 Σπουδαίως, Εὐπαλίνε, σκέπτεσαι λοιπὸν
 ὑδραγωγεῖον νὰ κατασκευάσῃς, αἴ;
 Πῶς συμβουλεύεις ταῦτα, σὺ, ὁ φρόνιμος,
 ὁ νουνεχής;
Εὐπαλίῳ
 Ἄλλ' εἶνε ἐπιχείρησις
 μεγάλη καὶ σπουδαία· κ' ἔχει πρόσδορον.
Δοκρίων
 Διὰ νὰ ἐπιτόχη ἔργον ὡς αὐτὸ
 εἴεν ἀπαιτοῦνται ὅσα ὑπελόγησας. . . .
Ἀνακρέων ἀνυπομονῶν
 ὦ, ἄφετε τοὺς λόγους. Καταμέτρησον.
Εὐπαλίῳ τῷ Δοκρίωνι
 Καὶ τί γνωρίζεις περὶ τούτου σὺ;
Ἀνακρέων ἰδίᾳ ἀνυπομονῶν
 Θεεῖ!
Δοκρίων
 Ὅθ' διατρήσῃς ὄρος πρῶτον πάντων.
Εὐπαλίῳ
 Ἄ;
Δοκρίων
 Καὶ πεντακισχιλίων πλῆθρων.

Ἀνακρέων
 Πῶς, πῶς, πῶς;
Δοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα
 Ἀναμφιλέκτως, καὶ εἰς λόγον ὕδατος
 θὰ ρεύσῃ ἄπας ὁ χρυσὸς σου, φίλτατε.
Ἀνακρέων πλησιάζων τὸν Εὐπαλί-
 νον καὶ κρατῶν πάντοτε τὴν ἄκραν
 τοῦ ἄμματος.
 Πλὴν δὲν μοὶ εἶπες τοῦτο, Εὐπαλίνε, σὺ.
Εὐπαλίῳ
 Μὴ τὸν ἀκούης, φίλε, εἶν' εὐήθης, βλάξ.
Δοκρίων
 Ἐγὼ εὐήθης, ὅστις συνεβούλευσα
 νὰ ἐκτοκίσῃ;
Εὐπαλίῳ
 Τις τοκίξει σήμερον;
 Τὸν τοκογλύφον ἄφες καὶ τοὺς τόκους του
 καὶ ἄκουσον με· ὀδός μοι χρήματα
 νὰ κάμωμεν σπουδαίαν ἐπιχείρησιν,
 προσοδοφόρον, ἐπιχείρησιν λαμπράν,
 νὰ ὑπερκαταπλήξῃ τὴν ὑφήλιον.
Δοκρίων τῷ Ἀνακρέοντι
 Ὅθ' ἀπολέσῃς τὸν χρυσὸν σου, φίλτατε.
Εὐπαλίῳ βλέπων τὸν Δημοκῆδην
 Ἴδού κριτῆς τῶν δύο. Ἄ, Δημοκῆδες.
 ΕΚΚΗΝΗ ΙΒ'.
 Οἱ ἀνωτέρω, ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ.
Δημοκῆδης τῷ Ἀνακρέοντι
 Τὸν φίλατόν μου φίλον.
 (Βλέπων ὅτι ὁ Ἀνακρέων ἀφηρημένος
 δίδει αὐτῷ τὴν ἄκραν τοῦ ἄμματος)
 Τι μοὶ δίδεις;
Ἀνακρέων συνεργόμενος
 Ἄ!
Δημοκῆδης γελῶν
 Ἀφηρημένος εἶσαι, βλέπω, φίλτατε.
Ἀνακρέων ἰδίᾳ
 Ἄ, τί ἀνία!
Δοκρίων
 Κέλλιπέ μου ἰατρέ.
Δημοκῆδης
 Τι εἶπες, Εὐπαλίνε; κἀτι ἔλεγες.
Εὐπαλίῳ
 Ὁ τοκογλύφος νοθεύει τὸν φίλον μας
 εἰς δάνεια νὰ δώσῃ τὸν χρυσὸν αὐτοῦ,
 ἐνῶ ἐγὼ προτείνω ἐπιχείρησιν
 προσοδοφόρον καὶ μεγαλεπήβολον,
 ὑδραγωγεῖον νὰ κατασκευάσωμεν.
Δημοκῆδης
 Τι; τί; ὑδραγωγεῖον; σὺ δὲ δάνεια;
 ἀλλ' εἰσθε καὶ οἱ δύο ἄφρονες, μωροί.
 Μὴ τοὺς ἀκούης, φίλτατε Ἀνάκρεον·
 ἂν τὸν χρυσὸν σου θέλῃς ἀσφαλίστατον
 νὰ ἀγοράσῃς, φίλτατε, οἰκοδομάς.
 ΕΚΚΗΝΗ ΙΓ'.
 Οἱ ἀνωτέρω, ΜΑΙΑΝΑΡΙΟΣ.
Μαιάνδριος ἀκούσας τοὺς τελευταίους
 λόγους τοῦ Δημοκῆδους
 Καὶ τί νὰ κάμῃ ταύτας;
Δοκρίων
 Ὁ Μαιάνδριος!
Ἀνακρέων ἰδίᾳ
 Ἴδού ὁ καθ' ἐκάστην βίος μου, ἰδοῦ.
Μαιάνδριος χαϊρεῖζων τὸν
 Ἀνακρέοντα
 Νὰ προτιμήσῃς, φίλτατε, οἰκόπεδα,
 αὐτὸ σὲ συμβουλεύω.
 Πάντες
 Χαχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!
Μαιάνδριος
 Γελάτε;
Εὐπαλίῳ
 Ἄ, τί λέγει;

Λοκρίων

Τί ἀστεῖος!

Δημοκῆδης

Ἄ!

Μαιάνδριος

Δὲν ἔννοεῖτε ὅτι τὰ οἰκόπεδα
θὰ ὑπερτιμηθῶσι μετ' ὀλίγον, αἶ;
(Τῷ Ἀνακρέοντι)

Σὲ συμβουλεύω ν' ἀγοράσῃς παρευθὺς
τὸ γήπεδον ἐκεῖνο τὸ περίφρακτον.
Δαμπρὸν τὸ κτήμα καὶ τὸ δίδω κ' εὐθηνά.

Δημοκῆδης

Τί λέγεις, φίλε; τότε προτιμότερον
νὰ ἀγοράσῃς τὸ ὠραῖον μέγαρον
ἢ κατ' ἄκουσον πέρυσιν ἐγώ.

Μαιάνδριος

Πῶς; πῶς;

Δημοκῆδης

Νομίζεις ὅτι εἶνε ἀκριβότερον;
τὸ δίδω δι' ὀλίγα, διὰ τίποτα.

Εὐπαλίτιος

Μηδὲν ἐκ τούτων· τὸ ὑδραγωγεῖον μου.
Τοιοτρόπως διαθέσεις ἀσφαλῶς
τὸν πλοῦτον ὄλον· πίστευσον, Ἀνάκρεον.

Λοκρίων

Μὴ μεριμνᾶτε, φίλοι, καὶ διέθηκε
τὸ ὄλον τῆς οὐσίας εἰς δανείσματα.

Μαιάνδριος

Τί, πῶς;

Εὐπαλίτιος

Τί λέγει;

Δημοκῆδης

Εἶν' ἀδύνατον.

Μαιάνδριος

Ποτέ.

Λοκρίων κρυφίως τῷ Ἀνακρέοντι

Νὰ ἐκτοκίσῃς, φίλε μου, τὸ χρῆμά σου.

Ἀνακρέων ἐξαλλος

ὦ, ἀφετέ με, ἀφετέ με, πνίγομαι!
(Μεταβαίνει εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον)

Μαιάνδριος ἀκολουθῶν αὐτὸν

Πλὴν, φίλε...

Εὐπαλίτιος ὁμοίως

Ἄν μ' ἀκούσῃς...

Δημοκῆδης ὁμοίως

Ἄκουσον ἐμέ...

Ξ Κ Η Η Ι Δ'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.***Ἀνακρέων* βλέπων τὸν Φερεκῦδην

Φερέκυδες.

(Τρέχει πρὸς αὐτὸν)

Φερεκῦδης

(κατερχόμενος μετὰ τοῦ Ἀνακρέοντος ἐνῶς
οἱ λοιποὶ συνομιλοῦσι μετὰ ζέσεως εἰς
τὸ ἄλλο ἄκρον.)

Τοὺς εὐρον.

Ἀνακρέων περιχαρῆς

Ἐρχονται λοιπόν;

Φερεκῦδης θλιβερῶς

Δὲν ἔρχονται.

Ἀνακρέων ὀπισθοχωρῶν

Τί λέγεις; πῶς; πλὴν διατί;

Φερεκῦδης

Δὲν θέλουν σχέσιν μετὰ σοῦ νὰ ἔχωσιν.

Ἀνακρέων μετ' ἄλλους

Αὐτὰ σοὶ εἶπον;

Φερεκῦδης σείων τὴν κεφαλὴν

Μ' εἶπον καὶ χειρότερα

Ἀνακρέων ἐν ὀργῇ

Ἄ, μ' ἐγκαταλιμπάνουν! Ἄ, τοὺς μιχροῦς!

Φερεκῦδης

Καὶ μεταβαίνουν τώρα εἰς πανήγυριν.

Ἀνακρέων σταθερῶς

Καλῶς· ἀφοῦ τὸ θέλουν, ἄς μὴ ἔλθωσι.
(Μένει ὀργίλιως βλέπων ἀκαρδαμικταὶ πρὸς
ἐν σημεῖον καὶ δὲν ἀκούει τοὺς περὶ αὐτὸν)

Λοκρίων

Νὰ τὰ τοκίσῃς, φίλε, ἄκουσον ἐμέ.

Εὐπαλίτιος

Ἵδραγωγεῖον, φίλτατε, Ἀνάκρεον.

Φερεκῦδης ἰδίᾳ

Λοιπὸν δὲν εἶπον ψεύματα οἱ φίλοι του·
αὐτὰ συμβαίνουν καθ' ἑκάστην παρ' αὐτῷ!
(Παρατηρεῖ αὐτοὺς περιέργως)

Μαιάνδριος

Νὰ ἀγοράσῃς, γήπεδα, οἰκόπεδα.

Δημοκῆδης

Νὰ προτιμήσῃς οἶκον· ναι, οἰκοδομάς.

Φερεκῦδης

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν θὰ παύσητε, μωροί,
περὶ γηπέδων καὶ δανείων λέγοντες;
Ὁ οἶκος οὗτος εἶνε οἶκος ποιητοῦ
ἢ ἐμπορομεσίτου; Τί μὲ βλέπετε;
Τί κάθασθε ἀκόμη καὶ δὲν γράφετε
τῆς οὔρας ἔξω, ὑπεράνω τῆς φλιᾶς:
Μεσιτικὸν γραφεῖον Ἀνακρέοντος
καὶ Συντροφίας; Τί προσημένετε λοιπόν;

Εὐπαλίτιος

Ἄν μὲ ἀκούσῃς, φίλτατε Μαιάνδριε,
θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχω δίκαιον ἐγώ.

Φερεκῦδης

Τί να σ' ἀκούσῃ, πηλοφόρε μεγαρεῦ;

Εὐπαλίτιος

Ἄ, ἀφες μας ἡσύχους σὲ παρακαλῶ.
(Ἀνέρχεται μετὰ τοῦ Δημοκῆδους
καὶ Μαιανδρίου)

Ἀνακρέων πίπτων ἐπὶ ἔδρας

ἰδίᾳ ἐν ὀργῇ

Ἄ, Σιμωνίδη! ἄ, κακίων Ἴδουκε!

Λοκρίων τῷ Ἀνακρέοντι

Δὲν ὑποθέτετε πόσα θὰ κερδίσωμεν·
θὰ καταστῶμεν οἱ βαθύπλουτοι τῆς γῆς.

Φερεκῦδης

(Ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτω σῶρον ἀπὸ τοῦ βρα-
χίονος τὸν Λοκρίωνα ἐνῶς οἱ ἄλλοι συνο-
μιλοῦσιν εἰς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς)

Τί θησαυρίζεις, ἄνθρωπε φιλόργυρε,
παντοειδεῖς στερήσεις ὑφιστάμενος;
Ἐὰν τοῦ Κροίσου ἀπολαύσῃς θησαυροῦς
καὶ τρεῖς τοῦ Κροίσου γεινῆς πλουσιώτερος
θὰ ἀπορύγης τὸν μοιραῖον θάνατον;
Καὶ σὺ θὰ ἀποθάνῃς ὡς ἀπέθανον
οἱ γλίσχροι ὅσοι ἐθησαύρισαν πρὸ σοῦ.
Σορὸς ἐκ ξύλων θὰ δεχθῇ τὸ πτώμα σου
καὶ τὸν σορὸν τὸ χῶμα καὶ οἱ σκώληκες
(Τῷ Ἀνακρέοντι)

Καὶ σὺ, ὦ φίλε, σὺ τῆς Τέω ποιητᾶ,
ὃν ἡ χορεία τῶν Μουσῶν ἐκάλλυνεν,
ἀπόθες τὰς μερίμνας περὶ ὀφειλῶν
καὶ δι' ἀνθῶν τράπεζαν ἐπίστρωσον.
Μὴ θησαυρίζῃς· εἶνε χῶμα ὁ χρυσοῦς.
Τὸ χῶμα τοῦτο ἀφειδῶς σπατάλησον
νὰ ἀπολαύσῃς τὴν εὐδαίμονα ζωὴν.
Τῆς Σάμου τὰς ἐταίρας πάσας κάλεσον
περὶ μεγάλην καὶ πλουσίαν τράπεζαν·
παράθες πάντα τὰ τερπνὰ ἐδέσματα,
τὸν πίθον φέρε, φέρε καὶ τὰ κύπελλα
νὰ σπείσωμεν βακχεῖα καὶ νὰ ψάλλωμεν
τὸ ἄσμα τῶν ἐρώτων, τὴν Κυθέρειαν.
(Ὁ Ἀνακρέων στρέφεται βιαίως καὶ
τὸν παρατηρεῖ ἀναυδός)

Τί μὲ προσβλέπεις ἠλιθίως, ἄθλιε;
Κανθήλιος κατέστης, κάνθων, ἔννοσις;
(Μετ' ἀποστροφῆς)

Ἄ, σὲ οἰκτερῶ! ἀπηλιθιώθης, φεῦ!
Ὁ Ἀνακρέων τοικιστής! Ἰαπαππαί!

Ἀνακρέων

Καὶ σὺ νὰ φύγῃς, ὄβριστα κρονόληρε.

Φερεκῦδης ἀνασεύων τὴν κεφαλὴν

Ἴδὲ ὅπως ὁ χρυσοῦς μετέβαλε
τῆς Κύπριδος τὸν ψάλτην! Ἴδε, ἄνθρωπε!
Τί εἶσαι πλέον σήμερον, Ἀνάκρεον;
καὶ τί ἀξίζεις; Οὐδὲ κἄν στριβιλικίγῃ.
(Ἀνερχόμενος)

Σᾶς ἐγκαταλιμπάνω, χρυσοκάθαροι,
καὶ φεύγων ρίπτω λίθον ὅπισθεν ἐμοῦ.
(Ἐξέρχεται)

Ξ Κ Η Ν Η Ι Ε'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΦΕΡΕΚΥΔΟΥΣ,
εἶτα ΔΑΦΝΗ, μετέπειτα ΔΟΥΛΟΙ

Μαιάνδριος

Τὸν κακοῦθη!

Δημοκλήδης

"Ω, κακοηθέστατος!

'Ανακρέων ἰδίᾳ

Τὸ ἄσμα τῶν ἐρώτων, τὴν Κυθέρειαν;
Τίς εἶπε τοῦτο; 'Α, ὁ Φερεκύδης, ναί.
Ποῦ εἶνε τώρα;

Εὐπαλίτος

Πῶς δὲν ἦλθον οἱ λοιποί;

'Ανακρέων ἰδίᾳ ἐν θλίψει

'Απῆλθε. Πῶς ἀπῆλθε; τί τοῦ εἶπον; τί;

Δοκρίων βλέπων τὴν Δάφνην

'Η Δάφνη.

Μαιάνδριος

Χαῖρε, Δάφνη.

Δάφνη

Φίλοι, χαίρετε.
(Οἱ Δούλοι φέρουσι τὴν τράπεζαν)

'Ανακρέων ἰδίᾳ

'Εγὼ, τὸν Φερεκύδην; τὸν ἐξύβρισα;
('Εν ἀπογνώσει)

'Αλλὰ τί ἔχω τότε καὶ παραληρῶ;

Ξ Κ Η Ν Η Ι ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΓΑΙΚΟΙ.

Δάφνη

Ποῦ εἶν' ὁ Ναυσιτέλης;

Αὐλικός

Τὸν ἐκράτησεν
ὁ τύραννος.

Δάφνη

'Α, τοῦτο μὲ καταλυπεῖ.

'Ανακρέων βλέπων τοὺς Αὐλικούς
Χωρὶς τῶν φίλων ἐν τοιοῦτῳ γασματι;

Δάφνη

Τοὺς λόχλους φέρε, Στρούθων, θὰ καθήσωμεν.

'Ανακρέων θλιβερώς

'Α, ὄχι· ὄχι· ἔχουν δίκαιον αὐτοί.
'Εγὼ εἰς ἀλειτουργίαν περιέπεσα
δι' ἀνοικείου τρόπου ἀπομακρυνθεὶς
τῶν μόνων φίλων μεθ' ὧν ἔζων ὀδισος.
(Μειδιῶν πικρῶς)'Εξήτησα χρυσίον, ἀλλ' ἀπώλεσα
καὶ φίλους κ' εὐθυμίαν, τὴν καρδίαν μου.
(Μετ' ἄλγους)

'Α, ναί, σὺ, πλοῦτε, μοῦ πιέζεις τὴν ψυχὴν.

Δάφνη ψυχρὰ τῷ 'Ανακρέοντι

Τί τρόπος εἶνε οὗτος; πῶς δὲν ἔρχεσαι;
Οἱ κεκλημένοι τώρα θ' ἀναμένωσιν;

'Ανακρέων ἀγρίως

'Ω, ἄφες με.

Δάφνη ἐπιτακτικῶς

Τί πρᾶγμα; 'Ελα, κάθησον.
('Ακούονται ἄσματα ἔξωθεν)

'Ανακρέων βάλλων κραυγὴν

'Α!

Μαιάνδριος κατερχόμενος

Τί συμβαίνει;
(Πάντες τρέχουσι πρὸς αὐτὸν)

'Ανακρέων τείνων τὸ οὖς

'Ω, ἀκούσατε· αὐτοί.

(Τρέχων πρὸς τὸν ἐξώστην)

Αἶ, Σιμωνίδη, Σιμωνίδη, "Ιδουκε.

('Απελπίς)

Δὲν μὲ ἀκούουν, ὦ θεοί! θὰ φύγωσιν.
(Μεγαλοφωνότερον)

'Ακούεις, Σιμωνίδη!

Εὐπαλίτος τοῖς λοιποῖς

Πλὴν τί ἔπαθεν;

'Ανακρέων πίπτων ἐπὶ ἔδρας

'Ω, σπεύσατε σεῖς πάντες νὰ τοὺς φέρετε,
τοὺς φίλους μου, τοὺς φίλους....
('Η φωνὴ αὐτοῦ πνίγεται)

Δοκρίων

Σπεύδω, φίλτατε.

Δάφνη τιθεμένη πρὸ τῆς θύρας

Οὐδεὶς ἐντεῦθεν θὰ ἐξέλθῃ.

'Ανακρέων ἀναπηδῶν

Αἶ!

Δάφνη

Οὐδεὶς.

'Ανακρέων ἐν παραφορᾷ

Τίς τὴν φωνὴν ἐγείρει ἐν τῷ οἴκῳ μου;
τίς διατάσσει; τίς ἐτόλμησεν; . . . .

Δάφνη κατερχομένη

'Εγὼ.

'Ανακρέων ὀπισθοχωρῶν

Σὺ, σὺ;

Δάφνη ὑπερηφάνως

Τοιοῦτους φίλους ἀποστρέφομαι.

'Ανακρέων

Καὶ τίς σοὶ δίδει τοῦτο τὸ δικαίωμα;

Δάφνη καγχάζουσα

Οπόσον εἶσαι κωμικός. Χαχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!
(Τοῖς λοιποῖς)

'Ημεῖς ἐν τούτοις θὰ καθήσωμεν.

Πάντες

Ναί, ναί.

'Ανακρέων ἔξαλλος ὑπ' ὀργῆς

Σεῖς πάντες, πάντες, σεῖς νὰ φύγετ' ἀπ' ἐδῶ.

Πάντες

'Α!

Μαιάνδριος

Πῶς;

Δάφνη

Τί λέγεις;

'Ανακρέων

Εἶπον, εἶπον... φύγετε.

Μαιάνδριος

Πῶς, τοῦ τυράννου ἡ ἀδελή; ἡμεῖς; ἡμεῖς; οἱ σαρκοβόροι θῆρες μὲ ἐκύκλωσαν
διὰ ν' ἀρπάσουν ὄσους ἔχω θησαυροὺς

Δάφνη

Μὴ ἐξεμάνῃ;

Μαιάνδριος

"Ισως.

'Ανακρέων τοῖς εἰσερχομένοις δούλοις

Δούλοι, ἄρατε

καὶ τράπεζαν καὶ κλίνας κ' εἰς τὴν θάλασσαν
τὰ πάντα καὶ ἀμέσως.

Εὐπαλίτος

Εἶνε φρενοπλήξ.

'Ανακρέων

Δὲν εἶμαι ὄχι· ἔχω φρένας καὶ θυμὸν,
πᾶν ὅ τι σεῖς στερεῖσθε, ἀλιτήρια.
Τί μένετε ἀκόμη; οὐκ ἐδίωξα.

Δάφνη πλησιάζουσα αὐτὸν

'Ανάκρεον.

'Ανακρέων

('Αρπάζων ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ
βιαίως ἀπωθῶν αὐτὴν μακρὰν)'Εταῖρα, λάτρις τοῦ χρυσοῦ,
δὲν ἔχω πλέον νὰ σοὶ δώσω τίποτε.

Μαιάνδριος

Τοιοτοτρόπως ὀμνίεις πρὸς ἄρχοντας;

'Ανακρέων

Καὶ τί μὲ μέλει ἂν καλεῖσθε ἄρχοντες,
ἐὰν τοῦ Πολυκράτους εἴσθε αὐλικοί;
Πρὶν ἀποκτήσω θησαυροὺς τίς ἐξ ὑμῶν
τὴν χεῖρα ταύτην ἐν ἀγάπῃ ἔθλιβεν;

Δημοκλήδης

'Αλλ' ὅμως, φίλε . . .

'Ανακρέων

Φίλος σας ἐγὼ, ἐγὼ;

'Εξέλθετε ἀμέσως, πάντες· φύγετε.
('Εξέρχονται ἅπαντες διὰ τοῦ βάθους)

Ξ Κ Η Ν Η Ι Ζ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ μόνος. 'Ανέρχεται τὴν
σκηνὴν, βλέπει ὅτι πάντες ἔφυγον
καὶ εἶτα κατέρχεται.Οἱ σαρκοβόροι θῆρες μὲ ἐκύκλωσαν
διὰ ν' ἀρπάσουν ὄσους ἔχω θησαυροὺς

τούς ἀληθεῖς ἐταίρους φυγαδεύσαντας.
(Θλιβερώς)

Κ' ἐγὼ ὑπέστην τοῦτο· τὸ ὑπέμεινα
ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὁ ταλαίπωρος!
Ἄ, πῶς ἀντέσχον· εἶπατέ μοι, σεις, Θεοί!
(Μένει σύννοος)

ΞΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΔΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Δοκρίων εισερχόμενος δεξιόθεν· ἰδίᾳ
Περὶ ἐμοῦ δὲν εἶπε τίποτε κακόν.

Θράσων εισερχόμενος ἀριστερόθεν ἰδίᾳ
Ἐγκαίρως φθάνω· δὲν ἐστρώθ' ἡ τράπεζα

Δοκρίων πλησιάζων τὸν Ἀνακρέοντα
Ἀγαπητέ μοι φίλε.

Ἀνακρέων ἀναπηδῶν

Ἄ!

Θράσων

Ἀνάκρεον.

Ἀνακρέων

Σεις πάλιν;

Θράσων

Ναί, τὸ γεῦμα περιμένομεν.

Ἀνακρέων ἀγρίως

Ἄ, τέρατα....

Δοκρίων

Πλὴν φίλε...

Ἀνακρέων

Δούλοι, Τενθηδῶν.

Δοκρίων

Ἡμᾶς τοὺς φίλους, νὰ διώκῃς, φίλτατε;

Θράσων ἰδίᾳ

Πῶς μᾶς διώκει; καὶ τὸ γεῦμα τότε; αἶ;

Ἀνακρέων γελῶν νευρικῶν γέλωτα

Ἴδου οἱ φίλοι, οἵτινες μ' ἀπέμειναν.
Εἰς τοκογλύφους, κ' ἐπὶ τὸν παράσιτος.

Θράσων

Ἡμεῖς σὲ ἀγαπῶμεν.

Δοκρίων

Εἴμεθα πιστοί.

Ἀνακρέων ἔξαλλος

Ἄ, φύγετε, ἀλήται, φαυλεπίφουλοι·
(Βλέπων τοὺς δούλους εισερχομένους)
σεῖς, δούλοι, τούτους παρευθὺς διώξατε
καὶ κλείσατε τὰς θύρας διὰ τῶν μοχλῶν.
Δὲν θέλω πλέον νὰ μὲ ἴδῃ ἄνθρωπος.
Καὶ σεῖς ἀκόμη, δούλοι, νὰ ἀπέλθετε.
Πὶ μένετε, ἀχρεῖοι; φύγετε λοιπόν.
(Οἱ δούλοι διώκουσι τὸν τε Δοκρίωνα
καὶ τὸν Θράσωνα)

Δοκρίων ἰδίᾳ ἀπερχόμενος

Ἀπόλεσα καὶ τόκους κ' ἐπιτόκια.

Θράσων ὁμοίως

Τίς θὰ σὲ φάγῃ, γεῦμα, τίς θὰ σὲ χαρῆ;
(Ἐξέρχονται ἅπαντες)

ΞΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ μόνος,

Ἄ, εἶμαι μόνος· ἔμεινα μονώτατος·
ἀλλὰ ἐν μέσῳ πλοῦτου πάλιν δυστυχῶς.
(Περσκοπῶν τὴν αἴθουσαν)

Τὸ μέγαρόν μου! Μάρμαρα καὶ σάπφειρος·
χρυσᾶ τὰ πάντα ὅπως τάφος Φαραῶ,
ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μου νεκροτάφια!
(Θλιβερώς)

Ἀνάκρεον, ποῦ εἶνε ἡ καλύβη σου
καὶ ἡ Λαγίσκα, ἥτις σὲ ἐλάτρευε;
Ποῦ εἶνε ἡ ἀπλότης τῶν ἐρώτων σου
καὶ οἱ ἐπὶ τῆς χλόης εὐθυμοὶ χοροὶ
γλυκεῖα τέρψις ἀλγηδόνων ἀκρατος
ἐν μέσῳ φίλων ὑπὸ ἥλιον φαιδρόν;
Ἴδου τὰ πάντα ὁ χρυσὸς ἐμάρανε
καὶ ἀμαξεύεις πλέον βίον ἄβιον
ἐν μέσῳ ξένων πλοῦσιος ἐλεεινός.
(Ἀπομάσσω τὰ δάκρυά του)

Ἦ, τίς θὰ μ' ἀποδώσῃ τὴν φαιδρότητα,
τὴν εὐθυμίαν, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς;
Πᾶσα χαρὰ ἐσβέσθη δι' ἐμὲ λοιπόν;
(Ἀνορθούμενος)

Ἄ, ὄχι· ὄχι. Ἀσημονῶ τὸ ἔσμά μου·
παρηγορίαν θὰ ἀντλήσω ἐν αὐτῷ.
(Λαμβάνων τὴν βάρβιτον ἀπὸ χεῖρας)

Σὺ, βάρβιτός μου, ἔσο ἡ παρήγορός·
(Κρούει τὴν βάρβιτον)

Ἄλλὰ πῶς τοῦτο; διατί νὰ ἀπηχῆ;
(Ἀγερώχως)

Καὶ τί; δὲν ἔχω πλέον τέχνην; τίς; ἐγώ;
Ἐγὼ θὰ κρούσω καὶ θὰ μείνῃς ἀπηχῆς;
Ποτέ! θὰ σὲ νικήσω, βάρβιτος κακῆ.
(Βάλλων κραυγὴν)

Θεοί! τί βλέπω; Αἱ χορδαὶ· χρυσαῖ, χρυσαῖ.
(Ἐν μεγίστῃ θλίψει)

Ἄ, διὰ τοῦτο εἶσαι καὶ διχόφωνος.
(Θραύων τὴν βάρβιτον κατὰ γῆς)

Κατάρᾳ Πλοῦτου! ὁ χρυσὸς μ' ἀπόλεσε!
(Ἐν ἀπογνώσει)

Πλὴν τί θὰ κάμω τώρα;
(Ἰστάμενος)

Τί θὰ κάμω; τί;

(Σταθερώς)

Εἰς πῦρ τὰ πάντα!
(Ἀρπάζων τοὺς δαυλοὺς καὶ ρίπτων
αὐτοὺς ἔξω τοῦ περιστυλίου)
Πῦρ καὶ φλόγες καὶ καπνός.
(Ἀναφλέγεται τὸ μέγαρον)

Ἦ μέλαθρον τοῦ πένθους τῆς καρδίας μου,
εἰς φλόγας φθάσε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ
καὶ βάψε τὸν αἰθέρα καταπόρφυρον.
(Κατερχόμενος)

Τὰ μάρμαρά σου ν' ἀναλύσουν εἰς σποδόν
καὶ ὁ χρυσὸς νὰ ρεύσῃ εἰς τὸν Τάρταρον!
(Τὰ ἔρειπτα καταπίπτουσι)

Ἐκλάμπει!
(Ἐν ἀφάτῳ ἀγαλλιάσει)
Ἦ ψυχὴ μου, Ἰλαρῦθητι!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηνῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΞΚΗΝΗ Α'.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ καὶ εἶτα **ΣΤΡΟΥΘΩΝ.**

Φερεκῦδης

(εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βήθους καὶ περιτρέχων
τὴν αἴθουσαν κραυγάζων)

Ἄ, ἴδου, ποῦ εἶσαι; Σιμωνίδη, αἶ!
(Ἀκροώμενος)

Ἦχὼ καμμία!
(Κατερχόμενος)
Πῶς λοιπόν, δὲν εἶν' ἐδῶ;
(Ἀνερχόμενος)

Ὁ Φερεκῦδης σὰς καλεῖ, παιδάρια.

Στρούθων εισερχόμενος

Τίς εἶνε;
Φερεκῦδης ἐκπληκτος
Στρούθων, οὐ ἐδῶ; καὶ πῶς αὐτό;

Στρούθων

Ἄ, ἦλθον, τί νὰ κάμω; μὲ ἐδίωξε

Φερεκῦδης

Τί λέγεις;

Στρούθων

Δὲν γνωρίζεις τί συνέβη;

Φερεκῦδης

Τί;

Στρούθων συγκεινημένος

Ὁ τάλας! ἄ, λυποῦμαι... ἦτο κάλλιστος...

Φερεκῦδης

Τί ἔχεις; κλαίεις;

Στρούθων κλαίων

Δύστηνε Ἀνάκρεον.

Φερεκῦδης

Πλὴν τί συμβαίνει;

Στρούθων

Ἐξεμάνη δυστυχῶς.

Φερεκῦδης

Ὁ Ἀνακρέων;

Στρούθων

Κ' εἶνε κ' ἐπικίνδυνος.

Φερεκῦδης

Πῶς τοῦτο, Στρούθων;

Στρούθω

Χθές ἡ νόσος ἔγεινε
κατάδηλος εἰς πάντας. Πρότινος καιροῦ
εἰς εἶδος τι ἀνίας περιέπεσε
προσημαινούσης τῶν φρενῶν παρακοπῆν
καί. χθές ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου γεύματος
καταλαμβάνει ἀφνης ὑπὸ τοῦ κακοῦ,
βοῆ, φρυάττει, ἐπιβρέμει, μαίνεται
ἐκρήγνυται εἰς ὕβρεις, εἰς λοιδορισμοὺς
καὶ ἀναγκάζει πάντας νὰ ἀπέλθωσι.
Κατόπιν μᾶς δῶκε ἀπαξάπαντας
συνθλαῖ ἐν λύσει ὅ τι εἶνε πρὸ αὐτοῦ
καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ μόνος μανδαλούμενος
τὴν ὄρχησιν ὀρχεῖται τῶν φρενοβλαβῶν.

Φερεκύδης ἀνασείων τὴν κεφαλὴν
Ἰδοῦ τοῦ πλοῦτου τὰ ἀποτελέσματα!

Στρούθω κλαίων

Ταλαίπωρος! Καὶ ἦτο . . . ἦτο κάλλιστος.

Φερεκύδης

Τί κλαίεις τώρα; Φιλοσόφει ὡς ἐγώ.

Στρούθω λύζων

Ἄ, γαί, νομίζεις ὅτι εἶνε εὐκόλον
νὰ ζήσω τόσα ἔτη παρ' αὐτῷ καὶ νὰ . . .

Φερεκύδης διακόπτων αὐτὸν

Ποῦ εἶνε τέλος πάντων;

Στρούθω ἀπομάσσω τὰ δάκρυά του

Τίς;

Φερεκύδης

Ὁ Ἰβυκος.

Στρούθω

Ὁ κύριός μου λούεται.

Φερεκύδης ἀπορῶν

Τί; λούεται!

Στρούθω πλησιάζων εἰς τὸν ἐξώστην

Ἐκεῖ παρὰ τὸν βράχον ἦτο πρὸ μικροῦ.
(Παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς)

Δὲν εἶνε πλέον, θὰ ἐλούσθῃ.

Φερεκύδης

Καὶ λοιπὸν
αὐτὸ τὸ ἔργον ὁ μωρὸς ἐξέλεξε!

Στρούθω

Μωρὸς ὁ κύριός μου!

Φερεκύδης

Ἀλιτήμωρος.

Χθές ἔτι δὲν τὸν εὔρον παρὰ τὴν ἀκτὴν.
λουόμενος; δὲν ἤρκει; πάλιν λούεται;

Στρούθω

Ἄλλ' εἶνε τώρα τῶν λουτρῶν ἡ ἐποχὴ
καὶ καθ' ἐκάστην δις καὶ τρίς δροσίζεταί,
καθὼς μοι εἶπε τῶν γειτόνων δουλῆς τις.

Φερεκύδης

ὦ τὸν εὐήθη καὶ ἡλιθιώτατον!
εἶπε αὐτῷ ὅτ' ἦλθον καὶ δὲν ἔμεινα
διότι εἶνε ἀφιλόσοφος καὶ βλάξ.

Στρούθω βλέπων τὸν Ἰβυκον

Ἰδοῦ ὁ κύριός μου.

Ξ Κ Η Η Η Β'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΙΒΥΚΟΣ**.

Ἰβυκος εἰσερχόμενος περιχαρῆς

Ἄ, τί θάλασσα!
τί θεῖα δρόσος! τί εὐφρόσυνον λουτρῶν.

Φερεκύδης

Ἐλούσθῃς πάλιν;

Ἰβυκος τῷ Στρούθῳ

Φέρε οἶνον.

Στρούθω ἐξερχόμενος

Πάραυτα.

Ἰβυκος

Ἐὰν ἐλούσθῃ;

(Δεικνύων τὸ πέλαγος)

Ἴδε ποῖα θάλασσα
ἐν νημεῖα καθ' ἐκάστην μὲ καλεῖ.

Φερεκύδης περιφρονητικῶς

Καὶ τί κερδαίνεις οὕτω πως λουόμενος;

Ἰβυκος

Τὰ μέλη μου δροσίζω ἐν τῷ ὕδατι.

Φερεκύδης

Πολὸν δικαίως σ' ἀπεκάλεσα μωρὸν.

Ἰβυκος

Ἄλλὰ πλὴν τοῦτον ἀποβάλλω τὸν ἀνυμὸν,
τοῦ σώματος τὸ ρῦπον καὶ τὸ σπίλωμα.

Φερεκύδης

ὦ κουφολόγε, κατὰ τί σέ ὠφελεῖ
ἀφοῦ μετὰ τὴν λούσιν πάλιν πρόκειται
νὰ ρυπανθῆς ἐκ νέου; τί ἐκέρδησας;

Ἰβυκος

Τί λέγεις, φίλε! σωφρονεῖς ἢ μαίνεσαι!

Φερεκύδης

Ἐγὼ! ὑπάρχει σωφρονέστερος ἐμοῦ!

Ἰβυκος

Μὰ τὴν Παφίαν δὲν ἤξεύρω ἀληθῶς
ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλος σωφρονέστερος,
ἀλλὰ ἤξεύρω τοῦτο μόνον, ὅτι σοῦ,
βεβαίως δὲν ὑπάρχει ρυπαρώτερος.

Φερεκύδης ἀνασείων τὴν κεφαλὴν

Μικρὸν ἀκόμη, τώρα, καὶ εἰς ἀρετὴν
θὰ ἀναγάγῃς τὴν καθαριότητα.

(Ὁ Στρούθῳ φέρει οἶνον)

Ἰβυκος

Οἱ λόγοι σου δὲν πρέπει νὰ μ' ἐκπλήττωσιν
ὅπότεν ἔχω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἄνθρωπον
ἐφ' οὗ οἱ φθείρες ἄπαντες τοῦ σύμπαντος
σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις κατεσκήνωσαν.

Φερεκύδης

Ἄ, πίνε, πίνε οἶνον καὶ κατάστειλον
τὴν φλυαρίαν, ἥτις σέ κατέλαθε.

(Πίνουσιν ἀμφότεροι)

Ἰβυκος βλέπων τὴν εὐχαρίστησιν
τοῦ Φερεκύδους

Τί λέγεις;

Φερεκύδης ἀγαλλόμενος

Πόθεν εἶνε!

Ἰβυκος

Ἐκ Λαμφάκου.

Φερεκύδης κροτῶν τὸν οὐρανίσκον.

Ἄ!

Ἰβυκος

Σοῦ ἤρεσεν ὡς βλέπω.

Φερεκύδης

εἶνε βάλσαμον.

Ἰβυκος

Δὲν πίνεις ἄλλο!

Φερεκύδης προτεινὼν τὸ κύπελλον

Εὐχαρίστως, φίλτατε.

Ἰβυκος εἶδων αὐτῷ τὸν ἀμφορέα

Λαβὴ τὸν ἀμφορέα.

Φερεκύδης

Δός.

Ἰβυκος γελῶν

Οἰνόφλυκτε!

Φερεκύδης πίνων οἶνον ἀκαταπαύστως

Καὶ πῶς διήλθες, Ἰβυκε, τὴν χθές λοιπόν!
Εὐχαριστήθης κατὰ τὴν πανηγύριν!

Ἰβυκος διορθῶν τὴν λύραν αὐτοῦ

Ἐγὼ! δυσαρεστοῦμαι, φίλτατε, ποτέ!

Φερεκύδης

Ὁ Σιμωνίδης μένει! δὲν ἐπέστρεψε!

Ἰβυκος

Πῶς! ἐπανήλθεν; ἀλλ' ἐξῆλθε πάλιν.

Φερεκύδης κροτῶν τὰ χεῖλη.

Ἄ!

Ξ Κ Η Η Η Γ'.

Οἱ ἀνωτέρω, **ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΠΕΤΑΛΗ**.

Σιμωνίδης

(Ἀπὸ τῆς δεψύος τὴν Πετάλην κρατῶν εἰ-
σέρχεται πηδῶν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἄδων)

Ὅποτεν ἀηδόνες πολυκώτιλοι . . .

Ἰβυκος γελῶν

Ἄ! Ἰδοῦ ὁ φίλας.

Πετάλη τρέχουσα πρὸς τὸν Φερεκύδην
 Ἄ, Φερέκυδες.
 Φερεκύδης προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ
 καὶ προφυλάττων τὸ κύπελλον του
 μὴ ἔχουσε τὸν οἶνον.
Πετάλη τρέχουσα πρὸς τὸν Ἴβυκαν
 Πῶς δὲν ἦλθες σὺ!
 Ἴβυκος
 Πετάλη μου γλυκεία, προστίμησα
 νὰ κάμω τὸ λουτρόν μου.
 (τῆ Σιμωνίδῃ)
 Ἄ, τί ἔχασες
 τί θάλασσα, τί ἀβρα!
 Σιμωνίδης
 Ἀῖ, ψυχρά!
 Ἴβυκος
 Σιμωνίδης τῆ Πετάλῃ
 Ἰδοὺ τί κάμνεις.
Πετάλη τῷ Ἰβύκῳ
 Ἄλλὰ ἔχασες καὶ σὺ.
 δὲν εἶνε κῆπος, ὃν δὲν περιήλθομεν.
 Ἴβυκος μειδιῶν
 Τὰ ἄνοη μαρτυροῦσι. Δὸς καὶ εἰς ἐμέ.
Πετάλη
 Βεβαίως, θὰ σοὶ δώσω. Δάβε, φίλτατε.
 Ἴβυκος
 Ἄλλ' ἢ Λαγίσκα, πῶς! δὲν ἦτο μεθ' ὑμῶν!
 Σιμωνίδης ἀνερχόμενος
 Μαζῆ μας ἦτο. Παῦ ἐπήγεν ἄρα γε!
Πετάλη
 Ἀῖ, δὲν ἤξεύρεις ποῦ πηγαίνει πάντοτε
 τοιαύτην ὄραν! Θὰ περιεργάζεται
 τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ μεγάρου του
 ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ τὸν ἐρώμενον.

Σιμωνίδης
 Πῶς, τίνα!
Πετάλη
 Τίνα! πλὴν τὸν Ἀνακρέοντα.
 Φερεκύδης τῷ Ἰβύκῳ
 Ἄ, δὲν μοὶ λέγεις, ἀληθῶς ἐμάνη!
 Ἴβυκος
 Τίς!
 Φερεκύδης
 Ὁ Ἀνακρέων.
 Ἴβυκος
 Σοὶ τὸ εἶπομεν καὶ χθὲς
 μὴδὲ τὸ ὄνομά του ν' ἀναφέρῃς....
 Φερεκύδης
 Πλήμ....
 Ἴβυκος
 Τετέλεσται ἀκούεις!
 Φερεκύδης
 Ἄλλὰ ἐρωτᾷ,
 δὲν ἀναφέρω.
 Ἴβυκος
 Τίποτε.
Πετάλη
 Ναι, τίποτε.
 Σιμωνίδης
 Ἀνεξαιρέτως. Εἶνε καταφρονητός.
 Φερεκύδης
 Πολὺ καλὰ.
 (Ἀφ' ὧν τὸ κύπελλον)
 Προπίνω εἰς ὑγείαν σας.
 ΚΚΗΗ Δ'.
 Οἱ ἀνωτέρω, ΛΑΓΙΣΚΑ
Λαγίσκα ἰδίᾳ εἰσερχομένη δούθυμας
 Τὸ μέγαρόν του τέφρα καὶ ἐρείπια.
 Πῶς τοῦτο! πῶς!
Πετάλη
 Λαγίσκα.

Ἴβυκος ἀστρηῶς
 Πόθεν ἔρχεσαι!
Λαγίσκα δυσαρτίως
 Καὶ τί! θὰ δώσω λόγον πόθεν ἔρχομαι!
 Ἴβυκος μειλιχίως
 Λαγίσκα, μὴ θυμόνης.
Λαγίσκα
 Ἄφες με καὶ σὺ.
 (Κάθηται σύνουσι)
Πετάλη τῷ Σιμωνίδῃ
 ὦ, ἂν ποτε μὲ φέρῃς εἰς τὴν θέσιν τῆς
 τὰς παρειάς σου ὄνυχας θὰ δρύψωσι.
 Σιμωνίδης μετ' ἀγάπης
 Καλὴ Πετάλη, εἶνε τοῦτο δυνατόν.
 Ἴβυκος κρυφίως γελῶν καὶ ἀπὸ
 τῆς χλαμύδος σφύρων τὸν Σιμωνίδην
 Πανοῦργε!
 Σιμωνίδης
 Σίγα, Ἴβυκε.
 Ἴβυκος
 Παμπόνηρς!
 ἄλλ' ἀνεπτύχθης, βλέπω.
 Σιμωνίδης περιδεῆς
 Σίγα πρὸς Θεῶν!
Πετάλη
 Καὶ τώρα οἶνον ὅπως εὐθυμήσωμεν
 καὶ ἄσματα.
Λαγίσκα
 Πετάλη, ἄφες, φίλη μου;
Πετάλη
 Τί!
Λαγίσκα
 Τῆσμάτά σας. Ψάλλετε βραδύτερον.
Πετάλη
 Ἄλλ' εἶσαι, φίλη, ὀχληρὰ καὶ φιλαυτὸς
 ζητοῦσα καὶ ἐκ τρίτου νὰ μὴ ψάλωμεν.
 Μὴ θέλῃς ἔτι νὰ πενηθίσωμεν κ' ἡμεῖς
 διότι σὲ κατέχει ἄλγος ἄλογον!

Πῶς μετεβλήθης! Σὺ δὲν ἦσο ἄλλοτε
 ὡς εἶσαι τώρα καὶ ἰδίως σήμερον.
 Ἄ, ὄχι· φίλη, θ' ἀναμείλωμεν ὕδατος
 καὶ ὡς συνήθως θὰ διημερεύσωμεν
 ἐν εὐφροσύνῃ, εὐθυμῇ καὶ χαρᾷ.
Λαγίσκα
 Θὰ φύγω τότε.
Πετάλη
 Φύγε.
Λαγίσκα ἐγειρομένη
 Ἄ!
 Ἴβυκος
 Λαγίσκα!
 Σιμωνίδης
 Πῶς;
Πετάλη
 Λυποῦμαι, πλὴν, Λαγίσκα, ἐμολόγησον
 ὅτ' εἶνε καὶ γελοῖον.
Λαγίσκα καρτερικῶς
 Ἔχεις δικαίον.
 Εὐδαμονεῖτε.
 Φερεκύδης ἐγειρόμενος
 Φεύγει;
 Σιμωνίδης
 Πῶς, Λαγίσκα μου;
Λαγίσκα
 ὦ, ἄφετέ με. Μὴ ζητήτε παρ' ἐμοῦ
 νὰ μείνω ἐν τῷ μέσῳ ἰλαρότητος
 καὶ ὅπου ἀντηχοῦσιν ἄσματα φαιδρά.
 Δὲν ἔχω πλέον τῆς ψυχῆς τὴν δύναμιν
 διὰ νὰ εἶμαι ὅπως ἤμην ἀπαθής.
 Τὰ βλέμματά σας ἐκ τοῦ ὄλβου λάμπουσιν
 ἐνῶ ἡ θλίψις ἐμφωλεῖται ἐν ἐμοί.
 Λοιπὸν τί θέλει καὶ πρὸς τί νὰ ἴσταται
 εἰκὼν τοῦ πένθους ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς;
 Εὐδαμονεῖτε πάντες, εὐθυμήσατε
 καὶ περὶ τῆς Λαγίσκας μὴ ζητήτε, μὴ.
 (Ἐξέρχεται δρομαίως)
 ΚΚΗΗ Ε'.
 Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΛΑΓΙΣΚΑΣ.
 Ἴβυκος τρέχων κατόπιν αὐτῆς
 Λαγίσκα.

Φερεκίδης
Φεύγει!

Πετάλη
Τάλαινα!

Σιμωνίδης
Τι ἔρωσ!

Πετάλη στρεφόμενη
Αἴ!

Σιμωνίδης
Δὲν λέγω τοῦτο διὰ σέ, Πετάλη μου.

Πετάλη
Ἐνόμισα.

Σιμωνίδης θωπεύων αὐτήν
Πετάλη.

"Ιβυκος καταρχόμενος
Τι ἀνόητος!

Σιμωνίδης ἰδία
Καὶ ἂν πρὸ πάντε ἡμερῶν μὲ ἔθλεπε.
Θεοί! μὴ μάθῃ τίποτε ποτέ!

Πετάλη
Λοιπὸν
τὰ ἄσματά μας. Ψάλε, "Ιβυκε.

"Ιβυκος
Ναί, ναί, νὰ ψάλω καὶ τῇ Ἀθήνῃ τὰ δεινά.

Φερεκίδης ἐγειρόμενος
Ἐὐτυχία μεθ' ἡμῶν συνέταιροι.

Πετάλη
Καὶ σὺν τῇ εὐτυχίᾳ πᾶσα ἡδονή.

Σιμωνίδης
Ἐῶγε, Πετάλη, συμπληροῖς τὴν σénéψιν μου
Τι τῶν θνητῶν ὁ βίος ἄνευ ἡδονῆς;
αἱ τυραννίδες ἄνευ ταύτης δύσκληροι
καὶ τῶν Μακάρων ὁ αἰὼν ἀζήλωτος.

Πετάλη ἀσπαζομένη αὐτὸν
ἐπανειλημμένως
Ἄ, τὸ ἀξίζεις, φίλτατε, τὸ φίλημά.

Φερεκίδης
Ἄρκει, ἄρκει, Πετάλη, καὶ τὸν ἔφαγες.

Πετάλη
Λοιπὸν τὸ ἄσμα, ψάλε, "Ιβυκε καλέ.

"Ιβυκος ψάλλον
Καὶ πάλιν ἀνοιξίς φαιδρᾶ
ὅποια δρόσος καὶ χαρά.
Ἐκ ποταμῶν ἀρδόμεναι κυδῶναι μηλίδες
ιδέ τας πῶς εὐφραίνονται, ιδέ τας πῶς ἀνοῦσι
ἀφρόντιδες τὴν ἀνοιξίν!
Καὶ οἰνανθίδες δροσεραῖ, ὑπὸ σκιᾶν, ιδέ τας
αὐξάνουσι φυλλοσκεπαῖς, ἰκμάδος εἰνεπλήρεις,
ὦ, δρόσος, τέρψις καὶ χαρὰ
ἐν τῇ ἀνοιξίᾳ τῇ φαιδρᾶ.

Πετάλη
Ὡραία, ψάλε πάλιν· ψάλε, "Ιβυκε.

ΞΚΗΝΗ ΞΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

"Ανακρέων ἐπιφανόμενος εἰς τὸ
βάθος· ἰδία
Τὸ ἄσμα τοῦ "Ιβύκου.
(Μένει ἀκίνητος καὶ περιαλγής, εἶτα
ἐν συγκινήσει, ἀκροᾶται τοῦ ἄσματος)

Φερεκίδης
Αἴ, λοιπὸν ἐμπρός.

"Ιβυκος ψάλλον
Μόνος ἐγὼ, μόνος ἐγὼ
ἐκ τῆς ἀγάπης φλέγομαι.
Ἄποκληρος τῶν θωπειῶν τῆς δρόσου τοῦ Ζεφύρου
ὑπὸ τυφῶνος θρακικοῦ περιφλεγῶς ἀπαύστως
δινοῦμαι, ἀναρπάζομαι
καὶ φλογερά μανία τοῦ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
συγκαταφλέγει τὴν ψυχὴν, τὰ σπλάγγνα μου
[δαρδάπτει.

Καὶ ἔξω ἀνοιξίς φαιδρᾶ
καὶ δρόσος, τέρψις καὶ χαρὰ!

"Ανακρέων εἰσερχόμενος περιχαρής
Ὅποιαν εὐτυχίαν διελάκτισα.
(Ἐγείροντι ἅπαντες)

Σιμωνίδης
Πῶς; σὺ ἐδῶ;

"Ανακρέων μειδιῶν
Ναί, φίλοι.

"Ιβυκος ἐρχίλων
Φίλοι σου ἡμεῖς;

"Ανακρέων ἐκπληκτος
Τι λέγεις;

"Ιβυκος
Φύγε, φύγε.

"Ανακρέων ἐμβρόντητος
Ἄ!

Σιμωνίδης
Ναί, ἀπέλθε.

"Ανακρέων
Φερεκίδες, Πετάλη...
(Ὅσοι στρέφουσιν αὐτῶ τὰ νῶτα)
Πῶς καὶ σεις; καὶ σεις.

"Ιβυκος
Καὶ δὲν ἠσχύνθης ν' ἀποστείλῃς ἄνθρωπον
νὰ μᾶς ὕδρισθ;

"Ανακρέων
Τίς, ἐγώ;

"Ιβυκος
Σὺ, σὺ, ναί, σὺ.

Σιμωνίδης
Ἐἰς γεῦμα μᾶς ἐκάλες ὡς ἂν εἴμεθα
τῶν δούλων σου οἱ δούλοι.

"Ανακρέων
Δὲν γνωρίζω τι.

Σιμωνίδης
Σὺ δὲν γνωρίζεις; Μήπως δὲν ἀπίστευες
τὸν ἐπιστάτην Τενθηρόδονα;

"Ανακρέων
Ναί, ναί, ναί.
καὶ σεις, μοι εἶπε, τὸν ὕδρισάτε.

"Ιβυκος
Ἡμεῖς;

"Ανακρέων
Βεβαίως.

Σιμωνίδης
Σίγα, εἶσαι καὶ διπρόσωπος.

"Ανακρέων ἰδία
Θεοί! Ἐκείνη! ὦ, ναί τώρα ἐνοῦ.
Ἄ, Δάφνη, Δάφνη καὶ αὐτὸ διέπραξες;
(Μεγαλοφῶνως)
Ὅμνῶ, φίλοι, ὦ, πιστεύσατέ με σεις;

"Ιβυκος
Τι μένεις; φύγε· ἤκουσας;

"Ανακρέων
Ἀδύνατον.

Σιμωνίδης
Ἐδῶ τί θέλεις; σὺ ὁ μωροῦπλοτος
ἐν μέσῳ τῆς πενίας τί ἀναζητεῖς;
Ἐνδοῦ ἥσο πένης σ' ἐγνωρίζομεν
καὶ εἴμεθα ἑταῖροι, φίλοι ἐν παντί,
ἐν δυσπραγίαις, ἐν μακαριότητι.
Ἄφ' ἔτου δμως θησαυροῦς ἀπέκτησας
καὶ ὑπερήρας ὑπερήφανον ὄφρυν,
ἄφ' ἔτου πρὸς τοὺς πάντας ἐπιδείκνυσαι
τετυφωμένος ὁ εἰς ὄγκον ἑξαρθαῖς,
ἄφ' ἔτου προσηνέχθης πρὸς τοὺς φίλους σου
ὡς τυραννίσκος, ὡς αἰσχρὸς ἄσιανός,
ἡμεῖς τελείως ἀπὸ σοῦ ἀπέσομεν
καὶ οὐδ' ὑπάρχει πλέον μεταξὺ ἡμῶν
δεσμός· φίλαις, ὡς ὑπῆρχεν ἄλλοτε.
Μακρὰν ὁ γαῦρος, ναί, μακρὰν ὁ ἀλαζῶν
ὁ λησμονήσας ἐν τῇ ὀλιβιότητι
τοὺς πάλαι φίλους καὶ τὴν παλαιὰν ζωὴν.

"Ανακρέων περιλυτος
ὦ, σύγγνωτέ μου, ἔπταισα ὁ ἄθλιος
ἀλλὰ κ' ἐτιμωρήθην ὑπὸ τῶν θεῶν.
Δὲν εἶν' εὐδαιμονία ἡ εὐμάρεια
οὐδὲ τὸν ὄλθον φέρουσιν οἱ θησαυροί.
Δὲν εὔρον ἐν τῷ πλούτῳ εἰς ἡλιπίον·
ἐκ τοῦναντίου, εὔρον τὸν ἀηδισμόν,
μερίμνας, λύπας, πᾶσαν ἀθλιότητα
καὶ ψεύδος καὶ ἀπάτην καὶ φανακισμόν.
Ἀθρώπους εἶδον ὡς τοὺς ὄφεις ἔρποντας
διὰ τὴν κτήσιν πέντε δέκα ὀβολῶν·
ὑπὸ καλᾶκων πάντοτ' ἐπαρδόμενος
ἀνέπνεον ἀπαύστως πνεῦμα πνιγρὸν·
τὴν εὐτυχίαν ὁ μωρὸς ἠγόραζον
καὶ εἶχον πάντα μόνον διὰ τοῦ χρυσοῦ.
Ναί, εὐτυχίαν πεπλασμένην, κίβδηλον,
ψευδῆ, προδότην καὶ χρημάτων ὀνητήν.
Ὁ χρόνος ἅπας τώρα ἐπιλείπει με
νὰ εἶπω τί ὑπέστην, ποίας συμφορᾶς,
ἀλλὰ καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω ἅπαντα.

Πετάλη

ὦ, δὲν ἐτιμωρήθης ὅσον ἔπρεπε.

Ἀνακρέων ἀνασειὼν τὴν κεφαλὴν

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀργαλέα βιοτῇ
πικρῶν δακρῶν ἐπληρώθη τόμμα μου
καὶ τότε τότε ὁ τρισάποτμος ἐγὼ
ἐστράφη κύκλω καὶ δὲν εἶδον φίλον μου.
(Ἀναλύεται εἰς δάκρυα)

Φερεκύδης αὐστηρῶς

Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα. Εἶσαι μουσαρὸς.

Ἀνακρέων ἐν συγκινήσει

Ἄλλ' ἐπαρηγορούμην ὡς ὁ ναύκληρος
ὀπτόταν ἐν τῷ μέσῳ λαίλατος σφοδρᾶς
τοῦς Διοσκούρους βλέπει ἐπιτέλλοντας.
Καὶ ἐνθυμήθη τὴν καλύβην τὴν πτωχὴν,
ἐξ ἧς ἐκρέει εὐτυχίας χειμαρρὸς,
ἐν ἧ γεννᾶται ἀενάως ἡ χαρὰ
καὶ τῶν κροτάλων ἀντηχεῖ ὁ πάταγος.
τοῦς Διοσκούρους ἐνθυμήθη τὸς ἐμοὺς
καὶ πρὸς τὸ στέγος τὸ βαιὸν ἐχώρησα
ἐλπίδων πλήρης ἵνα λάβω ἀσπασμὸν
καὶ διὰ τοῦτου πάντα λησιμονήσωμεν.
(Βλέπων ὅτι πάντες σιγῶσιν)

Ἦ, δὲν θὰ τύχω τῆς συγκνώμης σας λοιπόν;
Σιγᾶτε πάντες; μὴ ἀποδιώκετε;
Ἔμέ; Σιγᾶτε; τί; τὸν Ἀνακρέοντα;
(Ἐξαλλοῦς)
Ἦ, εἶπατέ το πάλιν, νὰ τ' ἀκούσω, ναί.

Ἴβυκος

Ἦ σκέψις αὕτη δὲν ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ
μεθ' ἅσα εἶπες πρὸς ἐμὲ ἀκούοντα,
καὶ μετ' ἀγάπης θὰ σὲ περιέπτωσον
τὰ δάκρυά μου ἀπομάσσων γεγηθῶς
ἂν εἶχον τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐριον
θὰ εἶσαι οἷός εἰσαι ταύτην τὴν στιγμήν....

Ἀνακρέων

Θὰ εἶμαι, πιστευσέ με, φίλε Ἴβυκε.

Ἴβυκος

Νὰ σὲ πιστεύσω θέλω.... πλὴν δὲν δύναμαι.

Ἀνακρέων

Ἦ, δέομαι σου πρὸς Διὸς τε καὶ Θεῶν!

Σιμωνίδης

Ἐὰν ὀπότε ἦλθες σοὶ ὠμίλησα
ὠμὸς τὴν γνώμην, ὅπ' ἀργῆς ἀκράτητος,
λυπούμαι τώρα τὴν δυσπάθειαν μαθὼν
καὶ κλαίω ἐνδεδυχῶς μεταμειλομαι.

Ἀνακρέων

Ἦ Σιμωνίδη, λύσον τὸ ἐγκόνημα....

Σιμωνίδης

Πρὸς τί νὰ λύσω τοῦτο; τί τὸ ὄφελος;
Ἀπῆλθες ἄπαξ καὶ ἡ λύπη τῶν φρενῶν
ἐπὶ ἡμέρας μὲ κατεῖχεν ἀναυδόν.
Τί ἐπανήλθες; ἵνα ἴσως αὐριον
ἀπέλθης πάλιν καὶ ἐκ νέου λυπηθῶ;
Ἄ, ὄχι, ὄχι, δι' ἐμὲ ἀπέθανες.
Πορεύου ὅθεν ἦλθες, φύγε ἀπ' ἐδῶ
καὶ εἰς τὰ μέγαρά σου μένε ἄθλιος.

Ἀνακρέων περιχαρῆς

Ἄλλὰ δὲν ἔχω πλέον μέγαρά ἐγώ.

Σιμωνίδης ἐκπληκτος

Δὲν ἔχεις;

Ἴβυκος ὁμοίως

Πῶς; δὲν ἔχεις;

Ἀνακρέων

Τὰ κατέκαυσα.

Ἀπέβαλον τὰ πάντα· εἶμαι πένης.

Ἴβυκος

Σὺ;

Ἀνακρέων

Ναί, ναί, δὲν ἔχω πλέον οὐδὲ μέγαρά
οὐδὲ ἀμάξας, οὐδὲ ἄρματα λαμπρὰ,
τὰ πάντα πλὴν τῆς λύρας ἐγκατέλειψα
διὰ νὰ εὖρω ἐν ὕμνῳ τὴν χαρμονήν.

Ἴβυκος περιχαρῆς

Ἄ, τότε....

Σιμωνίδης ὁμοίως

Τότε....

Ἀνακρέων διανοίγων τοὺς βραχίονας

Ἐλθετε.

Ἴβυκος ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ κλαίω

Ἀνάκρεον.

Σιμωνίδης ὁμοίως

Ἦ φίλε, φίλε.

Ἀνακρέων ἀσπαζόμενος αὐτοῦς

Ἦ, τρισβόλιος ἐγώ!

Φερεκύδης περιχαρῆς

Χαρὰ καὶ ὄλβος! Ἐπανήλθες φίλτατα!
Ὁ Ἀνακρέων εἶνε πάλιν μεθ' ἡμῶν.

Ἀνακρέων τρέχων πρὸς τὸν Φερεκύδη

Φερέκυδες.

(Ἀσπαζόμενος τὴν Πετάλην, ἧτις
ἔσπευσεν πρὸς αὐτόν)

Πετάλη!

Πετάλη ἀσπαζομένη αὐτόν

Ἄ, τριφίλητε.

Φερεκύδης

Ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ ἀγαπητοῦ
τὸν οἰνεῖνα πρέπει νὰ κενώσωμεν
οὐχὶ κατὰ καθίσκους ὅπως ἄλλοτε
ἄλλὰ κατὰ πιθάνας ἐν ἀλαλαγμοῖς.

Ἴβυκος

Ναί, ναί.

Σιμωνίδης ἀνερχόμενος

Ποῦ εἶσαι Στρούθων, τὰς πιθάνας, αἱ!

Ἀνακρέων

Νὰ πῶμεν, ἑταῖροι, καὶ νὰ σπείσωμεν
βακχεῖα τῷ Λυαίῳ ἄδοντες φαιδρῶς.

Πετάλη

Ὁ αἶνος οὗτος ἔστω ληθομέριμος.

Ἀνακρέων

Ἐξηπλωμένοι ἐπὶ μύρτων καὶ λωπῶν
θὰ πῶκα κατακόρως, μέχρι πλησμονῆς.
Ἐλθε, ὦ Ἔρω, φίλε, λάβε πάπυρον
καὶ ἀναστέλλων τὸν χιτῶνα δι' αὐτοῦ
νὰ μὲ διακονήσης ἐτοιμάσθητι
κιρῶν τὸ πόμα τοῦ εὐδότρουα θεοῦ.

Περᾶ ὁ βίος· τρέχει κυλιόμενος
ὡς κυλινδοῦται ὁ τροχὸς τοῦ ἄρματος
καὶ τῶν ὀστέων λυομένων ἔπειτα
ὀλίγη κόνις μόνον μένομεν ἡμεῖς.
Πρὸς τί νὰ χρίσης μύροις καὶ ἀρώμασι
τοῦ τάφου μου τὴν λίθον μετὰ θάνατον;
Πρὸς τί νὰ ράνης μάτην τὴν ταφίαν γῆν;
Ἔμέ, ὦ Ἔρω, μᾶλλον ὄσφ' ἔτι ζῶ
διὰ παντοίων μύρων καταμύρισον
καὶ ῥόδοις στέφαι τὴν ἀκμαίαν κεφαλὴν
καλῶν συνάμα τὴν καλὴν ἑταίραν μου.
Ἦν ἢ ἀπέλθω εἰς τὰς χώρας τῶν νεκρῶν

ἐν πότοις, Ἔρω, ἐν θαλαῖς, ἐν χοροῖς
νὰ ἐσκοδάσω θέλω πᾶσαν μέριμναν.

Ἴβυκος περιχαρῆς

Δὲν μετεβλήθη, ὄχι· εἶνε ὁ αὐτός.

Ἀνακρέων

Ἄλλ' ἡ Λαγίσκα, φίλοι, δὲν μοι εἶπατε
τί κάμνει;

Ἴβυκος ἀνασειὼν τὴν κεφαλὴν

Ἦ Λαγίσκα....

Ἀνακρέων

Τί;

Σιμωνίδης

Ἄθλια!

Ἀνακρέων

Πῶς;

Πετάλη

Ἄφ' ἧς ἐγκατελείφη δὲν ἀνέκυψε
καὶ ἄγει βίον ὀλίψεως καὶ στεναγμῶν.

Ἀνακρέων

Τί λέγεις; Ἄ, Λαγίσκα! Ποῦ, ποῦ εἶνε; ποῦ!
Ἦ, φέρετέ με πρὸς αὐτὴν καὶ τάχιστα.
Γλυκεῖα φίλη, πόσον σ' ἐπεπόθησα.

Πετάλη

Ἄν εἶνε ἴσως....

Ἀνακρέων

Ποῦ;

Πετάλη

Ἐν τῷ ναῶ ἐδῶ.

Ἴβυκος

Ἄπιθανον δὲν εἶνε.

Ἀνακρέων

Τότε, φίλοι μου,

ἄς μεταβῶμεν εἰς ἀνεύρεσιν αὐτῆς.

Σιμωνίδης

Βεβαίως.

Φερεκύδης βλέπων εἰσερχόμενον
τὸν Στρούθωνα

Ἄ, ὁ αἶνος.

Ἀνακρέων παρὰ τοὺς κίονας
"Ἐλθετε λοιπόν.

Πετάλη

Ἐντεῦθεν, φίλοι, διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ.

"*Ἴβυκος* τῶ *Στρούθωνι*

Ἀπόθεε τὴν πιθᾶκην καὶ θὰ ἔλωμεν.
(Ἐξέρχονται ἅπαντες ἀριστερᾷ)

ΞΚΗΝΗ Ζ'.

ΣΤΡΟΥΘΩΝ, καὶ εἶτα **ΔΟΚΡΙΩΝ.**

Στρούθων

(ἀποθέτω ταχέως τὴν πιθᾶκην καὶ
τρέχω πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξήλθον)

"*Ὁ Ἀνακρέων;* πῶς; ἀλλ' εἶνε ἄριστα.
Δὲν ἔχει τι· δὲν πάσχει· εἶνε εὐθυμος
καὶ τρέχει γηθοσύνως. "ὦ, χαρὰ, χαρὰ!
(κατερχόμενος)

Οἱ βδελυροὶ ἐκείνοι τὸν κατέβλησαν·
ὁ *Εὐπαλίνο*ς καὶ ὁ ἄλλος ὁ αἰσχρὸς
ὁ τοκογλύφος. "ὦ, νὰ μὴ τοὺς ἔβλεπα.
Μακρὰν αὐτῶν νὰ ἔζη ἀνενόητος
διὰ νὰ ἀπολαύσῃ βίον ἡρεμον.

Δοκρίων εἰσερχόμενος ὡς κατὰ-
σκοπος, ἰδίᾳ

"Ἐδῶ μοι εἶπον εἴ τι ἦθε· προσοχή.

Στρούθων βλέπων τὸν *Δο-*
κρίωνα περιδεῆς

"Ὁ τοκογλύφος!

Δοκρίων μειδιῶν

Χαῖρε, *Στρούθων*, φίλτατε
Λοιπὸν ἐδῶ καὶ πάλιν ἐπανήλθομεν.
(μυστηριωδῶς)

Καὶ ποῦ νὰ εἶνε;

Στρούθων

Τίς;

Δοκρίων

"Ὁ Ἀνακρέων; αἴ;
Τοὺς τόκους φέρω, τὰς εἰσπράξεις τοῦ μηνός
καὶ πρέπει νὰ τὸν ἴδω, *Στρούθων*, μ' ἐννοσί;

Στρούθων ἰδίᾳ

Πῶς ν' ἀποκρύψω τώρα τὴν ἀλήθειαν;

Δοκρίων

Ποῦ εἶνε, *Στρούθων*;

Στρούθων προσποιούμενος ἄγνοιαν

Μὴ ἤξεύρω καὶ ἐγώ;

Δοκρίων ὑπόπτως

"Α!

Στρούθων

Δὲν τὸν εἶδον.

Δοκρίων βλέπων αὐτὸν ὑπόδρα, ἰδίᾳ

"Ὁ ἀχρεῖος μ' ἀπαταῖ.

Στρούθων ἰδίᾳ

Τοιοιουτρόπως τὸν ἀπομακρύνομενα

Δοκρίων πονηρῶς

Λοιπὸν ἐδῶ δὲν εἶνε;

Στρούθων

"Οχι.

Δοκρίων

Κάλλιστα.

Τούλάχιστον γνωρίζεις ποῦ εὑρίσκεται.

Στρούθων

Ποσῶς.

Δοκρίων

Αἶ, τότε νὰ σοὶ δώσω, φίλτατε,
τοὺς εἰσπραχθέντας τόκους ὅπως ἀσφαλῶς
τοὺς ἐγχειρήσῃς εἰς αὐτόν, πλὴν σήμερον.

Στρούθων προθύμως

Ναί, ναί καὶ εὐχαριστῶς.

Δοκρίων ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ

"Ἀχρεῖστάτα"

καὶ δὲν ἤξεύρεις ποῦ εὑρίσκεται;

Στρούθων

"ὦ, ὦ!

Δοκρίων

Ποῦ δὲν ἀχρεῖται. Φύγε.

Στρούθων ἀπερχόμενος

"ὦ, τί ἔπαθα!

ΞΚΗΝΗ Η'.

ΔΟΚΡΙΩΝ, ΘΡΑΣΩΝ.

Δοκρίων κατερχόμενος

Νά μ' ἀπατήσῃ ἐπεζήτηε ὁ μωρός.
(Περσκοπεῖ τὴν αἴθουσαν)

Θράσω ἰδίᾳ

"Ἐδῶ τί κἀμνον; ἔφαγαν, δὲν ἔφαγαν;
ἀπὸ τῆς χθῆς ὁ τάλας εἶμαι ἄτυχος.

Δοκρίων βλέπων τὸν *Θράσωνα*

"Ὁ *Θράσων*.

Θράσω

Σὺ, *Δοκρίων*.

Δοκρίων πλησιάζων αὐτόν

Χαῖρε, σύμμαχε.

Θράσω μακρυνόμενος αὐτοῦ

Μακρὰν, προδότη.

Δοκρίων

Πῶς; τὸν σύμμαχον λοιπόν;

Θράσω

Σιώπα! Συμμαχία! Ἐξωλέστατε!

Δοκρίων

Πῶς, φίλε *Θράσων*; ἔχεις καὶ παράπονον.

Θράσω

Καὶ ἔως τώρα τί μοῦ ἔδωκες, αἰσχρέ;

Δοκρίων

Περίμεινον ὀλίγον; τί κερδαίνομεν;

Θράσω

Σὺ τί κερδαίνεις; Πόσα, πόσα ἔφαγες;

Δοκρίων

Τί ἔφαγα ὁ τάλας! Δέκα τάλαντα!

Θράσω ἐμβράντητος

"ὦ, τὸν ἀχρεῖον! καὶ δὲν εἶσαι ἄθλιος
μὴ δώσας εἶτι οὐδὲ ἓνα ὄβολον;

Δοκρίων

Περίμεινον σοὶ λέγω· θὰ μοιράσωμεν,
διότι τώρα θὰ κερδήσωμεν πολλά.
Δὲν εἶδες πῶς τοὺς ἄλλους τοὺς ἐδίωξεν;
Ἡμεῖς κ' ἡ *Δάφνη* πλέον μένομεν, ἡμεῖς
καὶ ἴσα ἴσα τώρα θὰ χορτάσωμεν.

Θράσω ἀνερχόμενος

Δὲν θέλω.

Δοκρίων

Πῶς;

Θράσω

Δὲν θέλω πλέον τίποτε.

Δοκρίων

Τί, φεύγεις;

Θράσω

Ναί, πηγαινω πρὸς τὸν μάγειρον
νὰ ἴδω ἂν ἔχη τι ἀπὸ τῆς χθῆς.
(Ἐξέρχεται)

ΞΚΗΝΗ Θ'.

ΔΟΚΡΙΩΝ, καὶ εἶτα **ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.**

Δοκρίων βλέπων ἀπερχόμενον
τὸν *Θράσωνα*.

Δοκρίων, χαῖρε· εἶσαι μόνος τοῦ λοιποῦ.

"Ἄν καὶ εἰς τοῦτον δὲν θὰ ἔδιδον ποτὲ
καλὸν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἔχω σύντροφον.
(Περσκοπεῖ τὰ ἐξω τῆς σκηνῆς)

"Ἀλλὰ νὰ εἶνε ἄρα γε αὐτὸς ἐδῶ

νὰ σπεύσω πρὸς τὴν *Δάφνην*;

(βλέπων εἰσερχόμενον τὸν *Φερεκύδην*)

"Ὁ φιλόσοφος.

Φερεκύδης ἰδίᾳ

Ποῦ νὰ ἀκολουθήσω τοὺς δρομεῖς αὐτοῦ
ὡς ἵπποι τρέχουν μὴ καὶ δὲν τὴν εὐρωσιν
(καθήμενος)

"Α, ἐκουράσθη.

(Στένων)

Πρέπει νὰ ἐγείρασαι!

Δοκρίων ἰδίᾳ.

"Ὁ γέρον οὗτος θὰ γνωρίζῃ πιθανῶς.

Φερεκύδης βλέπων τὸν *Δοκρίωνα*

Πῶς; σὺ, *Δοκρίων*; τί ζητεῖς ἐδῶ;

Δοκρίων μειδιῶν

"Ε, ἔ;

Φερεκύδης ἐγειρόμενος
 Τί θέλεις, τοκογλύφε;
 Λοκρίων
 Πλήν, Φερέκιδες;
 Φερεκύδης
 Νά φύγης καὶ ἀμέσως, ἀναιδέστατα.
 Λοκρίων
 Πρὸς τί αἱ ὕβρεις; τί διέπραξα κακόν;
 Ἐργάζομαι ἐντίμως....
 Φερεκύδης
 ὦ, τὸν ἄθλιον!
 Λοκρίων
 Αἶ, ὠσαυρίζω· εἶνε φυσικώτατον.
 Φερεκύδης
 Καὶ τί τὸ θέλεις τόσον χρῆμα, τριβακέ;
 Λοκρίων
 Νά ζήσω, φίλε· ἄλλως πῶς θὰ ζήσωμεν;
 Φερεκύδης
 Νά ζήσης αἶ; νά ζήσης; Καὶ δὲν σκέπτεσαι
 ὅτι κ' ἐάν αἰῶνα διανύσης ζῶν
 ἐν πλοῦτου ἀπολαύσει μυριάσι πλοῦτος,
 αἰῶνας ὄλους θὰ διέλθῃς τεθνεώς;
 Αἰῶνας· ὄχι δύο, ὄχι δώδεκα,
 ἀλλὰ μυρίους, ἀναρίθμους· ναι, ναι, ναι.
 Ἐντὸς νυκτὸς ζοφώδους τιμωρούμενος,
 ἀνέστιος, ἀλήτης, πάσχων, ἀσθενῆς,
 στερούμενος ἀέρος, ἄρτου, ὕδατος,
 οἰμῶζων, κλαίων, φρίττων, ὀδυρόμενος
 δι' ὅσα πράττεις ἐπὶ γῆς ἀνόσια.
 Λοκρίων
 Τί πράττω;
 Φερεκύδης
 Τί; τί πράττεις; τί; κλεπτίστατε;
 Λοκρίων
 Ἐγώ;
 Φερεκύδης βαίνων κατ' αὐτοῦ.
 Πατοῦσα!

Λοκρίων ἀναπηδῶν
 Αἶ!
 Φερεκύδης
 Νά φύγης ἀπ' ἐδῶ.
 Λοκρίων ἰδίᾳ
 Ἐδῶ βεβαίως εἶνε. Τρέχω πρὸς αὐτήν.
 (Ἐξέρχεται δραμαίως)
 ἜΚΗΝΗ Ι'.
 ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ, εἶτα ἼΒΥΚΟΣ καὶ
 ΣΤΡΟΥΘΩΝ.
 Φερεκύδης
 Αἶ, βδελυγμία! Πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε
 τὸ θυμὰ του ν' ἀρπάσῃ ὁ ἀπατεών.
 Ἴβυκος εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν.
 Πιθάκνας, Στρούθων· αἶ, ποῦ εἶσαι;
 Στρούθων εἰσερχόμενος δεξιόθεν
 Κύριε.
 Ἴβυκος
 Ἀμέσως, φέρε οἶνον.
 Στρούθων δεικνύων τὴν πιθάκνην
 Ἐφερα, ἰδοῦ.
 Ἴβυκος
 Τὸν πιθεῶνα φέρε· σπεῦσε τάχιστα.
 (Ὁ Στρούθων ἔξέρχεται)
 Φερεκύδης
 Λοιπὸν;
 Ἴβυκος
 Τὴν εὐρεν.
 Φερεκύδης
 Αἶ, ἠσθάνθησαν χαράν.
 Ἴβυκος
 Τὸ γῆθος ἀμφοτέρων εἶνε ἄρρητον.
 Ἡ τάλαινα Λαγίσκα δὲν ἐπίστευε
 τὰ ὄμματά της· ἔβλεπεν αὐτὸν ἐκεῖ
 ἐνώπιόν της· εὐφροσύνως κλαίοντα

καὶ τὴν Πετάλην ἀνηρώτα συνεχῶς
 ἐάν δὲν ἦτο ἄλλος. Δὲν ἐπιθετο.

Φερεκύδης
 Ποῦ εἶνε τώρα;
 Ἴβυκος βλέπων ἀριστερᾷ
 Ἐρχονται ἰδοῦ, ἰδοῦ.
 ἜΚΗΝΗ ΙΑ'.
 Οἱ ἀνωτέρω, ΣΙΜΩΝΙΑΝῆΣ ΠΕΤΑΛῆ,
 ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ΛΑΓΙΣΚΑ.
 Πετάλη
 Χαρά, χαρὰ!
 Σιμωνίδης
 Τὸν οἶνον, νὰ μεθύσωμεν.
 Πετάλη
 Προσέρχονται γελῶντες καὶ τρισευτυχεῖς!
 (Ὁ Στρούθων καὶ οἱ δούλοι εἰσέρχονται
 φέροντες πιθάκνας)
 Λαγίσκα περιχαρῆς
 ὦ φίλοι, φίλοι, ποῖος ὄλθος σήμερον!
 Ἀνακρέων
 Λαγίσκα, μὴ μ' ἀφίνης οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν
 (Ἐναγκαλιζέται τὴν Λαγίσκαν)
 Σιμωνίδης
 Ἐάν ποτε, Πετάλη....
 (Ἡ Πετάλη ἔξαγριοῦται)
 Λέγω, ἂν ποτε,
 ἐάν σ' ἐγκαταλείψω....
 Πετάλη βαίνουσα κατ' αὐτοῦ
 Τί; τί εἶπες; τί;
 Σιμωνίδης πεφοβισμένος
 Ἐάν, σοὶ εἶπον....
 Πετάλη βαίνουσα κατ' αὐτοῦ καὶ
 τοῦς ὄνυχας δεικνύουσα)
 Τέρας, σὲ ἀπέδρουξα!
 (Ὁ Στρούθων καὶ οἱ δούλοι τὰς πιθάκνας κο-
 μίσαντες ἔξέρχονται. Ὁ Φερεκύδης καὶ οἱ
 λοιποὶ ἐτοιμάζουσι τὰ τοῦ ποτοῦ.)

Ἀνακρέων
 ἐν ἀγκάλαις τὴν Λαγίσκαν κρατῶν καὶ
 μετ' ἀγάπης προσβλέπων αὐτήν

Ἡ κόρη τοῦ Ταντάλου, φίλη, ἄλλοτε
 ὡς λίθος ἔστη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φρυγῶν
 καὶ τὸν ἀέρα ἔταμεν ὡς χελιδῶν
 ἢ νέα Πρόκνη, κόρη τοῦ Πανδίωνος.
 Ἐγώ, ἄς ἤμην, ὦ, ἄς ἤμην ἔσοπτρον
 διὰ νὰ βλέπης αἰωνίως εἰς ἐμὲ,
 γιγτὸν ἐγὼ ἄς ἤμην ὅπως μὲ φορῆς,
 ἄς ἐγενόμην ὕδωρ ἵνα λούεσαι,
 ἄς ἤμην μύρον, ἵν' ἀλείφω μόνον σέ,
 καὶ ἡ ταινία ἢ περὶ τὸ στήθος σου
 καὶ τοῦ τραχήλου μάργαρος ἐγώ, ἐγώ.
 Ἄς ἤμην ἐπὶ τέλους, ναι, τοῦλάχιστον
 τὸ σάνδαλόν σου, φίλη, ἵνα μὲ πατῆς.

Λαγίσκα περιπαθῶς
 Ἀνακρέων.
 Ἀνακρέων ἀσπαζόμενος αὐτήν.
 Λαγίσκα!
 Λαγίσκα
 ὦ, πῶς σ' ἀγαπῶ!
 Σιμωνίδης
 Νὰ πῶμεν.
 Ἴβυκος
 Τὸν οἶνον.
 Φερεκύδης
 Ναι, νὰ πῶμεν.
 Ἀνακρέων
 Γυναῖκες, δότε τοῦ Βρομίου τὸ ποτὸν,
 διότι ἀνεφλέχθη ὑπὸ καύματος
 (Ἀποβάλλει τὸν στέφανον, ὃν φέρει)
 Τὸ μέτωπόν μου δι' ἀνθέων στέψατε·
 διότι ὅσα φέρω ἐμαράνθησαν
 (Ἡ Λαγίσκα στέφει αὐτὸν, ἐνῶ ἡ
 Πετάλη κινᾷ οἶνον)
 Κινᾶτε οἶνον. Πῶς θὰ σβέσω, πῶς, ὦ, πῶς;
 τὸ καῦμα τῶν ἐρώτων τῆς καρδίας μου;
 Ἴβυκος
 ὦ, χαῖρε, φίλε.
 Σιμωνίδης
 Χαῖρε, σὺ, Ἀνακρέων.
 (Πίνουσι ἅπαντες)

ΞΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΘΡΑΣΩΝ.

Θράσων ἰδίᾳ

Τί ἐτοιμάζουν κάτω· τί ἐδέσματα!

Πετάλη

Ὁ Θράσων!

Σιμωνίδης

Τίς;

Ἴβυκος

Ὁ Θράσων.

Θράσων

Ναί, ἐγὼ πεινῶν.

Σιμωνίδης· αἴρων αὐτὸν ὑψηλὰ
μετὰ τοῦ Ἴβυκου ἐν ἀλαλαγμοῖς

Εἶδοι, εὐαί! ὁ Θράσων.

Θράσων φοβούμενος μὴ πέσῃ

Αἴ!

Ἴβυκος

Ἐπέρευγε!

Θράσων

Θὰ πέσω κάτω, ἄνθρωποι φρενοβλαβεῖς.

Σιμωνίδης ἀφίτων αὐτὸν νὰ καταπέσῃ

Διὰ νὰ πέσῃς σὲ ὑπερυψώσαμεν.

Θράσων κατὰ γῆς

Παπαὶ ὁ τάλας!

Πάντες

Χὰχ, ἄχ, ἄ!

Θράσων

Πονῶ, πεινῶ.

Φερεκύδης κύπτων ἐπ' αὐτοῦ

Πονεῖς, ὦ Θράσων, ἢ πεινᾷς;

Θράσων

Ἄμφότερα.

Ἴβυκος

Ἐγείρου τότε καὶ θὰ φάγωμεν.

Πάντες

Ναί, ναί.

Θράσων ἐγειρόμενος περιχαρῆς

Ἄ, ἄ, ἡγέρθην.

Ἴβυκος δίδων αὐτῷ κύπελλον

Τώρα πῆε, φίλτατε.

Θράσων

Νὰ πῶ οἶνον; Πῶς, μὲ ἡπατήσατε;

Ἴβυκος

Προπίνω εἰς ὑγείαν τοῦτου τοῦ κυνός.

Πάντες

Εἶδοι, εὐάν!

Φερεκύδης

Ἐπέρευ!

Σιμωνίδης

Χαίρε, κύντατε!

(Συγκρούουσι τὰ κύπελλα ἐν φωναῖς καὶ πίνουσιν εὐθύμως ἅπαντες πλὴν τοῦ Θράσωνος, ὅστις πίνει μορφάζων)

Θράσων ἰδίᾳ

Καλὰ νὰ πῶ πλὴν καὶ νὰ ἐτρώγαμεν!

Ἀνακρέων

Ἄ, φίλοι, φίλοι, θορυβοῦντες πίνομεν.
Μὴ μελετῶμεν οὕτω πόσιν σκουδικὴν
παρ' οἴνω ἐν πατάγῳ καὶ ἀλαλητῷ,
ἀλλ' ἐκκενώμεν ἄδοντες τὰ κύπελλα.

Ἴβυκος

Ὅρθως σημαίνει· πίνωμεν ἐν ἄσμασι.

Σιμωνίδης

Τὰς λύρας πάντες. Ψάλλωμεν ἀμοιβαδόν.
(Οἱ ποιηταὶ προετοιμάζουσι τὰς λύρας αὐτῶν)

ΞΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΝΑΥΣΙΤΕΛΗΣ.

Ναυσιτέλης

Ὅποτος γδοῦπος συνεχῆς ἀκούεται
συγκρουομένων ποτηρίων ἐν φωναῖς!

Τοιοῦτον δὲν ἐποίουν οἱ Κορύθβατες
ὅπότ' ἐκτύπων τὸν ἡχήμεντα χαλκόν.

Ἴβυκος ἰδίᾳ

Ἢ φλυαρία πάλιν.

Ἀνακρέων

Σὲ ἀνέμενον.

Ναυσιτέλης

Ὁ Πολυκράτης, ποιητὰ, δὲν δέχεται
τὸν πλοῦτόν του ὀπίσω.

Πάντες

Τί;

Ἀνακρέων

Τί εἶπες; τί;

Ναυσιτέλης

Καὶ παραγγέλλει νὰ κρατήσῃς τὸν χρυσόν.

Ἀνακρέων

Ποτέ.

Ναυσιτέλης

Τί λέγεις;

Ἀνακρέων

Ὅχι.

Ναυσιτέλης

Τὸ διάταξε.

Ἀνακρέων ἔντρομος

Τὸ διατάσσει;

Ναυσιτέλης

Καὶ θὰ παρακούσῃς;

Πάντες

ὦ!

Ἀνακρέων σταθερῶς

Θὰ παρακούσω.

Σιμωνίδης πλησιάζων αὐτὸν

Ἄ, ἐχάθης δύστηνε.

Ναυσιτέλης

Πλὴν δὲν γνωρίζεις πόσον εἶνε αὐστηρὸς;

ΤΟΜΟΣ Δ', 9 — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1880

Ἀνακρέων ὑπερηφάνως

Καὶ τί ἐκ τούτου εἶμαι δούλος του ἐγὼ;

Ναυσιτέλης

Ἄλλὰ σὲ θέλει δυστυχῆ καὶ ἀγολθον
ἐπὶ μικρὸν ἀκόμη.

Ἀνακρέων μειδιῶν εἰρωνικῶς

Ἄ, ὁ τύραννος
φαντασιοτροπίας ἔχει τώρα, αἴ;
καὶ δυστυχῆ μὲ θέλει ὁ μακάριος.
(Ὀργίλις)

Ἐὰν νομῆξῃ ὅτι δύναται αὐτὸς
ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίξῃ, ἀπατάται, ναί.
Καὶ θὰ τὸν τιμωρήσω διὰ τοῦτο.

Ναυσιτέλης ἐκκληκτος

Σὺ;

Ἀνακρέων

Τὴν Σάμον καταλείπω καὶ τὸν τύραννον.
(Ἀνέρχεται μεγαλοπρεπῶς)

Ναυσιτέλης

Πῶς φεύγεις;

Ἀνακρέων

Φεύγω, φεύγω ἀνεπίστροφος.

Ἴβυκος

Κ' ἐγὼ.

Σιμωνίδης

Κ' ἐγὼ.

(Ἀμφότεροι ἀκολουθοῦσι τὸν Ἀνακρέοντα)

Ναυσιτέλης

Ἄ, στήτε· ὦ θὰ λυπηθῆ
ἐὰν ἐκ Σάμου καὶ οἱ τρεῖς ἀπέλθῃτε.

Ἀνακρέων

Αἴ, σπεῦσε τότε πρὸς αὐτὸν, Ναυσιτέλες,
κ' εἰπέ νὰ μὲ ἀφίην ἤσυχον.

Ναυσιτέλης ἐξερχόμενος δρομαίως

Ναί, ναί.

ΞΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΝΑΥΣΙΤΕΛΟΥΣ,
εἶτα ΔΑΦΝΗ καὶ ΔΟΚΡΙΩΝ.

Φερεκύδης

Εἰδύχει τώρα· τοῦτο μόνον σ' ἔσωσεν.

Σιμωνίδης
Τὸν οἶνον, φίλοι, τώρα νὰ μεθύσωμεν.

Φερεκύδης
Σὺ πίνεις, βλέπω....

Σιμωνίδης γελῶν
Πίνω;

Φερεκύδης
Μὲ κατήσχυνας!

Ἴθυκος βλέπων τὴν Δάφνην
Ἢ Δάφνη!
(Πάντες στρέφονται)

Δάφνη κατερχομένη περιχαρῆς
Ναί, ἡ Δάφνη ὅλη ἔρωσ.

Ἀνακρέων μακρυνόμενος αὐτῆς
Τί;

Φερεκύδης πλησιάζων αὐτὴν
Πῶς; ὅλη ἔρωσ, χρησομηλολόγιον;

Λοκρίων
Ὁ Ἔρωσ αὐτῆ, Ἀφοσίωσις ἐγώ.

Φερεκύδης ἐκθύμως
Καλῶς· κερνᾶτε τότε, πάντες πίνωμεν
ἐν εὐφροσύνῃ, θυμηθῆτε καὶ χαρᾶ,
διότι τῷ δυνάστη δοῦς τὰ τάλαντα
ὁ Ἀνακρέων εἶνε σήμερον πτωχός.

Δάφνη ἐκπληκτος
Τί, πῶς;

Λοκρίων ἰδίᾳ
Τί λέγετε;

Δάφνη ἰδίᾳ
Τὰ ἀπέδωκε;

Λοκρίων
Θεοί!

Φερεκύδης
Δὲν πίνετε; πῶς τοῦτο;

Πάντες
Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Φερεκύδης
Ἐλθε, Λοκρίων, σὺ ἢ Ἀφοσίωσις.

Λοκρίων ἰδίᾳ
Βαβαί τοῦ πάθους! Φεύγω σῶζων τὰ λοιπὰ.
(Ἐξέρχεται θρομαίως)

ΞΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ ΔΟΚΡΙΩΝΟΣ.

Φερεκύδης
Καὶ σὺ ὁ Ἔρωσ, πῶς δὲν πίνεις, Δάφνη μου;

Δάφνη
Πτωχός, ἀλήτης, ὅπως πρόφη; Χαίρετε.
(Ἀνέρχεται μεγαλοπρεπῶς)

Φερεκύδης
Εὐτύχει, λάτρις τοῦ χρυσοῦ, εἰς κόρακας.

Δάφνη ἐπιστρεφομένη καὶ τῷ Ἀνακρέοντι
Ἀνάλαθε καὶ πάλιν ὄσ' ἀπέδωκες
διὰ νὰ μείνω μετὰ σοῦ διὰ παντός.

Ἀνακρέων ἐναγκαλιζόμενος
τὴν Λαγίσκα
Καὶ τίς σε θέλει πλέον; Φύγε, ἀπελθε.
(Κατερχόμενος)

Χρυσὸν νὰ λάθω; σήμερον, ἐγώ, ἐγώ;

Δάφνη
Ἄϊ, τότε φεύγω. Χαίρε, μουσοπάτακτε.
(Ἀνέρχεται βραδείως)

Φερεκύδης γελῶν
Ὁ Ἔρωσ φεύγει· πῶς δὲν ἵπτασαι λοιπόν;

Λαγίσκα
Εὐοί, εὐάν, τὸ ἄσμα· ψάλε, ποιητά.

Πετᾶλη
Καὶ ἄφες ταύτην, ἥτις εἶνε ἄμουσος.
(Ἡ Δάφνη εὐάσα εἰς τὴν θύραν καὶ τοὺς πρώ-
τους ἤχους τοῦ ἄσματος ἀκούσασα ἵσταται
ἀμφορρεπῆς. Εἶτα ἐπιστρέφεται καὶ ἀκούει
ἐν ἐκστάσει· βαθυηδὸν δὲ πλησιάζει μετὰ
συγκινήσεως ἀρρωμένη, ἐνῶ πάντες προσέ-
χουσαι εἰς τὸν Ἀνακρέοντα.)

Ἀνακρέων ψάλλον εὐθύμως
Ἄν παρτέινεν ὁ πλοῦτος
τὴν ζωὴν ἡμῶν πληρόνων,
θὰ ὑπέμενα φυλάττων
ἐν τῇ κρύπτῃ τὸν χρυσόν,
ὅπως δώσω τῷ θανάτῳ
καὶ μακρὰν ἐμοῦ ἀπέλθῃ.

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἐξαρτᾶται
ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐφημέρων
ν' ἀγοράζωμεν μὲ πλοῦτη
κατ' ὀλίγον τὴν ζωὴν,
τί ματαίως νὰ θηρεύω
τὴν ἀπόκτησιν χρυσοῦ;

Ἀφοῦ μέλλω ν' ἀποθάνω
τί μὲ ὠφελεῖ ὁ πλοῦτος;
Ἄφετέ με κἄν νὰ πίνω
μετὰ φίλων ἐν χαρᾶ,
καὶ ἐνόσω ζῶ εὐθύμως
νὰ τελῶ τὴν Ἀφροδίτην!

Δάφνη γόνυ κλίνουσα ὅπισθεν
τοῦ Ἀνακρέοντος
Ἦ, ψάλε πάλιν.

Ἀνακρέων στρεφόμενος
Δάφνη!
Πάντες
Πῶς;

Φερεκύδης
Γονυκλινῆς;
Δάφνη
ἐγειρομένη καὶ πᾶν ὅ τι φέρει τιμαλφές
κατὰ γῆς ῥίπτουσα ἐν ἀγανακτήσει
Ἴδοῦ ἐγὼ ἢ λάτρις τοῦ χρυσοῦ, ἰδοῦ.

Ἴθυκος
Πῶς, Δάφνη;

Δάφνη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας
Ἦ, τί ἄσμα! ὦ, θεοί, θεοί!
Κρατήσατέ με καὶ δὲν θέλω ἄλλο τι
ἢ νὰ ἀκούω ψάλλοντα τὸν Τῆϊον.

Ἴθυκος
Ἐλθε, ὦ Δάφνη.

Δάφνη
ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Ἴθυκου μετ'
ἀγαλλιάσεως βλέπουσα τὸν Ἀνακρέοντα
Ἦ, τί ἄσμα ἐνόησον!

Ἀνακρέων
Κερνᾶτε οἶνον.
(Δίδει κύπελλον τῇ Δάφνῃ)
Δάφνη, λάβε κύπελλον.

Λαγίσκα κερνώσα
Εὐοί εὐάν!

Πετᾶλη κερνώσα
Ἵπέρου!

Ἴθυκος
Κίρνα.

Σιμωνίδης
Κίρνα.

Φερεκύδης προτείνων τὸ κύπελλον
τῇ Πετᾶλῃ ὅπως πληρώσῃ αὐτὸ
Ἄϊ!

Ἀνακρέων ἐπὶ τῷ λογαίῳ
Ἀφοῦ θνητὸς ἐτέχθην ἔπειμι κ' ἐγὼ
τὴν ἀτραπὸν τοῦ βίου ὅπως ἅπαντες.
Γνωρίζω πόσον μέγρις ὄρας ἔζησα
πλὴν πόσον ἔγω νὰ διέλθω ἀγνοῶ.
Λοιπὸν φροντίδες, μέθετέ με, ἄπιτε
καὶ τὴν ψυχὴν μου μὴ ταράξῃτε ποτέ.
Πρὶν ἢ τὸ τέρμα καταλάβῃ καὶ ἐμὲ
νὰ παίξω θέλω, νὰ γελᾶσω ἄφροντις
καὶ νὰ χορεύσω πίνων πίνων ἐς ἄει.

Λαγίσκα
Εὐοί, εὐάν.

Πετᾶλη
Ἵπέρου!
(Πάντες συγκρούοντες τὰ κύπελλα)
Ἄ, ἄ! ἄ, ἄ, ἄ!

Φερεκύδης
Καὶ τώρα εἰς τὸ γεῦμα πάντες ἄγωμεν.

Θράσων ἐνθους
Τί θέλεις γεῦμα πλέον. Ψάλε, φίλατε.
(Ἀρπάσσει τὰ κρόταλα καὶ περιέρχε-
ται τὴν σκηρὴν ἔδων καὶ πηδῶν)

Δάφνη ἐν ἀγαλλιάσει
Ἴδοῦ ἢ εὐτυχία, ὄχι ὁ χρυσός.

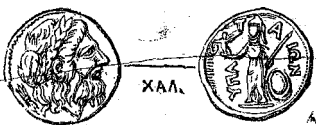
ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΥΠΑΤΗΣ

Ἡ Ὑπάτη ἥτις ἐλέγετο καὶ Ὑπατα¹ ἦτο πρωτεύουσα τῶν Αἰνιάνων κειμένη ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Σπερχειοῦ καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης. Ἐπὶ τοῦ πολέμου τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Ρωμαίων ἡ πόλις αὕτη οὐ μόνον ἦτο τεταγμένη μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλὰ καὶ ἔδρα ἐγένετό ποτε τοῦ αἰτωλικοῦ συνεδρίου². Ἡ Ὑπάτη ἐξῆλθε τέλος, ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τῷ 192 π.χ. ἀρ' οὗ χρόνου ἀγνωστοῦν τὰς περαιτέρως τύχας τῆς πόλεως, μέχρι τοῦ 5^{ου} αἰῶνος, ὅτε εὗρισκομεν αὐτὴν ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ Ἱεροκλέους³.

Τῆς Ὑπάτης αἱ γυναῖκες δικρίνοντο, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Θεσσαλαί, ἐπὶ τῇ μαγικῇ αὐτῶν τέχνῃ. Ἴσως δὲ συνείχετο ἡ φήμη αὐτῶν αὕτη πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἱκατικῶν πηγῶν ἐγγὺς τῆς πόλεως, ὧν ἐγένετο χρῆσις ἤδη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους⁴ καὶ τοῦ ἔλλεθρου, ὅστις ἐφύετο πολὺς ἐν τοῖς περιχώροις⁵.

Κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἡ Ὑπάτη ἦτο ἀκμάζουσα πόλις μετ' ἐπισκοπῆς καὶ ἐκαλεῖτο Νέαι Πάτραι, διέπρεψε δὲ ὡς ἔδρα τῶν δεσποτῶν τῆς Θεσσαλίας μέχρι τοῦ ἔτους 1318. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπέστη πολλὰς περιπετειάς ἕως κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων ὠνομάσθη Πατρατζίκι. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπεδόθη αὐτῇ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Οὐδὲν νόμισμα τῆς πόλεως ταύτης ἦτο ἄχρι τοῦδε γνωστὸν, διὸ δημοσιεύομεν ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον τότε ἀπεικόνισμα καὶ τὴν περιγραφὴν ἀνεκδότου τινὸς νομίσματος, δι' οὗ προσκρίεται ἡ ἀρχαία Γεωγραφία μίαν νέαν πόλιν.

Κεφαλή Διὸς πρὸς δεξιὰ. Ὅπισθεν κεραυνός.

Ὅπ. ΥΠΑΤΑΙΩΝ. Ἀθηνᾶ ὀρθία κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ Νίκην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς δόρυ. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἀσπίς. . . . . Χαλκός. 3.

Π. ΔΑΜΠΡΟΣ.

¹ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ὑπάτη.

² Tit. Liv. 36, 28. Πολύβ. XX, 9. 11.—XXI, 2. 3.—

³ Ἱεροκλ. 642, 7. ἔκδ. Parthey.

⁴ Stefanj. Reise durch einige Gegenden des nördlichen Griechenlands, σ. 52 κ. ἔ.

⁵ Θεοφρ. περὶ φυτῶν Ἱστορ. IX, 10, 2. Plin. Hist. Nat. XXV, 21.

ΗΛΕΙΑΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐπαρχία τῆς Ἠλείας πολλὰς πολλοὺς πολλάκις μέχρι τοῦδε παρέσχε λόγων ἀφορμὰς, ὡς κινήματα τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τῶν σκαφῶν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τῶν ἐν αὐταῖς εὐρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἄλλων ἐξόχων τῆς καλλιτεχνίας ἔργων· πολλοὶ ἔγραψαν περὶ τῶν κατὰ τὸν δῆμον Ὀλυμπίων σχεδὸν συντελεσθεισῶν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐργασιῶν καὶ ἐθαυμάσθη ἤδη ὑπὸ περισσοτέρων ἢ τε παιδίας ἢ Ὀλυμπιακῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα πολλὰ ἔτι ὑπολείπονται εἰς ἀναγραφὴν τακτικὴν καὶ ἀκριβῆ ἐν σειρᾷ τελείᾳ, πρὸς ἀποτελεσθῆναι ἑνὸς ὅλου, πάντων τῶν ἀνευρεθέντων ἐν τῇ ἐξόχῳ καλλονῆς καὶ ἀνεκφράστου ἐντυπώσεως ἐκείνη ἐκτάσει, ἣν θεώμενός τις μόνον πείθεται ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὗρεθῆ ἀλλαχοῦ θέσις οὕτως ἀρμόζουσα εἰς ἐνίδρυσιν τοῦ οἰκήματος τῆς ὑψίστης θεότητος.

Πλὴν τούτων καὶ ἐκτὸς τῆς ἐντυπώσεως, ἣν παρέχουσιν ἄλλα τινὰ ἐγγὺς μέρη καὶ διὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν ἀξίαν καὶ διὰ τῆς θέσεως τὸ ἔζοχον, ὁλόκληρος ἡ ἐπαρχία ἀνὰ πᾶν βῆμα νέας ἐξελίσσουσα καλλονὰς ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῆς φύσεως αὐτῆς ἡδίστην παρέχει τὴν ἐξέτασιν, χρῆζομεν ὅμως καὶ μακροτέρως τινὸς μελέτης καὶ ἐξεργασίας, οἶκν, τόγε νῦν, ὃ χρόνος δὲν ἐπιτέρει. Τούτου ἕνεκα καταλείπων καὶ ἐς ἄλλοτε ἀναβάλλων τὸ ἔργον τοῦτο παρατίθημι ἐνταῦθα μικρὰς μόνον καὶ λίαν συντόμους σημειώσεις ἐπὶ τινῶν μέχρι τοῦδε, ὅσον ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἀπακρητήτων καὶ ἀνεκδότων ἀντικειμένων ἅ, τε νεωστὶ ἀποκαλυφθέντων τῶν τε παλαιότερων χρόνων, τῶν τε Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν καὶ τῶν Φραγκικῶν καὶ Βυζαντικῶν.

Πρῶτον πάντων συνήντησα κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ χωρίου Βαρθολομίου ἐν τῷ δήμῳ Ἥλιδος πρὸς τοῦ Καβάσιλα πρὸ τοῦ μικροῦ χωρίου Καρδικάφτη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἔχθης τοῦ Πηνειοῦ λίθου μεγάλου κανονικώτατα τετρημένους, τετραγωνικούς, ἕκ τινος παρὰ τὸν ποταμὸν οἰκοδομῆς, οἵτινες νῦν κεῖνται παρὰ τὴν ὁδὸν, ῥιφθέντες ἐκεῖ ἐκ τῆς τῶν ἀγρῶν σκαφῆς, τῶν παρὰ τὸν ποταμὸν. Ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκοδομῆς εἶνε εἰλημμένα, ὡς φαίνεται, καὶ πάντα τὰ τεμάχια ἐν οἷς καὶ τινὰ μαρμαρίνα ναύσκου κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος κειμένου. Οὐδὲν ὅμως ἔχνος ἐπιγραφῆς ὑπάρχει, ὅπερ οὐκ ὀλίγον ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς προσδιορισμὸν τῶν λειψάνων ἐκείνων, ἅτινα ἐπὶ πολὺ, ὡς ἔμαθον, ἐξετείνοντο, πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς ὀλίγους περιωρίσθησαν λίθους ὑπὸ τῶν πέριξ οἰκούντων.

Δὲν ἀπέχει μακρὰν τοῦ σημείου τούτου τὸ μικρὸν χωρίον τὸ παράδοξον φέρον τὴν ἀνομασίαν «τοῦ Καβάσιλα». Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ κώμῃ ὑπάρχει εἰς ναὸς οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνακαινισθείς, ὃ τοῦ ἀγ. Γεωργίου, ὑπὲρ τὴν θύραν τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς Β. ἀγάζεται πλάξ μαρμαρίνη ἥτις κατὰ τοὺς

πρεσβυτέρους τῶν κωμητῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τοῦ παλαιότερου μικροῦ ναοῦ. Ἡ πλάξ αὕτη φέρει ἐντὸς πλακίσου ἐκ κυβικῶν σχημάτων κατ' ἀντίθετον φορὰν ἐναλλάξ διακειμένων ἀνάγλυφον οἰκόσημον, βεβαίως, ὡς ἡ παρὰστασις δεικνύει. Ἐχει δ' αὕτη ᾧδε: Μεγάλη ἀσπίς ἐν τῷ μέσῳ μετ' ἀναγλύφου ἐπ' αὐτῆς παραστάσεως ἐλαιοδένδρου ὑποβαστάζεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀναβεβλημένων χιτῶνα μέχρι που μέσων τῶν μηρῶν καταπίπτοντα καὶ περὶ τὴν ἀσπὴν ἐζωσμένον. Ἡ θέσις τῶν δύο ἀνδρῶν εἶναι κατ' ὅλα ὁμοία, πλὴν τῆς ἐναλλαγῆς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῆς ἀπαιτουμένης ὑπὸ τῆς συμμετρίας, διότι ὁ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀποβλέπει. Ἀμφοτέρων λοιπῶν ὁ μὲν ἕτερος τῶν ποδῶν κάμπτεται κατὰ γωνίαν ὀρθὴν πρὸς τὰ ὀπίω ἀκουμβῶν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πλακίσου, ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πρόσω τεταμένος ὑποστηρίζει τὸ οἶον ἐν κινήσει εὐρισκόμενον σῶμα, ἐν κινήσει πρὸς ὑποβάστασιν τῆς ἀσπίδος διὰ τῶν χειρῶν, ὧν πάλιν ἡ μὲν πρὸς τὰ κάτω ἔχεται τῆς ἀσπίδος, ἡ δ' ἕτερα πρὸς τὰ ἄνω τεταμένη ψαύει τὴν ἔξω γραμμὴν αὐτῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τερματιζούσης τὴν ἀσπίδα ἄνωθεν καμπύλης πρὸς τὰ κάτω ἐπιφανείας εἶνε ἀναγεγλυμμένος ὁ Σωτὴρ τῆ μὲν δεξιᾷ εὐλογῶν, τῆ δ' ἀριστερᾷ τὸν κόσμον ἐν σχήματι σφαίρας, ὡς συνήθως, συνέχων.

Ἡ κώμη, ἐν ἧ ὁ ναὸς, οὐδὲν σημεῖον ἕτερον διασώζει ἐξ οὐδὲ μὴ μὲνός τις γὰρ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πλάξ ἢ ἄνω ἀναφερομένη ἀνήκεν εἰς οἰκοδομὴν τινα μεσαιωνικὴν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ οἰκόσημον τοῦτο μετακομίσθη ἐκ τῆς ἐγγύς κειμένης (εἰς τετάρτου ὄρους περίπου ἀπόστασιν) μεγαλειτέρας κώμης τῆς Ἀνδραβίδας, ἣτις κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἤμαρ καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Guillaume de Champlitle. Ὡς ἐνδειξίς τῆς ἀκμῆς αὐτῆς καὶ ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις σώζεται ἐν τῇ Ἀνδραβίδᾳ τὸ πλεῖστον μέρος ναοῦ γοθικοῦ ἰδρυθέντος μετὰ τὴν ἐντελῆ ὑποταγὴν τῆς Ἡλίδος εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Μομφερράτου, καὶ ὡς μητροπόλεως θεωρουμένου τῶν Λατίνων ἐπισκόπων. Δυστυχῶς τὸ φραγκικὸν τοῦτο κτίσμα, κεχωσμένον οὐκ ὀλίγον, χρησιμεύει ἤδη ὡς μάνδρα προβάτων, πλήρες πύσης ἀκαθαρσίας, καίπερ ἐν αὐτῇ τῇ κώμῃ κείμενον.

Ἐν κιονόκρανον Δωρικὸν μικρὸν μαρμαρίνον καὶ ἄλλα λείψανα ἀρχαίας οἰκοδομῆς εὐρίσκονται ἐξωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Δημητρίου ἐν τῷ χωρίῳ Σαμπάναγα κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Πανειῶ καὶ ἄλλα δὲ μέρη οἰκοδομημάτων εἰσὶν ἐπὶ τοῖς τοῦ ναοῦ τοίχοις ἐσφηνωμένα πῶρινα τὰ πλεῖστα τὰ δὲ καὶ μαρμαρίνα.

Ἐν τῷ χωρίῳ «Μπουχιάτη», ἡμίσειαν ὄραν τῆς παλαιᾶς ἀπέχοντι Ἡλίδος, ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ παρὰ τὸν ναὸν σχολείου κεῖται ἐντετοιχισμένον μέρος θυρώματος μεγαλοπρεπεστάτου καὶ πλουσιώτατου κεκοσμημένου, μήκους 1,01, πλάτους 0,33. Ἡ ἐργασία τῶν ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τούτου κοσμημάτων, χαρακτηριζομένη ὑπὸ βαθέως ἐγκεκαραγμένων γραμμῶν, Ῥωμαϊκοῦς ὑποσημαίνει τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ διαδοχικῶς ἐκ τῶν ἔξω σειράς ἀλλεπαλ-

λήλους κοσμημάτων, Λέσβιον δηλ. ὄρμον μετὰ τὴν πρώτην ταινίαν, εἶτα φύλωμα πλουσιώτατον, μεθ' ὃ Λέσβιον ὄρμον πάλιν, ἐπακολουθούμενον ὑπὸ ἀλακωτοῦ φυλλώματος, ἢ μᾶλλον παρατεταγμένων μικρῶν βεβδῶσεων, μετὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχει τρίτος Λέσβιος ὄρμος, ὃν ἐπιστέφει σπειρα πλουσία.

Τὸ τεμάχιον τοῦτο ὡς καὶ πολλὰ κατὰ τὴν κώμην ἐσκεδασμένα λείψανα οἰκοδομῶν λίθου δηλ. πῶρινου καὶ μαρμαρα μετακομίζονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῆς ἐγγύτατα κειμένης «Παλαιοπόλεως», ἣτις θεωρεῖται κειμένη ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς παλαιᾶς Ἡλίδος καὶ ἣτις διασώζει οὐκ ὀλίγα λείψανα οἰκοδομῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταστρεφόμενων.

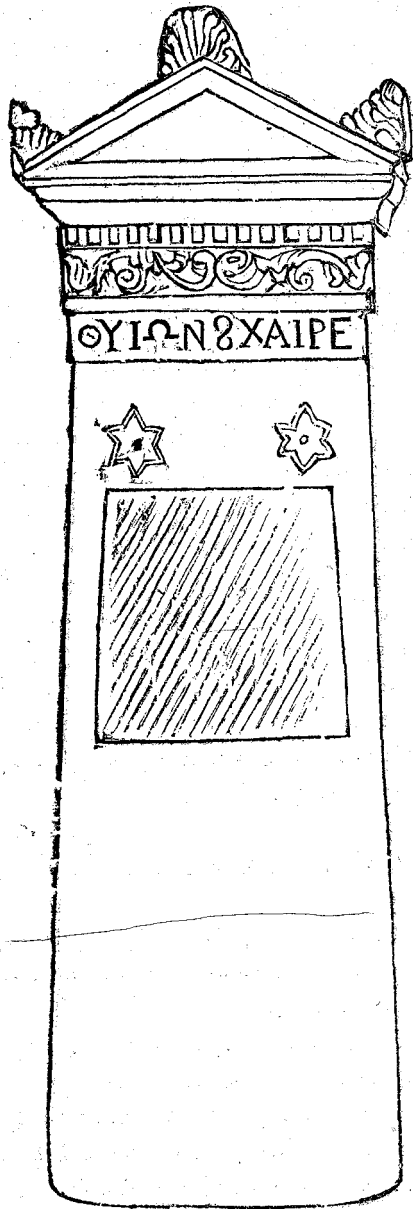
Ἐν τῇ κωμοπόλει τῶν Λεχαινῶν διεσώθη ἐξωθεν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων πλάξ ἐπιτυμβία μετὰ ἀετώματιου καὶ ἀκροκεράμων κατὰ τὰ ἀκρωτήρια ἐκ λίθου σκληροτάτου ὑπερύθρου (κοιν. ἀμυγδαλόπετρας), ὕψους 1,30, πλάτους 0,44 καὶ πάχους 0,12. Τὰ ἐπὶ τῶν ἀκροκεράμων ἀνθέμια ἀμελῶς καὶ ἄνευ τέχνης μεγάλης ἐξεργασμένα, αὐτῶν δὲ τῶν ἀκροκεράμων αἱ δύο κατὰ τὰς γωνίας τὰς ἀντικειμένας, ἀποτετριμμένα τὰ ἄκρα. Μετὰ τὸ γεισωμάτιον τοῦ ἀετώματος ὡς μεταβατικὰ μέλη ὑπάρχουσι δύο κυμάτια, ἢ μᾶλλον ταινία φυλλώματος κυρτῶς ἐξέχουσα καὶ ἕτερα κάτωθεν ταύτης ἐν μέρει ἀντιθέτως εισέχουσα, μεθ' ὃ ὀδοντωτὴς κανὼν δέκα καὶ τέσσαρας ἀριθμῶν ὀδόντας τερματίζει τὸ ἄνω τοῦ μνημείου μέρος, μεταβιβάζων εἰς ταινίαν ἐν εἰδει διαζώματος ἐπισημοῦσαν τὴν πλάκα δι' ἐπιμελῶς ἐπ' αὐτῆς ἀναγεγλυμμένων δύο ἀπὸ τῶν γωνιῶν ἐν ἑλίξει πρὸς τὸ μέσον κατ' ἀντίθετον φορὰν συστρεφόμενων καυλῶν μετὰ φυλλώματος ἀκάνθης καὶ ἀνθους. Μεταβατικὴ ταινία καὶ κυμάτιον ἑλαφρῶν μεταβιβάζει εἰς τὴν κυρίως στήλην, φέρουσαν ἐν ταινίᾳ κεχωρισμένη δι' ὑψηλοτέρας πωσ τῆς λοιπῆς πλακῆς ἀναγλυφῆς, ἐπιγραφὴν τήνδε:

ΘΥΙΩΝ ε ΧΑΙΡΕ

Μετὰ τὴν λέξιν *Θυίων* κεῖται σημεῖον τι ἢ γράμμα συμβολικόν, ἐν σχήματι τοῦ ἀριθμοῦ 8 περίπου, ἕπερ οὐδὲν ἄλλο βεβαίως εἶνε ἢ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Μετὰ τὴν ταινίαν, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή, ὡς κοσμήματα τῆς πλακῆς ὑπάρχουσι δύο ἄνθη κρίνου ἀντὶ τῶν συνήθων ῥοδάκων, εὐθύς δὲ μετὰ ταῦτα μέρος τῆς πλακῆς τετραγωνικὸν ὕψους 0,35, πλάτους 0,34, δὲν φέρει τὴν τῆς λοιπῆς στήλης ἐξεργασίαν. Ἐν ᾧ δηλ. ἀπασα ἢ λοιπὴ ἐπιφάνεια, ὑποβοηθούσης τῆς τοῦ λίθου φύσεως μέχρι στυλπνότητος ἀξίας λόγου ἐλεάνθη, τὸ μέρος τοῦτο φέρει τραχύτητα, ἀλλὰ τραχύτητα κανονικὴν, ἢ μᾶλλον τούτου ἐλλείπει ἢ τελευταία ἐργασία, ἐπίτηδες οὕτω, ἵνα, ὡς φαίνεται δι' ἐπαλοιφῆς καταλλήλου παρασκευασθῆ ἐπιφάνεια ἐπιτηδειότερα εἰς ἀπεικόνισιν τῆς ἀρμοζούσης παραστάσεως.

Χάριν τῆς ἀνω παραθεθείσης περιγραφῆς ἕμα δὲ καὶ ἕνεκα τοῦ [ιδιορρυθ-
μου ἐν τισὶ τῆς στήλης, παρατίθημι ἐνταῦθα εἰκόνα ταύτης ιδιόχειρον ἐξ ἧς

τὸ σχῆμα καὶ ἡ διάθεσις τῶν γραμμάτων, ἢ οὐχὶ μεγάλη ἀκρίβεια τῶν
γραμμῶν ἐν τοῖς κοσμήμασι, μεθ' ὅλην τὴν ἐν μέρει φαινομένην ἐπιμέλειαν
ἐν τισὶ τούτων, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ αὐτὸς ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς, δύναται.

νὰ δώσωσιν ἰδέαν τῶν χρόνων εἰς οὓς ἀνακτέον τὸν λίθον. Εἶνε δ' οὗτοι οἱ
τῆς παρακμῆς Ῥωμαῖκοί.

Ἄνευρέθη δ' ἡ στήλη αὕτη κατὰ τὴν θέσιν «Τουρκόπουλο» εἰς ἡμίσειαν
μόλις τῶν Λεχαινῶν ὄρας ἀπόστασιν, μετὰ τινων μικρῶν κιονοκράνων καὶ
ἄλλων ἀσήμων λειψάνων ἐγγὺς αὐτῆς νῦν κειμένων.

Καὶ ταῦτα μὲν εὖρον ἄξια σημειώσεως ἐν τοῖς πεδινωτέροις μέχρι Λε-
χαινῶν. Πέραν δὲ τούτων οὐδὲν πλέον εἰς τοὺς χρόνους τοὺς παλαιότερους
ἀναγόμενον εἶδαν, ἐκτὸς βάρου τινὸς ἐνεπιγράφου ἐν ναίσκῳ πρὸ τοῦ χω-
ρίου Κρικουκίου, περὶ οὗ ἄλλοτε. Ἐν τούτοις οὐδαμῶς ἀνάξια λόγου θεωρῶ
τὰ ὀλίγα τῆς Βυζαντιακῆς καὶ νεωτέρας τέχνης ἃ σώζονται ἐν τινι τῶν
ὄρεινότερων δῆμων. Ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ τοῦ δήμου Λαμπείας, τῇ Δίβρῃ,
καὶ ἔντινι τῶν πολλῶν αὐτῆς συνοικιῶν, τῷ Ἀπάνω Μαχαλάῳ, ὑπάρχει να-
ῖσκος τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγ. Τριάδος, ὅπως ἄσχημος τὸ ἐξωτερικόν,
φέρων στέγην τὴν συνήθη ἐπὶ πασῶν τῶν οἰκιῶν τῆς Δίβρης, κεκαλυμμένην
δηλ. ὑπὸ εἶδους σχιστολίθου, ὅστις ὅμως ἐσωτερικῶς ἐν μικρῷ φέρει ὄλον
τὸν τύπον τοῦ Βυζαντιακοῦ ρυθμοῦ καὶ κατακοσμεῖται ὑπὸ ἀπείρων τοιχο-
γραφιῶν ἐφ' ὅλων τῶν πλευρῶν, ὧν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος μένει ἀνευ γρα-
φῆς. Αἱ πλεῖστα τῶν εἰκόνων διατηροῦνται κάλλιστα, φθορᾶς μόνον μικρᾶς
ἐπενεχθείσης ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἐγγὺς τούτων προσκολλημένων κη-
ρίων. Πολλῶν ἁγίων κατεστράφη ἡ ὄψις, ἢ δὲ καταστροφή αὕτη ἀποδίδεται
ὑπὸ τῆς παραδόσεως εἰς τοὺς καταλαθόντας Ἀλβανοὺς τὴν κωμόπολιν κατὰ
τὴν τοῦ 1821 ἐπανάστασιν. Τὸ μνημεῖον εἶνε ἄξιον συντηρήσεως μάλιστα
διὰ τὰς εἰκόνας, καὶ κελὸν θὰ ἦτο ἐὰν ἐλαμβάνετο πρόνοιαν σωστικὴ τῶν
πολλῶν καὶ καλῶν τοιχογραφιῶν τῶν καθ' ἐκάστην ὑπὸ φθορᾶς ἐπαπειλου-
μένων.

Ἡ παράδοσις ἀνάγει τοὺς χρόνους αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς 13ης καὶ τὰς
ἀρχὰς τῆς 14ης ἑκατονταετηρίδος, ἀλλὰ καὶ μίαν πρὸ τῆς πρώτης ἐὰν προ-
σθήσῃ τις πρὸς τὰ ὀπισθεν ἴσως δὲν εὐρίσκεται ἐν ἀπάτῃ, ἕνεκα τῆς παλαιό-
τητος τῶν πλείστων γραφῶν καὶ τοῦ τύπου τῶν ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἐπιγραφῶν.
Δυστυχῶς δὲν κατάρθειώσα νὰ ἀνεύρω τὸ μέρος ὅπου εἶνε ὀρισμένως ἀναγε-
γραμμένον τὸ ἔτος τῆς οἰκοδομῆς, ὅπερ μόνον εἰς τῶν παλαιότερων ἱερέων
τῆς κωμοπόλεως γνωρίζει, πλὴν ἀπουσιάζων δὲν ἠδυνήθη νὰ με βοηθήσῃ εἰς
ἀνεύρεσιν αὐτοῦ.

Εἰς τετάρτου ὄρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως ὑπάρχει μικρὰ μονὴ
ἢ μᾶλλον μετόχιον ἄλλης μονῆς περισσότερον πρὸς Β. ἀπεχούσης, ἐν ᾧ με-
τοχίῳ κεῖται ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Τὸ μετόχιον τοῦτο φέρει
τὸν τύπον καθ' ὅλα μικρᾶς μονῆς, διὸ καὶ οὕτως ὠνόμασα αὐτὸ, τρέφονται
δ' ἐν τοῖς ἐν εἶδει τρωγλῶν δύο κελλίαι αὐτοῦ παχυνόμενοι δύο καλόγηροι
διατηροῦντες τὰ περισωθέντα βιβλία καὶ χρησιμεύοντες ὡς ταμεῖον τῶν περι-
τοῦ μετοχίου τούτων ὀλιγίστων εἰδήσεων. Τὸ πρῶτον ὅπερ ἐπιδεικνύεται τῷ

ἐπισκεπτομένῳ τὸν τόπον τοῦτον εἶνε ὁ ναὸς, κοινὸς τὴν κατασκευὴν, κατὰ-
γραφος δὲ πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις, κατακεκαλυμμένους ἔχων τοὺς τοίχους
ὑπὸ τῆς ἐν γραφαῖς ἐπ' αὐτῶν ἀνελισσομένης ἱστορίας τῆς τε Παλαιᾶς καὶ
Νέας Διαθήκης. Αἱ εἰκόνες εἶνε ἐπισκευασμέναι πᾶσαι, κατὰ τὴν ὑπὲρ τὴν
θύραν εὐθὺς ἔσῳθεν ἐπιγραφὴν, ἣν ἐρμηνεύει, ἀπὸ στήθους πλέον γνωρίζων
αὐτὴν, ὁ συνοδεύων μοναχός. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὡς χαρακτηριστικὴν τῶν
χρόνων καθ' οὓς ἐγράφη καὶ δι' ἐκυτὴν καὶ διὰ τὸ σημεῖον τῆς ἱστορίας τῆς
τέχνης ὅπερ συνοδεύει, ἀναγράφομεν ἐνταῦθα ἀκριβῶς ὡς ἔχει, διὰ τῶν συ-
νήθων ὁμῶς χαρακτηριστῶν, ἐν ᾧ ταύτης μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ προτελευταίου
στίχου καὶ ὀλόκληρος ὁ τελευταῖος εἶνε διὰ μικρῶν γεγραμμένα, τὸ δὲ λοιπὸν
φέρει τὰ μεγάλα Βυζαντιὰ γράμματα. Ἔχει δ' ὧδε εἰς δέκα καὶ τέσ-
σαρες στίχους:

«Ἀνεκινίστοι ἐκ βῆθρον γῆς ὁ πάνσεπτος οὕτως καὶ θεὸς ναὸς τῆς ὑπ
ἀρευλογιμένης δεσπίνης οἶμον Θεοτόκου κὲ ἀειπαρθένου Μαριάς ὁ ἔπεκ
«λιθεις κοίμησας καὶ ἔξογραψῆστι διὰ σινδρομῖς κόπαι καὶ ἔξῳδου παρὰ τοῦ
«πανωσιοτάτου καὶ ἀγιοτάτου πατρὸς ἡμῶν Κυρίου Κυρίου Χριστῶν
«θου ὁρομονάχου ὁ ἐκλίθης Μαρκούρη μετὰ τὸν συνε
«υρεθέντον ἀγίον πατέρων υ καὶ ἀρχιερατετεθά
«ντον υ παρὰ τοῦ θεοφυλεστάτου κὲ ἀγίου υ τάτου κυρίου
«κυρίου Σημεὸν υ ἀρχιεπισκόπου τις ἀγιοτάτης ἐπισκοπῆς
«Ὀλένης.

«Κὲ διὰ χειρὸς ἐμοῦ Ἀντωνίου ἐν κόμη καὶ πατρίδος Ναζερῶ
«αυτοῦ Καλαρίτου ἐν ἔτι ἀπὼ ἐνσάρκου υ ου ὑκονομίας
«ΑΨΗΖ υ 1746 καὶ 47ῳ ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίου 10.

«Εὐχῆστε οἱ ἀναγινόνσκοντες Ὑμὲν φίλος πέφεικας εἴσελθε
«αχέρον, υ δὲ ἐχθρὸς καὶ βῆσκανος πόρο ποροτ. . . φεῦγε τις πύλοισ ταύτις.»

Ἐν τῷ 1746—47 ἐπισκευασθεὶς οὗτος ναὸς φαίνεται ὅτι ἐκδομηθῆ κατὰ
τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Ἐν τῶν αὐτῶ εὐρον βεβλήτῃ ἐκκλησιαστικῶ φέροντας χειρογράφους ἐν τοῖς πε-
ριθωρίοις σημειώσεις ἀναφερομένας εἰς τὰ τῆς κωμοπόλεως, ἐξ ὧν πολλὰ ἠδύ-
ναντο νὰ ἐξαχθῶσι μετὰ ἀκριβεστέρων καὶ πλείονος χρόνου σπουδῆν.

Φυλάττουσι δὲ καὶ οἱ μοναχοὶ παλαιὰ τινὰ βιβλία ὧν ἐν φαίνεται μοι τὸ
κάλλιστον πλὴν μὴ φέρον χρονολογίαν τινά. Εἶνε ὀγκῶδες τοῦτο χειρόγραφον
ὑπὸ τὸν ἐξῆς τίτλον:

«Σύνταγμα κατὰ στήλη τῶν περιεχομένων ἀπασῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς
ἱερεῖς καὶ θεοῖς κανόσι, πονηθέν τε ἄμα καὶ συντεθέν τῶ ἐν ἱερομονάχοις
ἐλαχίστῳ Ματθαίῳ». Εἰκονιστικὴ λίαν τῆς θέσεως εἰς ἣν εὕρισκτο κατὰ τὰ
μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ κληρὸς σχετικῶς πρὸς τοὺς ἀρχοντας καὶ λίαν
ἐκφραστικὴ καὶ διδασκτικὴ τὰλλα τυγχάνει ἢ εἰς τὸ τέλος Παρρακλητικῆς
τοῦ 1719 σημειώσεις ἧδε:

«1751 ἀλοναρίου 45

πα—κυρδανηήλ
πα

«Ἐπηκατε τὸν πνευματικὸ ὁ κιαχάγηας ὁ μουκτρά μπουούμπασις καὶ τὸν
αἰτζερεμέτησε καὶ τοῦ ἐπῆρε γρόσια 60 ἦτι ἐξῆντα ὀπονανάθεμάτον καὶ
ατὸν ἔβαλε στὰ σίδερα ἀπούναθεμάτον αὐτὸν, γηκτο παπα δανιήλ ἐτζερε-
αμέτησε τὸ μοναστήρη ὅπου ανέκαμε καλὸ καὶ ἐκίνοσ καλὸ νὰ ἔχι ἦδ ἐμῆ
«καὶ ἐπορπάτηγε κὲ σε κακαῖς στράταις νὰ ἐχῆ νὰ κρένετε μὲ τὸν ηουδα
«οπος ἔκαμε κὲ σκόρπισε τὸ πρᾶμα τῆς ἐκκλησίας καὶ ὀπηος χρηστιανὸς τὰ
«ἀναγνόνη τὰ γράμματα νὰ ἀναθεματίζη τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους».

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ τινὰ ἄλλα ἱκανῶς παλαιὰ βιβλία ἐν οἷς καὶ
Πηδάλιον χειρόγραφον τοῦ 1723, νεώτερον τοῦ ἄνω μνημονευθέντος Συν-
τάγματος, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ συλλογὴ νόμων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ κε-
φάλαια, εἰς γλώσσαν ὁμῶς ἀθλίαν, γλώσσαν φέρουσιν ὅλον τὸν χαρακτήρα
τῶν χρόνων ἐν οἷς ἐγράφη.

Ἐν Δίβρη σώζεται ἔτι παρὰ τινι πινακίον χαλκοῦν μικροῦ βήθους φέρων
ἐπὶ τῶν χειλέων ἐγκεχαρκαγμένην ἐπιγραφὴν λατινικὴν λίαν δυσανήγνωστον,
τὸ ὄνομα ἔτως τοῦ κτήτορος ἐνδικαλαμβάνουσιν μετὰ τοῦ ἔτους ἐξ οὗ προέρ-
χεται τοῦ 1208. Ἔχει δ' ἢ ἐπιγραφὴ αὐτὴ, ἣν παρατίθημι ἐνταῦθα ὡς ἔχει
μὴ δύνηθεις νὰ ἀναγνώσω αὐτὴν, πανομοιοτύπως ὧδε:

ΑΟΥ ΕΥΗΥΙΥΙΥΠΠΒΗΛ 1208

Καταβείων ἐκ τῶν ὑψωμάτων τῆς Δίβρης καὶ διερχόμενος διὰ τοῦ τερ-
πνοτάτου χωρίου Κούμνη, ἐπεσκέφθην τὴν εἰς ὀλίγης ὥρας ἀπ' αὐτοῦ ἀπό-
στασιν ὠραίαν θέσιν τοῦ Κούτη, ἐφ' ἧς τῆδε ἀκείσε φαίνονται συνοικισμοῦ
ἔχνης. Ἐκ φάραγγος συνδένδρου παρὰ τὸ Κούμνη ἀνυψοῦται λόφος μέγας,
περικεχαρκαγμένος, ὡς εἶπεῖν, πανταχόθεν ὑπὸ τῆς ὑπὸ πιτύων κεκοσμη-
μένης χαρᾶδρας· ὁ λόφος οὗτος φέρει ἐπίπεδον καθ' ὅλου ἐν οὐ μικρῶ ἐκτά-
σει τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν, ἐπίτηδες οὕτως ἐξομαλισθεῖσαν, βοθηούσης ἐννα-
εῖται, κατὰ πολὺ καὶ τῆς φύσεως τοῦ τόπου, πρὸς ἀποτελεσιὰν ἐδάφους κα-
ταλλήλου πρὸς οἰκήσιν. Ἀγνωστον ὁμῶς ὑπὸ τίνων φηθήη τὸ μέρος καὶ
πῶς ἐκαλεῖτο, μικρὰ ὁμῶς σκαφή πιθανὸν πολλὰ νὰ φέρη εἰς φῶς, ἐξήγου-
σα τὰ ἐνιαχοῦ ἡμικεχωσμένα μάρμαρα καὶ διευθετούσα ἐν σχεδίῳ κανονικῶ
πολλοὺς ἄλλους κατὰ χῶρον κειμένους λίθους.

Ταῦτα ἐν σημειώσεσιν ὅσα κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Ἠλείας εὐρον ἄξια λόγου,
ὧν τινὰ χρῆζουσιν ἰδιαιτέρας σπουδῆς, ἀπαιτούσης καὶ χρόνον ὅσον δυστυ-
χῶς δὲν εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου. Διὸ ἀρκουμαι νῦν εἰς τὰς σημειώσεις
ταύτας, δι' ὧν εἰκονίζονται σημεῖά τινὰ τῆς ἐπαρχίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρ-
χαιολογικὴν ὄψιν, μελλόντων νὰ σημειωθῶσιν ἐν δέοντι καὶ πάντων τῶν ὑπ'
ἄλλας ὄψεσι ἐνδιαφερόντων ἐν τῇ ἐρευνῇ χώρας τινὸς ζήτημάτων.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΕΝ ΘΕΙΣΟΑ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ ΝΑΟΣ

Ὁ ἔφορος τοῦ ἐν Δημητσάνῃ μουσείου, ὁ καὶ δημιουργὸς αὐτοῦ, ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Βογιατσῆς, οὕτινος ὁ ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων ζήλος εἶναι παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερος, ἐπιστέλλει μοι ἐκ Δημητσάνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 αὐγούστου τὰ ἑξῆς.

»Μετὰ πολλὰς ματαίας ἐνταῦθα ἀποπειρὰς πρὸς ἀνακάλυψιν κερωσμένων ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν ἧ θέσει ὑπάρχει ὁ πελασγικὸς καθ' ὕμῃς κίων, ἐνθα εὐρέθησαν τάφοι τινὲς καὶ τεθραυσμένα ἀγγεῖα, καὶ ἐν ἄλλαις ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Δημητσάνης θέσεσιν, ἐνεργηθείσης πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνασκαφῆς ἐν Θεισόῳ, ἀνεκαλύφθη ναὸς τις, περὶ οὗ οὐδὲνα λόγον ποιεῖται ὁ Παυσανίας.

»Τὴν Θεισόαν κειμένην παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λουσίου παταμοῦ (Παυσα. Ἀρκαδ. 5, 28) καὶ ἀφισταμένην τῆς Δημητσάνης πέντε ὥρας, πάντας ἐπεσκεψάμην ἐπανειλημμένως, τὸ ἔτος 1872, δὲν ἐδυνήθην ὁμως νὰ εὕρω τότε ἐν αὐτῇ, εἰμὴ λείψανα πολλὰ ἰσοδομικοῦ τείχους, προμαχῶνάς τινας, πολλὰ τεθραυσμένα ἀγγεῖα, νομίσματα Αἰγίνης, Λαρίσσης, Ἀργαῶς, Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας, Κορίνθου κτλ. (ἴδ. περιοδικὸν Βύρωνος σελ. 54. τόμ. Α΄.) Πρὸ τίνος δὲ χρόνου ἠγόρασεν ὁ βουλευτὴς κ. Εὐθύμιος Δεληγιάννης ἓνα δακτυλιόλιθον μεθ' ἑνὸς νομίσματος ἀργυροῦ, παρὰ τίνος γεωργοῦ, ὅστις εὗρεν αὐτὰ ἐν Θεισόῳ. Τὸ νόμισμα δὲ τοῦτο, ἔπερ καθ' ὕμῃς καὶ τὸν ὀλίγας ἡμέρας ὑστερότερον ἐπισκερθέντα ὡσαύτως τὴν πόλιν μας κ. Τρεῦ εἶνε ἔως πρωτοφανές, δὲν εἶνε παράδοξον νὰ εἶνε εἰδικὸν νόμισμα τῆς Θεισόας, διότι ἂν ἐπ' αὐτοῦ ἔλλειψοιδὴς κύκλος μετὰ τοῦ ἐμπεριεχομένου σταυροῦ παριστῆ ἔτις τὰ στοιχεῖον Θ.

»Ἐνθαρρυνθεὶς δὲ ἐκ τῆς ἐνταῦθα μεταβάσεως τοῦ ἀξιοτίμου καθηγητοῦ κ. Εὐθυμίου Καστόρη καὶ ὕμῶν, ὀδηγησάντων με περὶ τοῦ καταλλήλου πρὸς ἀνασκαφῆς τρόπου, μετέβην μετὰ τοῦ κ. Δημητρίου Παπασπυρίδου καὶ οἱ Θεισόαν παρὰ τῇ Ἀκροπόλει τῆς ὁποίας μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας εὗρομεν τὸν διαληφθέντα ναὸν πρὸς τὸ ΒΔ. αὐτῆς μέρος. Τοῦτο δὲ ἀπέχει ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ τελευταίου λημ. ε. ρ. ἰ. ο. υ. τοῦ κ. Σωτηροπούλου, ὅστις ἐντὸς τοῦ πεδίου (Δημητσάνης), περὶ οὗ ποιεῖται λόγον ἐν τῷ περὶ αἰχμαλωσίας φυλλαδίῳ του, ἔβλεπε βεβαίως ἐκ τῆς κρύπτῃς του ταύτης καὶ τοὺς ὑψικόμεους πυκνοφύλλους πρίνους, τοὺς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἀκροπόλεως τῆς Θεισόας σκιαζόντας μεσαιωνικὸν ναΐδιον τῆς Παναγίας ἐνθα ἐματαιοπονήσαμεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τοὺς σκαφεῖς ζητοῦντες ἀρχαιοτήτας.

»Ὁ εὐρεθεὶς δὲ ναὸς, ὅστις ἔχει μῆκος μὲν ἐσωτερικὸν μ. 9, 50, πλάτος

»δὲ 4, 20, τὴν δὲ εἴσοδον κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μῆκος, ὡς βλέπετε ἐν τῷ »συνημμένῳ διαγράμματι, φαίνεται ὅτι εἶνε ἰδιορθῆτος διότι εἰς οὐδὲνα ναὸν ὑπάρχει ἡ θύρα κατὰ τὸ μῆκος.

»Ἐν αὐτῷ λοιπὸν ἀνασκαφῆς γενομένης εὐρέθησαν πολλὰ τμήματα κεράμων, ἐν οἷς ὑπάρχουσι καὶ τινὰ φέροντα τάδε τὰ γράμματα Ο]ΛΠ, τινὲς ὀγκώδεις ἀνθηρακκῆς, τεθραυσμένα τινὰ ἀγγεῖα καὶ γῆ πυρὶκάυστος, καὶ φαίνεται ὅτι ὑπέστη μετὰ τῆς Θεισόας καταστροφὴν εἰς τινὰ βαρβαρικὴν ἐπιδρομὴν.

»Ἐξῶθεν δὲ τούτου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος, ἔπερ ἔχει καὶ μικρὰν ἠπρόεκτασιν ἑνὸς μέτρου καὶ 25 0(0 ὡς φαίνεται ἐν τῷ εἰρημένῳ διαγράμματι, γενομένης μικρᾶς ἀνασκαφῆς δὲν εὐρέθησαν βαθμιδῆς, ὧν στεροῦνται καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ναοῦ μέρη, διότι καὶ αἱ βαθμιδῆς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ λίθοι αὐτοῦ, ἐκτὸς μιᾶς σειρᾶς τοιούτων εἰς τὸ θεμέλιον, δεικνυούσης τὰς διαίρεσεις του, ὑπέκυψαν εἰς τὴν σφύραν τῶν κτιστῶν, χρησιμευσάντων τῶν λίθων τούτων πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς κατασκευὴν μανδρῶν τῶν διαφόρων ἰδιοκτητῶν.

»Εἰς δὲ τὸ δυτικὸν μέρος ὑπάρχουσι ἐπὶ τοῦ τείχους δύο παραλληλόγραμμοι πλάκες, ἑρθικαί, ἔχουσαι ἀνωθεν ὀπὰς τετραγώνους καὶ διάσταμαι ἀπλήλων 7, 40.

»Ἐσωθεν δὲ τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἡ θύρα ἀπέχουσα τοῦ βορείου ἄκρου μ. 2, 40 εἰσὶ τρεῖς λίθοι καλῶς ἐφηρμοσμένοι (μ. 1, 50 πλ. 1, 70) καὶ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας δύο πλάκες. Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ πλάκες αὗται ἦσαν ἐπιστρώσεις τοῦ ναοῦ, τῶν λοιπῶν λαβουσῶν τὴν αὐτὴν τύχην τῶν ἄλλων τοῦ οἰκοδομήματος λίθων. Εἶναι δὲ οἱ λίθοι ἐγγώριοι οὐχὶ καλῶς κατεργασμένοι καὶ ἔχουσι μῆκος οἱ μὲν 0, 70 οἱ δὲ 0, 65 οἱ δὲ 0, 60.

»Σημειωτέον δ' ὅτι εἰς τὴν ἀνασκαφῆν ἐδόθη προσοχὴ μόνον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς βάσεως τοῦ ναοῦ καὶ ὀλίγου χώρου τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ κατὰ τὸ βόρειον μέρος, τοῦ λοιποῦ ἐμβαδοῦ ὄντος κερωσμένου, ἐνθα πιθανὸν νὰ ὑποκρύπτηται καὶ κανὲν ἀγαλμα.

»Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης συμπεραίνω ὅτι τὸ ἀνακαλυφθέν οἰκοδόμημα εἶνε ὄντως ναὸς, ἔχων διεύθυνσιν ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ οὐχὶ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ὡς περ εἶνε σύνηθες. Ἐκ τῆς πρὸς νότον δὲ προεκτάσεως τοῦ τείχους, φαίνεται ὅτι εἶνε ναὸς ἐν παραστάσιν. Ἐνταῦθα δὲ, δηλ. κατὰ τὴν νοτιάν αὐτοῦ πλευρὰν, εἶχε τὴν εἴσοδον, καὶ οὐχὶ κατὰ μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς, ὡς περ συμπεραίνει ὁ ἐπιστέλλων. Ἡ κατὰ τὰς μακρὰς πλευρὰς εἴσοδος ναοῦ, καὶ μάλιστα ναοῦ ἐν παραστάσιν εἶνε τι ἔκτοπον καὶ ἀντίκειται εἰς αὐτὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, Ἡπατήθη δ' ὁ ἐπιστέλλων νομίσας ὅτι ἡ εἴσοδος ἦτο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν μακρὰν πλευρὰν ἐκ τῆς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὡς φαίνεται, ἀποσπάσεως τῶν λίθων.

Εἶνε δὲ τὸ ἀπικαλυφθὲν μέρος ὁ σηκὸς τοῦ ναοῦ, καθ' ὃ φαίνεται ἐκ τῶν δύο ὀρθίων παραλληλογράμμων πλακῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι πάντως μέρος τοῦ τοίχου αὐτοῦ, καὶ δεικνύουσιν ὅτι οὗτος ἦτο ἠλοδομημένος καθ' ὃν τρόπον ἄπαντες οἱ ἐν Πελοποννήτῳ σωζόμενοι ναοὶ, ἐκεῖνοι, οὗς ἐγὼ ἐξ αὐτοψίας γνωρίζω, ἦτοι τὸ Ἡραῖον ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ὁ παρὰ τὸν ἀρχαῖον Σικελουῖντα, καὶ ὁ ἐν Τεγέᾳ, καθὼς ἐκ τῶν σωζομένων λειψάνων τοῦ κρηπιδώματός· του δύναται τις νὰ συμπεράνῃ. Οὕτω δ' εἶνε ἠλοδομημένος καὶ ὁ ἐνταῦθα ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς περ καὶ ἀλλαχοῦ που ἔσχον ἀφορμὴν νὰ εἴπω. Ἦτο δὲ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ κεκαλυμμένον ὑπὸ πλακῶν ἐκ λίθου ἑγχωρίου· καὶ ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ ἐπὶ τοῦ ἐμβαδοῦ σωζόμεναι εἰσέτι πλάκες, καθ' ὃ ὀρθῶς διέγνω καὶ ὁ Ἰερώνυμος.

Αἱ διαστάσεις δὲ, τουτέστι τὸ μῆκος πρὸς τὸ πλάτος αὐτῶν, ἔχουσι κανονικῶς. Πιθανῶς δὲ περιέθεε αὐτὸν στοὰ, ἥτις θὰ εἶχε κατὰ τὰς μικρὰς πλευρὰς, ἦτοι ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, τέσσαρας κίονας, ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων αὐτοῦ δύναται τις νὰ συμπεράνῃ. Οὕτω δὲ θὰ ἦτο ναὸς ἐν παραστάσι τετράστυλος περίπτερος. Τοῦτο ὁμῶς θὰ ἐδείκνυσεν ἀνασκαφὴ βαινουσα ἀπὸ τοῦ ἀποκαλυφθέντος στρώματος, τοῦ χρησιμεύοντος ὡς βᾶσις τοῦ τοίχου, πρὸς τὰ ἔξω, ὅτε εἰς ἀπόστασιν δύο τὸ πολὺ μέτρων θὰ ἀπεκαλύπτετο ὁ στυλοβάτης.

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη, αἱ γενόμεναι ἔρευναι εἶνε ἀρεταί, ἵνα καταδείξωσιν ὅτι εἶνε ἀνάγκη ἐπιστημονικῆς ἀνασκαφῆς πρὸς ὀλοσχερῆ ἀποκάλυψιν τοῦ αἰκοδομήματος. Ἐλπίς δ' ὑπάρχει ὅτι ἐκ τοιούτων ἀνασκαφῶν καὶ ἐρευνῶν θὰ προκύψῃ τι διαφωτίζον ἡμᾶς καὶ πρὸς λύσιν γεωγραφικῶν τινων ζητημάτων, διότι ἡ Ἀρκαδία δὲν εἶνε ἀρκούντως ἐξηκριβωμένη γεωγραφικῶς καὶ πολλῶν ἀρχαίων αὐτῆς πόλεων ἡ θέσις διαμφισθητεῖται. Αὐτὴ ἡ Δημητσάνη κεῖται ἐπὶ ἀγνώστου ἡμῖν ἀρχαιοτάτης πόλεως, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐν αὐτῇ σωζόμενα σπουδαῖα λείψανα κυκλωπέων τειχῶν καὶ τινὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ἐν οἷς διαπρέπει μαρμαρίνος λέων.

II. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΕΙΔΗΞΕΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ιδρύσῃ ἐν Μυκῶνσι ὀριστικὸν μουσεῖον τῶν ἐν Δήλῳ εὐρεθεισῶν ἀρχαιοτήτων. Πρὸς τοῦτο δ' ἐνωκίσθη καταλληλοτάτη οἰκία τοῦ πρώην δημάρχου κ. Καμπάνη καὶ ἤρξατο ἡ μεταφορὰ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατάταξις αὐτῶν.

— Πρὸ τινων ἐβδομάδων λατόμοι ἐργάται ἀνεκάλυψαν ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου ἀνάγλυφον 80 ἑκατοστομέτρων. Ἡ εὐγενὴς ἰδέα καὶ τέχνη τοῦ ἔργου τούτου δύναται νὰ κατατάξῃ τὸ ἀνάγλυφον μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς τέχνης. Παρίστητι δὲ παρθένον ἐρειδομένην τῷ ἀριστερῷ βραχίονι ἐπὶ τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης. Τὸ σῶμα τῆς παρθένου καλύπτεται τῷ διπλῷ χιτῶνι ἡ δὲ Θεὰ δι' ἱματίου, φέρουσα ἐπὶ τῆς κε-

φαλῆς τὸν φρυγικὸν πῖλον. Τὸ μάρμαρον εἶναι πεντελικόν, τὸ δὲ ἀνάγλυφον σώζεται ἀβλαβές, πλὴν τῶν χειρῶν αἵτινες ἐλείπουσιν.

— Ἐξ ἐπιστολῆς ἐκ Λεβαδείας περὶ τῶν ὑπὸ τὸν λέοντα τῆς Χαιρωνείας εὐρεθέντων νεκρῶν ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς·

«Μέχρι τοῦδε ἀνευρέθησαν νεκροὶ 260 ὑπολείπονται δὲ εἰσέτι περὶ τοὺς τεσσαράκοντα. Μεταξὺ τῶν ἀνευρεθέντων τελευταίως νεκρῶν δύο ἔχουσιν ἐν ἐκυτοῖς λόγχας σιδηρᾶς ἐμπεπηγυίας ὁ μὲν εἰς τὸ στήθος διὰ τῆς δεξιᾶς κλειδός, ὁ δὲ ἕτερος δύο λόγχας ἐμπεπηγυίας ἐντὸς τῆς λεκάνης, τὴν μὲν διελθοῦσαν διὰ τοῦ δεξιοῦ ἀνωνώμου ὀστέου καὶ καθήκουσαν μέχρι τοῦ ἱεροῦ ὀστέου, τὴν δὲ διὰ τῆς κοιλίης καὶ καθήκουσαν μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τῆς ἡβικῆς συμφύσεως. Ἐξ σκελετοῦ τῶν νεκρῶν, σῶσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον καὶ περίεργοι διὰ τὰ κατὰ γὰρ τῶν ὀστέων καὶ τὴν βιαίαν θέσιν, καθ' ἣν ἀπέπευσαν ἕνεκα τῶν τραυμάτων, εἰσι προπαρασκευασμένοι, ἵνα ἐξαχθῶσι τῆς θέσεώς των διὰ γύψου καὶ μετακομισθῶσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Μουσεῖον. Δυστυχῶς ἕνεκα ἀσθενείας τοῦ ἐφόρου κ. Π. Σταματάκη αἱ ἀνασκαφαὶ διεκόπησαν προσωρινῶς.»

— Ἐν παλαιᾷ Κλειτωρίᾳ ἀνευρέθη κατὰ τὸν *Φορολογούμενον* τῶν Πατρῶν ἀγαλμα ὑπερμέγεθες παριστᾶ στρατηγόν, ἀξίον πολλοῦ λόγου· τοῦτου γύψινα ἐκμάγματα ἔλαβεν ἡ ἐνταῦθα Γερμανικὴ σχολή. Ἐν δὲ τῇ θέσει ἐν ἣ εὐρέθη τοῦτο ὑπέκειτο σαρκοφάγος ἐνεπίγραφος, μετ' ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν.

— Ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐν Σάμῳ ἐν ἣ εὐρέθησαν τὰ διὰ προηγουμένου τεύχους ἀγγελλθέντα ἀνάγλυφα, ἦτοι ἐν τῇ θέσει Γλυφάδα τῆς χώρας, ἐνθα ὑπῆρχε φαίνεται παλαιὸν νεκροταφεῖον, εὐρέθη τὸν λήξαντα μῆνα καὶ ἕτερον ἀνάγλυφον παριστᾶν ἀσθενῆ κατακείμενον ἐπὶ κλίνης, παρ' αὐτῷ δὲ καθήμενη γυναῖκα καὶ ὀπίσθεν τῆς γυναικὸς παιδίον ἔχων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παρειᾶς. Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἰκονίζεται ὄφις καὶ παρ' αὐτῷ παιδίον ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους· ὑπερθεὶν δὲ τὰς λέξεις *Σιμάκων Σεύθου Νίκων Μηροδότου Ἡρώες*.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

Τὴν 29 Σεπτεμβρίου συνεκροτήθη ἡ πρώτη μετὰ τὰς διακοπὰς τακτικὴ συνεδρία τοῦ Συλλόγου καὶ ὑπὸ τοῦς ὄρους τοῦ νέου κανονισμοῦ οὗ ἡ ἰσχύς ἤρξατο ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου. Ἀνεγνώσθη δ' ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀλληλογραφία καὶ ἐπεψηφίσθη ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων καθ' ὃν τὰ μὲν ἐσοδα ὑπελογίσθησαν εἰς δραχμὰς 21,978,35, τὰ δὲ ἐξοδα εἰς δραχμὰς 20,939,20, μένοντος περισσεύματος ἐκ δραχμ. 1,039,15.

Ἡ Βασιλικὴ Βοηθικὴ Ἑταιρία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Πράγῃ καὶ ἡ ἐν Ἀμερικῇ Σμιθσόνειος ἑταιρία ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Σύλλογον τὰ πρακτικὰ αὐτῶν καὶ τὰς τελευταίας δημοσιεύσεις των.

Ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς ἐφορείας τὰ κατάλληλα βιβλία πρὸς ἴδρυσιν σχολῆς ἐν Τραγανοῦ χωρίῳ τῆς Ἡλείας.

Αἱ μέχρι τοῦδε ἀφικόμεναι ἐξελεγκτικαὶ ἐκθέσεις τῶν σχολῶν ἀπόρων παιδῶν Καλαμῶν καὶ Ζακύνθου μαρτυροῦσι περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τούτων.

Τῆς ἐν Ἀθήναις συστάσεως πρακτικῆς δημοτικῆς σχολῆς τὰ ἐγκαινία ἐτελέσθησαν τῇ 14 Σεπτεμβρίου. Λόγον ἐρμηνεύοντα τὸν σκοπὸν τῆς σχολῆς ἐξεφώνησεν ὁ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Ν. Καζάκης. Διδάσκαλος διωρίσθη ὁ κ. Ἐ. Ζάχος ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἀποφοίτων τοῦ διδασκαλείου, διὰ δὲ τὴν γυμναστικὴν προσελήφθη ὁ κ. Ι. Ἀλεξάνδρου. Μαθηταὶ εἰς τὴν σχολὴν ταύτην ἐνεγράφησαν 36 δικαιοθῆντες εἰς δύο τμήματα.

Τὸ προσωπικὸν τῶν διδασκάλων τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς διὰ τὸ τρέχον ἔτος: Διδάσκαλος τοῦ γ' τμήματος διωρίσθη ὁ κ. Δ. Κολοκοτσᾶς, τοῦ β' ὁ κ. Εὐ. Ζάχος, τοῦ δὲ α' ὁ καὶ τῶς τοιοῦτος κ. Μ. Παυλίδης. Βοηθὸς δὲ ὁ καὶ τῶς τοιοῦτος κ. Δ. Καραβᾶς. Τῆς ᾠδικῆς δὲ ὁ ἀφιλοκερδῶς πάντοτε αὐτὴν διδάσκων κ. Ι. Ἐννιγ. Μαθηταὶ ἐνεγράφησαν μέχρι τοῦδε 182.

Συνήρθησαν σχέσεις μετὰ τῶν ἐξαίτησασμένων τοῦτο συλλόγων «ὁ ἕγιος Πέτρος» ἐν Ἀθήναις, τῶν Ἀνδρίων ἐν Ἐρμουπόλει, καὶ οἱ «Ἐλευθεροὶ» ἐν Ζακύνθῳ.

Ἀπεβίωσαν ἐπιτίμα μέλη ἐκ τῶν προσφιλεστέρων τῷ Συλλόγῳ ὁ **Κωνσταντῖνος Νέγρης** ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ ἱερεὺς **Ἀρσένιος Πανδῆς** ἐν Κερκύρῃ. Ἡ ἐφορεία τοῦ Συλλόγου πρὸς τὰς οἰκογενεῖας ἀμφοτέρων ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ συλλυπητήρια γράμματα καὶ νὰ ἀναρτίσῃ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐν τῇ τῶν συνεδριάσεων αἰθούσῃ.

Προσήμενον τῷ Συλλόγῳ τὰ τέκνα τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπιτίμου μέλους Κωνστ. Νέγρη δραχμὰς χιλίας εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἐν Ῥώμῃ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Μαυροκορδάτος, δραχμὰς 336 ὑπὲρ τῶν σχολῶν τοῦ Συλλόγου, ὁ κ. Λ. Νοταρᾶς δραχ. 56 καὶ ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ ὁσίου Λουκᾶ δρ. 50 ὑπὲρ τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς τῶν ἀπόρων.